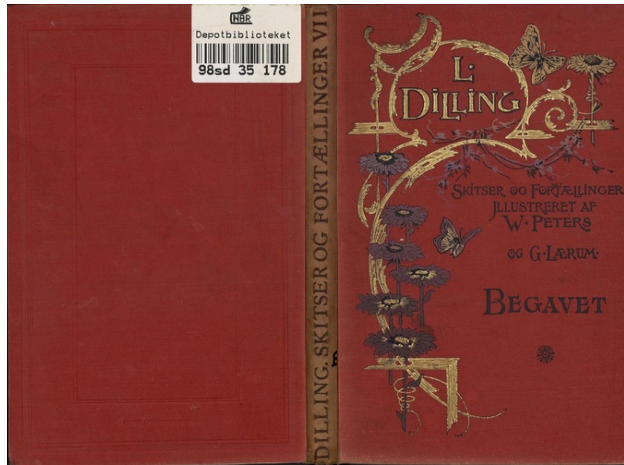

Begavet. Fortælling

Forord til den elektroniske udgave

Dette syvende verk i serien *Skisser og Fortællinger* av **Lars Dilling** (1848-1887), illustrert av **Wilhelm Peters** (1851-1935) og **Gustav Lærum** (1870-1938), er digitalisert i februar 2009 av Nasjonalbiblioteket i Oslo og tilpasset for Projekt Runeberg i oktober 2015 av Ralph E

L. DILLING

BEGAVET

FORTÆLLING

ANDET OPLAG f--

ILLUSTRERET

AF

GUSTAV LÆRUM

KRISTIANIA OG KJØBENHAVN ALB. CAMMERMEYERS FORLAG

LARS SWANSTRØMAKTIE-BOGTRYKKERIET

(Fortaeu : Det Malliugske Bogtrykkeri;^)

.897Indhold

Side

I. Romantik.

I^pJVans Navn var Lorenz Falk, og han var født i Midten af vort Aarhundrede, dette Aarhundrede, der som kjært Barn har havt saa mange Navne, snart Opfindelsernes Aarhundrede, snart Attentaternes og Dynamitens Aarhundrede, og som man for Øieblikket helst bør kalde Nervøsitetens og Morfinens Aarhundrede.

Han var et meget begavet Barn, og det vilde i den Tid sige meget mere end nu, da alle Børn er i den Grad begavede, at de kan belære sine Forældre om, at Kristendommen er et gammelt, dumt Æventyr, at Ægteskab og Kongemagt er forældede Institutioner, og at al menneskelig Synd, Sorg og Elendighed udelukkende skriver sig fra Mikrober og Bakterier.

Han var Søn af Forældrene, Proprietær Hans Falk paa Falkestad og Hustru Beate Christensen, Datter af Skibs-rheder Christensen paa Lomø.

Faderen var en høi, knoklet Mand, lidt duknakket som alle høie Mennesker, stærk og godmodig, som alle stærke Folk i Almindelighed er.

Moderen var liden og spinkel, temmelig svagelig og havde et fint, blegt Ansigt og et Par af disse smukke graa-grønne Øine, der snart kan have et forunderlig mildt Udtryk og snart kan skyde stærke Lyn. Hun havde en fast Karakter, var retskaffen og stræng, og naar hun viste nogen Svaghed, var det som hos alle Mødre kun ligeoverfor sit Barn, det første og sidste i Ægteskabet.

Forældrene, som inden den gamle Proprietærs Død havde boet i den nærliggende lille By, var dannede Mennesker, der ikke omgikkes meget med de omkringboende Bønder, og Sønnen, Lorenz, var heller ikke som Bonde-børn i Almindelighed.

Han var svagelig fra Fødselen af, fin, bleg og spinkel som Moderen og havde hendes smukke graagrønne Øine. Det eneste, han havde arvet efter Faderen, var den store krumme Familienæse.

Han holdt mest af at sidde stille i en Krog og læse Romaner og nærede allerede i en temmelig ung Alder stor Interesse for dramatisk Kunst.

Første Gang, han var med sine Forældre i Besøg i Hovedstaden, saa han Operaen «Fra Diavolo», og da han kom hjem, klæbede han øjeblikkelig et Ark Skrivepapir fast paa sit Hoved med Oblater og gav sig til at hyle saa i vilden Sky, at Moderen kom styrtende ind og troede, at han havde brukket Benet, indtil hun blev oplyst om, at han forestillede en italiensk Bondepige, der sang en Arie.

Siden overværede han altid de Forestillinger, som omreisende danske Skuespillertrouper gav inde i Byen,

og spillede derefter Stykkerne paa et lidet Dukketheater, som han selv havde lavet.

Hans kjæreste Opholdssted var Storstuen, en rummelig Sal i en af Fløibygningerne, som kun benyttedes ved større Selskaber. Møblementet var antikt, sort lakeret med forgyldte Ornamenter og høirødt Damaskes Betræk, og de store forgyldte Speile gav det hele et fornemt Præg.

Her kunde han sidde i Timevis. Her havde han sit Dukketheater opstillet i et Hjørne, og naar han var træt af at

give Forestillinger med Papirdukkerne, optraadte han selv som Skuespiller. Da satte han sig i en af de forgyldte Lænestole og var altid en eller anden fransk Greve eller Baron, der underholdt sig med en imaginær Prinsesse eller Marquise.

Han havde nemlig Hovedet fuldt af Alexander Dumas's og Eugéne Sues Romaner og hentede Motiverne til sine Drømme fra «De tre Musketerer», «Tyve Aar efter» og lignende Skildringer fra de franske Ludvigers fordærvede, men straalende Hoffe.

Den, der først havde bibragt ham denne Smag for fransk Literatur, var Husholdersken, Jomfru Mikkelsen, en ung Pige paa noget over Tredive, der havde været paa Falkestad siden den gamle Proprietærs Tid.

Jomfru Mikkelsen var en liden, fed Skikkelse med pjusket Haar og lasket, gulblegt Ansigt. Hun gik klædt i en Blaatøis Kjole og et hvidt Kjøkkenforklæde fuldt af Sodpletter, og da hun stadig havde den Vane at tørre sig under Næsen med Forklædet, bar hun en permanent Moustache, der just ikke bidrog til at forhøie hendes Skjønhed.

I den gamle Proprietærs Tid havde Jomfru Mikkelsen kunnet sluge sin Skjønliteratur i Fred; men siden de ungeIO

Begavet.

Folk kom, kunde hun ikke mere uforstyrret hengive sig til Nydelsen af den forbudne franske Frugt, medens hun passede sine Gryder, og naar hun hørte Fru Falks Trin i Spisestuen, maatte hun lade sin Lekture forsvinde paa de mest umulige Steder.

Den unge Kone havde nemlig sine Øine med sig overalt og opdagede en Dag, at hendes Kjøkken indeholdt et helt lidet Leiebibliothek, idet «Dronningens Halsbaand» laa i Kulkassen, medens «Vikomten af Bragelonne» var skjult i en tom Suppeterrin, og da hun skulde tage Salt til Stegen, fik hun i Stedet fat i «Greven af Monte Christo».

Jomfruens forfærdede Ansigt røbede strax, at hun var den skyldige, hvorfor hun modtog et skarpt TilholdRomantik.

5

om for Fremtiden at afholde sig fra den Slags kulinariske Extravagancer.

Lille Lorenz overraskede hende imidlertid strax efter midt i en af «De syv Dødssynder», og for at tilkjøbe sig hans Taushed gjorde hun ham til sin Medskyldige i den franske Literatur, som de herefter nød i Forening til fælles Glæde og Underholdning.

Naar hun havde fri efter Middagen, listede hun sig altid ned i Storstuen til Lorenz, hvor hun sad med sit Sytøi, medens han læste høit.

Dette havde Fru Falk ikke noget imod; thi hun forsynede stadig sin Søn med gode moralske engelske Børnefortællinger, der imidlertid kun laa opslagne paa Bordet for et Syns Skyld, og naar hun en enkelt Gang kom derind og fandt dem begge rørt til Taarer, troede hun, at det var af Deltagelse for den artige Dreng, der døde saa smukt og taalmodig med et Bibelsprog paa Læberne i en snehvid Hospitalsseng, og havde ingen Anelse om, at baade Lorenz og Jomfruen sad aandeløse af Frygt for, at den tapre D'Artagnan ikke i rette Tid skulde bringe tilbage de Diamanter, som den letsindige Dronning Anna af Østerrig havde skjænket sin Elsker, Hertugen af Buckingham.

Anden boglig Lærdom havde Lorenz ikke meget af.

Da Forældrene boede inde i Byen, før de overtog Familieeiendommen, havde han gaaet paa Frøknerne Blombergs Pigeskole, hvor der ogsaa var Adgang for Drenge, og siden de flyttede paa Landet, havde Moderen læst lidt med ham. Han var jo saa svagelig, han maatte ikke over-anstrænges. Nu var han imidlertid saa gammel, at man for Alvor maatte se at finde en Lærer til ham, og Seminarist Vindahl blev engageret.IO

Han var Skolelærer der i Sognet, men havde Eftermiddagen til sin Raadighed og fik Kost og Logis paa Falkestad for at læse et Par Timer med Lorenz.

Vindahl var Bergenser, sentimentalt anlagt, og haltede.

Han gik omkring med en platonisk Kjærlighed og gjorde snart Lorenz til sin Fortrolige.

Gjenstanden hed Ingeborg og boede et Steds i Nærheden af Bergen. Vindahl havde været hendes Lærer og gjemte en Lok af hendes Haar og en presset Rose, som hun havde baaret i sin Konfirmationsbuket.

Hvert Aar paa hans Fødselsdag sendte hun ham et Lykønskningsbrev, et rigtig hjærteligt, uskyldigt Brev uden Spor af Kjærlighed. Han havde en liden Pakke af disse Breve, og naar han med sin smukke syngende bergensiske Accent læste dem høit for Lorenz, sad denne og lyttede andægtig efter.

Det .var klart, at han ogsaa maatte have sig en Forelskelse; men det var saa vanskeligt at finde nogen at sværme for. Den eneste, der kunde være Tale om, var hans Kusine, Anette Norderud; men hun var for det første saa liden, og saa var hun sletikke romantisk.

Naar han en enkelt Gang spillede et af sine Sensations-dramaer paa Dukketheatret for hende, sad hun enten og gabede, eller ogsaa lo hun paa de mest rørende Steder, saa han troede ikke, hun passede som Gjenstand for Tilbedelse.

Han betroede sig i den Anledning til Jomfru Mikkelsen, der imidlertid foreholdt ham, at han endnu var altfor ung til at tænke paa Kjærlighed, hvorimod det interesserede hende meget at høre, at Seminaristen var erotisk anlagt.Romantik.

7

Hun havde hidintil ikke følt nogen Deltagelse for den lille, halte Skolelærer; men nu stod han for hende i et ganske andet Lys.

Jomfruen havde selv et meget ømt Hjærte; men hun havde ligesom Lorenz havt Vanskelighed med at finde nogen «Gjenstand», eftersom der ikke var nogle unge Herrer i Nærheden. Nu følte hun sig næsten lykkelig over at have fundet en Ulykkelig, som hun kunde trøste.

Det er det smukke ved Kvinden, at hun saa gjerne vil trøste Manden, naar han er ulykkelig. Ja, der er sogar mange Kvinder, som gjør Mændene rigtig ulykkelige — bare for at kunne trøste dem.

Jomfru Mikkelsen begyndte at nærme sig Seminaristen. Hun sendte ham deltagende Blikke ved Middagsbordet og gav ham fem Blommer i Sagosuppen, og en Dag, da han sad i Lysthuset og læste med Lorenz, tog hun sit Arbeide med og satte sig hos dem.

Snart var de som gamle Bekjendte. Lorenz var Tilknytningspunktet mellem dem, deres Fortrolige, hvem de behandlede som en jevnaldrende Ven og ikke som noget Barn, og dette gjorde, at der kom noget voxent over hele hans Væsen, ligesom han heller ikke havde nogen Legekammerater paa sin Alder, da der ingen saadanne fandtes i Nærheden, og selv om der havde været nogen, vilde han sikkerlig ikke have brydt sig om dem.IO

Begavet.

II. Botanik.

Lorenz's Forældre bekymrede sig ikke stort om hans Opdragelse.

Proprietæren var næsten stadig paa Reiser, drev Handel med Korn, Heste og lignende og overlod Gaardens Drift til en Forvalter. Fruen passede sit Hus og tog imod Gjæster, som næsten daglig kom fra Byen, og Lorenz fik omtrent gjøre, hvad han selv vilde; thi Vindahl havde han ingen Respekt for.

En Dag havde han været inde i Byen og faaet en Tand trukket ud.

Han kom straalende hjem og styrtede lige op paa Vindahls Værelse.

«Vindahl!»

«Ja.»

«Nu er jeg ogsaa bleven forelsket.»

«Aa Passiar.»

«Jo, det er virkelig sandt.»

«I hvem?»

«1 Gusta Londemann, vor Huslæges Datter. Aa, det er saa morsomt, saa.»

«Men hun er jo en voxen Dame.»

«Ja, det gjør ingenting. Det er netop dem, jeg synes om. Jeg kan ikke lide Smaapiger.»

«Hvorledes gik det til?»

«Jo, ser du, Doktoren var .ikke hjemme, da jeg kom, og saa sad jeg inde paa Kontoret, og saa kom hun ind' med en Assiet Syltetøi, og saa klappede hun mig paa Hovedet og bad mig spise. Aa, hun var saa fin og saa nydelig, og med en Gang saa følte jeg det saa under-Botanik.

I?

ligt her for Brystet. Fik du ogsaa Ingeborg saadan for Brystet?»

«Akkurat,» sagde Vindahl med et Suk.

«Men jeg vilde ikke spise noget af Syltetøiet, og da hun spurgte mig hvorfor, sagde jeg, at jeg heller vilde have den Rose, hun bar. Var ikke det pent sagt? Og saa lo hun; men hun blev virkelig rød, jo, Vindahl, hun blev rød og gav mig Blomsten og sagde, at nu kunde jeg godt spise Syltetøiet, og ved du, hvad hun gjorde efterpaa?»

«Nei.»

«Gjæt!»

«Hun kyssede dig.»

«Ja tænk, midt paa Munden. Det smagte bedre end ti Krukker Syltetøi. Da Doktoren kom, havde jeg rent glemt Tandpinen; men Tanden maatte nu ud alligevel.»

«Hvor har du Rosen?»

«Her — i Buxelommen. Jeg vilde ikke, at Moder skulde se den; men jeg vil vise den til Jomfruen.»

Han sprang ud paa Trappen og raabte:

«Jomfru Mikkelsen, kom herop, jeg har noget vigtigt at tale med dig om.»

Jomfruen kom op, Historien blev fortalt paany, og alle tre stod hensunkne i andægtig Beundring af Rosen.

«Den Gut bliver ikke gammel,» sagde Jomfruen sagte til Seminaristen. «Han er altfor klog for sin Alder.»

Vindahl nikkede deltagende med Hovedet.

«Jeg maa naturligvis presse den,» sagde Lorenz.

«Ja, det maa du. Du kan lægge den indeni Snorre Sturlassons Kongesagaer.»

«Der maa lægges noget tungt ovenpaa,» sagde Jomfruen.

«Søde Jomfru Mikkelsen, du kunde sætte dig paa den, du er saa tung.»

«Nei, Lorenz, det kan jeg ikke, Bogen er for liden.»

«Jeg kan godt sidde paa den,» sagde Vindahl og tog Plads paa Sagaerne.

«Du er ikke tung nok, Vindahl,» sagde Lorenz; «men nu ved jeg, hvad vi gjør. Vi sætter Jomfruen ovenpaa, paa dit Skjød.»

«Nei, Lorenz, det gaar ikke an,» sagde Seminaristen og rødmede.

«Aa, Herregud, dersom vi kan gjøre Barnet nogen Glæde dermed, skal jeg saamen gjerne,» sagde Jomfruen. «Bare De kan bære mig, Vindahl.»

Jomfruen satte sig bly yderst paa Seminaristens Knæ.

«De maa sætte Dem bedre ind, ellers gaar det ikke.»

Jomfruen flyttede sig.

«Er jeg tung?»

«Sletikke.»

«Kanske jeg skal sætte mig paa Jomfruen, saa presser det bedre.»

«Nei, Lorenz, det er ikke nødvendigt.»

Begge sad en Stund tause, Lorenz stod og betragtede dem dybsindig, som om han holdt paa at foretage et videnskabeligt Experiment.

Vindahl lod Armene hænge slapt ned paa begge Sider af Stolen. Han følte saadan Lyst til at lægge den ene om Jomfruens trinde Midie; men han turde ikke. Hans Hjærte bankede, og han havde samme Fornemmelse som den første Gang, han fik Ingeborg for Brystet. Nu havde han jo aldeles bogstavelig faaet Jomfruen for Brystet.

«Sidder De ikke ubekvemt, Jomfru Mikkelsen?»IO Begavet.

«Nei, jeg sidder saa deiligt. Bare De kan bære mig.*

«Jeg skulde gjerne bære Dem saadan hele Livet igjennem.»

«Uf, Vindahl, jeg troede ved Gud ikke, at De var en saadan —»

«Hvorledes saadan?»

«En saadan Kavaller til at sige Komplimenter,» sagde Jomfruen og sendte ham et koket Blik over Skulderen.

Vindahl løftede den høire Arm en Smule.

«Sid stille, Vindahl.»

Han slog Armen sagte om hendes Liv:

«Jeg vil bare støtte Dem, saa sidder De bedre.»

«Ja, det gjør jeg virkelig ogsaa,» sagde Jomfruen med Hjærtebanken.

Der lød Skridt i Trapperne.

«Gud, det er vist Fruen!»

Jomfruen sprang op, Seminaristen blev forvirret siddende.

Det var ganske rigtig Fru Falk.

«Hvad bestiller I heroppe?»

«Vi presser Blomster, Mor!»

«Ja, vi — vi presser Blomster,» sagde Seminaristen.

«Har Lorenz begyndt at læse Botanik?»

«Ja, det er hans første Time.»

«Studerer De ogsaa Botanik, Jomfru Mikkelsen?»

«Nei, jeg bare — bare hørte paa,» sagde Jomfruen rødmende.

«De gjorde bedre i at passe Deres Gryder. Jeg har søgt Dem over hele Huset; men jeg fandt ikke andet end en af Deres Romaner i Spisekammeret.»

Jomfruen førte grædende Kjøkkenforklædet til Ansigtet og opnaaede ved denne Leilighed at blive sværtet omBotanik.

I?

Øinene som en Primadonna ved et Secundtheater og gik snøftende ned i Kjøkkenet.

Huslæreren vilde reise sig.

«Nei, sid stille, Vindahl,» sagde Lorenz, «ellers bliver Blomsten ødelagt. Det var virkelig kjedeligt, at du skulde komme og forstyrre os, Mor, Jomfruen pressede saa udmærket.»

Vindahl tænkte det samme; men han turde ikke sige det.

Den næste Dag kom Lorenz listende ned i Kjøkkenet til Jomfruen.

«Jomfru Mikkelsen, du maa komme op til Vindahl. Han er saa ulykkelig.»

«Hvad er paafærde?»

«Han har faaet Brev fra Ingeborg. Hun er forlovet.»

Jomfruen gik alene op.

Huslæreren sad der med mørke Miner.

Ingeborg havde skrevet, glad og lykkelig, som den naturligste Ting af Verden, at hun havde forlovet sig, og at hun var vis paa, det vilde glæde ham at høre, at det. var med en smuk og brav ung Mand.

Glæde ham! Ak ja, vistnok havde han aldrig gjort sig noget Haab om, at hun kunde blive hans. Hun boede jo der langt oppe ved Bergen og han nede i Smaalenene, og han havde heller ingen Fremtid at byde hende; men det var alligevel tungt at vide, at hun tilhørte en anden.

«Har De hørt det, Jomfru Mikkelsen?»

«Ja, Lorenz fortalte det. Stakkels Dem, Vindahl.»

«Hun var saa smuk og saa god.»

«Ja, men hun var vist for ung for Dem. De skulde have en ældre, forstandig Kone.»IO

Begavet.

«Jeg gifter mig aldrig.»

«Det maa De ikke sige, Vindahl. Det er syndig Tale. De, som netop kunde gjøre en Kvinde lykkelig.» «Tror De det?» «Ja, det ved Gud, De kunde.»

Jomfruen stod en Stund taus. Saa fik hun Øie paa Kongesagaerne. Hun gik hen og aabnede Bogen.

«Rosen er ikke bleven ordentlig presset,» sagde hun. «Jeg tror, jeg skal sætte mig lidt paa den.» «Da er det bedre, vi sætter os som igaar.» «Nei, Vindahl, ikke idag.»

«Hvorfor ikke? Bare for Barnets Skyld. Det er jo

w

hans første Kjærligheds Blomst, vi freder om.»

«De taler altid saa smukt, Vindahl, at man ikke kan sige Dem imod.»

Seminaristen havde allerede taget Plads paa Bogen. Jomfruen satte sig bly ned; men hun satte sig ikke saa yderlig som sidst.

Atter sad de en Stund i Taushed. Jomfruen tørrede sig bevæget under Næsen med sit sodede Kjøkkenforklæde. «Jomfru Mikkelsen!» «Ja.»

«Kunde ikke vi to ogsaa presse vor første Kjærligheds Blomst?» i

«Jeg forstaar Dem ikke.» «De er en ældre Kvinde —» «Tredive Aar — ikke mere.»

«De er en forstandig Kvinde, som kunde gjøre en Mand lykkelig.»

«Ja, det vilde jeg saa gjerne.»

Han slog dristig Armen om hendes Liv:Flot kjørende.

15

«Vil De, vil De gjøre mig lykkelig? Jeg trænger saa til lidt Trøst og Støtte nu, da Ingeborg har forladt mig.»

«Ja, Vindahl, jeg skal gjøre mit Bedste.»

Hun dreiede sig halvt omkring, slog Armen om hans Hats og pressede sine Læber mod hans Mund.

Længe sad de saaledes, lykkelige ved sin Kjærlighed, sin unge Kjærlighed og dog saa gammel, lige fra Sagatiden.

Da Lorenz kom op, reiste de sig begge.

«Er nu Blomsten ordentlig presset?»

«Ja, Lorenz, nu er den ordentlig presset. Gjem den godt. Rosen er Kjærlighedens Blomst.»

«Det var morsomt,» sagde Drengen. «Det skulde Moder bare vide, hvorledes vi studerer Botanik heroppe.»

«Ja, det skulde hun bare vide,» sagde Jomfruen med et polisk Smil om sin sodede Mund.

III. Flot kjørende.

Der havde været en hel Del Gjæster fra Byen ude paa Falkestad.

De blev der Natten over og skulde kjøres hjem den næste Formiddag i den store, gamle Kaleschevogn, der var saa tung, at der maatte spændes tre Heste for den, naar der sad mange i, og den rummede magelig otte Personer.

Lorenz havde faaet Lov til at følge med for at faa en Kjøretur; men det var ikke saa meget for Turens Skyld. Han havde sin egen Plan.IO

Begavet.

Paa Hjemveien vilde han lade Jens Kusk, som sad paa Bukken i nyt, blaat Livré med straalende Sølvknapper, lægge Veien forbi Doktor Londemanns Hus, og Gusta Londemann, som altid pleiede at sidde ved Vinduet og brodere, vilde da faa ham at se i al hans Glans kjørende som en Prins med tre Heste. Det vilde sikkert imponere hende.

Alt gik i Begyndelsen efter Ønske.

De Fremmede var sat af ved sine respektive Boliger, og Lorenz sad alene og tronede i Vognen udenfor Posthuset, medens Jens var inde for at hente Breve.

Jens var netop kommen op paa Bukken, da Lorenz henne i Gaden opdagede en høi, kvindelig Skikkelse.

«Skynd dig, Jens, og kjør op gjennem Storgaden, inden Tante Norderud faar se os.»

Men det var allerede for sent.

Tante Norderud vinkede bydende med sin store, brune Haand, og de maatte holde.

Madame Norderud var Proprietærens Søster og gift med en rig Bonde, Ole Daniel Norderud. Selv optraadte hun fordringsfrit som en almindelig Bondekone og holdt ikke meget af sin lille, fine, bymæssige Svigerinde. Hun var en lang, knoklet Kone med grove Træk og stor Næse som Broderen. Hendes Dragt bestod i en hjemmevævet Kjole, et Strikketørklæde knyttet om Livet og en stor sort Straahat med nogle skrækkelige Tøisblomster paa den ene Side.

Hun ledede ved Haanden Datteren, Anette, en liden Pige noget yngre end Lorenz. Anette var i Grunden rigtig sød med sine tykke hvidblonde Fletninger hængende ned ad Ryggen og sit friske, solbrændte Ansigt; men LorenzFlot kjørende.

fandt, at hun var forfærdelig, som hun stod der i en struttende Blaatøis Kjole og en stor Kyse af rødtærnet Sirts paa Hovedet.

Madame Norderud lukkede uden videre Vogndøren op.

«Sæt dig paa Forsædet,» sagde hun ti! Lorenz, «saa kjører jeg og Anette med til Falkestad, saa slipper vi at gaa det meste af Veien. Hjemme hos os faar vi ikke Lov til at tage én Hest ud midt i Kornhøsten; men hos jer generer det ikke at bruge tre, lader det til. Det er mærkværdigt, at I ikke spændte fire for Vognen og brugte Agronomen som Forrider paa den sorte Hingst, saa havde det blevet rigtig kongeligt.»

«Det skal vi gjøre en anden Gang,» sagde Lorenz, «saa faar Bondekjær-ringerne noget at ærgre sig over.»

«Du er selv en Bondegut,

din næsvise Knægt, og ikke Spor af andet, skjønt din Moder gjerne vil gaa i Silke og spille Frue.»

«Mor er meget bedre, end du er,» sagde Lorenz ildrød af Arrighed. «Du kan tro, jeg skal nok sige det til hende, naar jeg kommer hjem.»

«Det har jeg sagt hende saa tidt. Men jeg er dum, som sætter mig til at skjændes med en Gutunge. Kjør udenom Byen forbi den gamle Kirkegaard,» sagde hun til Kusken. «Jeg vil ikke reise gjennem Gaderne som en Nar.»

h % "äsIO

Begavet.

«Lorenz sagde, at vi skulde kjøre Storgaden.»

«Børn har ingenting at sige, naar voxne Folk er tilstede.»

Lorenz havde aldrig holdt meget af sin mandhaftige Tante. 1 dette Øieblik hadede han hende. Han var imidlertid glad over, at de slåp at passere gjennem Byen. Han vilde ikke for alt i Verden, at Gusta Londemann skulde se ham i dette Selskab.

Ude paa Landeveien sad Lorenz og surmulede, medens Madame Norderud var taus og tankefuld. Anette gjorde et mislykket Forsøg paa Forsoning, idet hun spiste Benene af en Honningkagemand og bød Lorenz Overkroppen; men han afviste hendes ædelmodige Tilbud med kold Foragt.

Da de kom tii Falkestad, havde Fruen netop været ude i Haven for at skjære Blomster og stod paa Trappen.

Hun havde hvid Straahat, klar Kjole og Havehandsker paa Hænderne.

«Tak for Skydsen,» sagde Madame Norderud og steg ud af Vognen.

«Det traf sig jo heldigt, at du fik kjøre hjem,» sagde Fru Falk. «Vil du ikke komme ind og drikke en Kop Kaffe, inden du gaar videre, saa kan Børnene lege lidt i Haven saalænge.»

«Tak.»

De gik ind.

«Man kunde tro, du skulde paa Bal,» sagde Madame Norderud.

«En klar Kjole kan man vel bruge i Sommertiden, og Handsker maa man have paa i Solen, om man ikke skal faa Hænder som en Gaardskarl.»

«Ja, man maa jo være fin, naar man er Frue og kjører med tre Heste.»Flot kjørende.

«Det var for tungt at trække for to.»

«Saa kunde du ladet Gutten være hjemme. Han er vigtig nok i Forveien, om du ikke skal styrke ham i hans Forfængelighed.»

«Det vilde have været Synd at nægte Barnet den Fornøjelse at faa en Kjøretur.»

«Fornøjelsen for ham bestod naturligvis i, at han skulde faa kjøre gjennem Byen som en anden Laps med tre Heste for Vognen; men uheldigvis traf han sin simple Familie og maatte kjøre Bagveien.»

«Jeg ved jo nok, at du altid bedømmer Lorenz feil.»

«Jeg bedømmer ham ikke feil; men det er dig, som giver ham en feil Opdragelse. Ja, du skal ikke blive vred, Beate, du kan godt taale at høre Sandheden, det er sagt i en god Mening. Ser du, vi er rige Folk, det er jeg vis paa; men vi opdrager Anette, som om hun var en fattig Husmandspige, og hun er for barnslig til at have nogen Idé om, at hun som vort eneste Barn bliver et af de bedste Partier her i Egnen. Om I er rige, ved jeg ikke. For eders egen Skyld vil jeg haabe det; men jeg er bange for, at dersom 1 vedbliver at føre et saadant Hus, og dersom min Broder ikke vil tage sig mere af Eiendommen, end han gjør, saa kommer det til at gaa bagud. Det er nu min Mening. Og Lorenz, han opdrages som en liden Prins og indbilder sig, at han er det ogsaa. Han faar raade sig selv, og ingenting lærer han. Nu, det kunde endda være det samme, hvis han skulde blive Landmand; men det er han naturligvis for fin til. Norderud er en stor Dumrian, det skal Guderne vide, han kan knapt skrive sit Navn; men han passer sin Gaard og forstaar at samle Penge, og det er Hovedsagen her i Verden alligevel»IO

Begavet.

«Om vi er rige eller ikke, ved jeg ligesaa lidt som du,» sagde Fru Falk; «thi min Mand lader mig aldrig faa det> mindste Idé om sine Affærer; men med Hensyn til Lorenz's Opdragelse har jeg min gode Samvittighed. Der er faa Børn, som holdes saa strængt som ham. At han ikke er nogen Bondetamp, det er sandt, for han har en fin Natur,, og begavet er han, og læser gjør han ogsaa.'

«Ja, Romaner.»

«Det lader til, du kjender bedre til alt her paa Gaarden, end vi selv gjør.»

«Maaske. Jeg kjender ialfald Vindahl og ved, at Lorenz kommanderer ham, som han kommanderer Jomfruen og Pigerne og alle her i Huset.»

«Vindahl skal heller ikke saa længe være hans Lærer. Han er jo bare Seminarist, og vi maa have en studeret. Mand.»

«Ja, Lorenz skal naturligvis studere, forat han kan blive klog nok til at se ned paa sine Forældre.»

«Idag er du mere end almindelig behagelig.»

«Jeg er heller ikke kommen her for at være behagelig.»

«Nei, jeg kan mærke det.»

«Beate,» sagde Madame Norderud og satte Kaffekoppen fra sig, «naar jeg engang imellem siger dig min Mening, saa er det ikke for at saare dig, men kun, fordi jeg vil eders Vel. Jeg ved godt, du er en flink og stræng Kone, der holder dit Hus i Orden; men 1 fører et altfor stort Hus, det er Hovedsagen. Man kommer lige godt frem, om man ikke er saa flot kjørende.»

«Skylden er ikke min alene.»

«Lad os være saa aabenhjærtige, Beate, at vi tilstaar, at baade du og jeg er selv størst i vort Hus. NorderudForstudier. 2*

er et Nul, det ved Gud, han er, og Falk, ja, han er stor og lang og stærk; men naar hans lille, fine, blege Kone sender et Par smaa Lyn fra sine grønne Øine, saa dukker han med Nakken som en knækket Akkeleie og siger Ja og Amen til alt.»

Madame Norderud reiste sig.

«Nu er det bedst at komme videre. Jeg tænker, du har faaet nok af mig for idag.»

Da de kom ud, sad Anette paa Trappen og surmulede.

«Leger du ikke?»

«Nei, Lorenz vil ikke lege andet end Theater. Han siger, jeg skal spille Prinsesse, og det kan jeg ikke.»

«Nei, min Pige, det ligger ikke for vor Familie,» sagde Madame Norderud, idet hun tog sin Datter ved Haanden og vandrede ned ad Veien.

Fru Falk saa alvorlig efter hende og drog et lidet Suk, idet hun gik ind.

IV. Forstudier.

Der var gaaet et Par Aar, og alt gik sin vante Gang paa Falkestad.

Proprietæren var som sædvanlig meget paa Reiser, handlede og spekulerede, og naar han var hjemme, var han maaske lidt mere duknakket end sædvanlig og faldt ofte i Tanker.

«Falk,» sagde Fruen en Dag, «du er saa underlig tungsindig imellem. Har du nogen Sorg, som trykker dig?»IO Begavet.

«Nei, hvor kan du tro det? Jeg er jo den lykkeligste Mand af Verden.»

«Du driver Handel og Spekulationer, men aldrig lader du mig faa den ringeste Idé om dine Affærer.»

«En Kone skal passe sit Hus, Manden sine Forretninger.»

«Jeg vil heller ikke blande mig i dem, men det gjør mig saa ondt at se dig bedrøvet.»

«Tværtimod, jeg er netop tilfreds og lykkelig. Det har altid været min smukkeste Drøm at føre dig som Husmoder hid til mit kjære Barndomshjem, og nu er den jo gaaet i Opfyldelse. Det er derfor, jeg har handlet og spekuleret i alle disse Aar for at skaffe dig og Lorenz en tryg Fremtid. Dengang vi giftede os, Beate, holdt du ikke saa meget af mig.»

«Jeg har lært det senere,» sagde hun og slog Øinene ned.

«Det tror jeg ogsaa, og dersom Modgangen skulde komme —»

«Saa vil jeg være stærkere til at bære den end du.»

«Det er jeg vis paa; men lad os haabe, du slipper for at blive prøvet.»

Lorenz kom ind. Han var ophovnet under Øinene og temmelig forgrædt.

«Hvad er der i Veien, Gutten min?»

«Aa, det er saa kjedeligt, at Vindahl skal reise. Jomfruen gaar oppe og pakker hans Manskjetskjorter ind, og saa har vi grædt alle tre.»

«Han faar jo en fordelagtigere Stilling som Lærer ved Almueskolen inde i Byen og har Udsigt til at blive forflyttet til Hovedstaden, og desuden kan han snart ikke lære dig noget mere. Husk paa, du er tretten Aar og maa begyndeForstudier.

2*

at lære Latin. Din nye Huslærer, Kandidat Finne, er en dygtig Mand, som kan undervise dig i ?lt muligt.»

«Aa man behøver ikke at kunne saa meget for at være Godseier.»

«Ikke det?»

«Nei, alle Mennesker siger, at den unge Godseier Iversen er en Idiot, som Faderen maatte kjøbe et Gods til, fordi han ikke kunde blive nogen Ting.»

«Du maa forresten ikke indbilde dig, at du er nogen Godseier,» sagde Faderen. «Vi er kun simple Bønder.»

«Da kan du være rolig for, at jeg vil lade mig kalde Godseier, naar jeg bliver stor. Jeg er Odelsmand til Falkestad, forstaar du, og Odelsmand det er det samme som Adelsmand her i vort fattige Norge, hvor vi ikke har nogen Adel mere.»

«Det er den forskruede Jomfru Mikkelsen, som har sat dig alle disse Romangriller i Hovedet. Heldigvis faar vi en forstandig Mand i Huset, som kan pille Nykkerne af dig.»

Oppe paa Seminaristens Værelse var Jomfruen ifærd med at pakke ind.

Hun syede Knapper i en af hans Skjorter, medens Taarerne trillede ned ad hendes sodede Kinder, saa hendes skikkelige, blegfede Ansigt lignede et Landkort.

«Græd dog ikke saa, kjære Georgine. Jeg kommer jo herud og besøger dig. Inden jeg reiser, fortæller jeg Fruen, at vi er forlovet, og naar jeg forhaabentlig om et Aars Tid faar Plads inde i Hovedstaden, kan vi gifte os.»

«Men der er saa mange unge Lærerinder ved Almueskolerne. Bare du ikke glemmer mig for dem.»

«Har jeg nogensinde glemt Ingeborg?»Begavet.

IO

«Nei, det er godt nok; men jeg holder nu ikke af at blive elsket platonisk.»

«Det skal du heller ikke. Du skal blive min Hustru.»

Han trykkede hende til sit Hjærte, lagde sin Kind op til hendes og tog et Aftryk af Landkortet paa sit eget skjægløse Ansigt.

Derpaa tørrede de sig begge med et vaadt Haandklæde og gik nedenunder til Herskabet for at deklarere Forlovelsen.

Proprietæren og Fruen drak deres Skaal i en Flaske Champagne, og Lorenz, der fik et Par Glas med og blevForstudier.

2*

meget lystig, fandt det hele særdeles morsomt, indtil Vindahl skulde tage Afsked. Da brød hans Smærte paany løs, og da Seminaristen kjørte bort, gik han og Jomfruen Haand i Haand ind i Storstuen, hvor de satte sig paa hver sin forgyldte Stol og græd.

Vognen, som kjørte den gamle Lærer ind til Byen, skulde hente den nye fra Dampskibet, og da denne et Par Timer senere arriverede, blev han iagttaget med spændt Opmærksomhed.

Jomfruen og Lorenz mønstrede ham bag de klare Gardiner i Storstuen, og i Kjøkkenvinduet laa Pigerne i Klump,

Maren, den stærke Kokkepige, i Midten og paa den ene Side Stuepigen, Tomine, en buttet Skjønhed med Opstoppernæse og rødt krøllet Haar, samt paa den anden Side Budeien Birgit, en temmelig nedringet Fjeldjente, hovedsagelig klædt i et Fragment af sin Nationaldragt, sort Skjørt med røde og grønne Uldborder.

Kandidat Finne hoppede seiersstolt ud af Vognen. Han vidste godt, at Pigerne stod og saa paa ham; men det var han saa vant til.

Det var en høi, velbygget Mand med Anlæg til Embonpoint. Ansigtet var lidt ølfedt; men Profilen var smuk, og han havde lynende mørke Øine, sort krøllet Haar og en tyk sort Moustache. Han var moderne, temmelig pralende klædt.

Proprietæren førte ham ind i Dagligstuen, præsenterede ham for sin Hustru og kaldte paa sin Søn.

«Saa du skal blive min nye Elev?» sagde Huslæreren og slog Lorenz paa Skuldren. «Vi to skal nok blive Venner, du ser ikke saa dum ud.»

«Nei, Evner mangler han ikke,» sagde Fruen.

«Men han er naturligvis doven, akkurat som jeg har været. Det er alle begavede Mennesker, derfor bliver der sjelden noget af dem.»

«Det var en smuk Trøst.»

«Der kan jo gives Undtagelser, Frue. Vi faar se.»

Lorenz kunde strax lide ham. Der var noget gemytlig vindende ved hele Fyren.

Aftensbordet stod og ventede.

Tomine vartede op og rødmede helt op i sine røde Krøller hver Gang, hun mødte Kandidatens skarpe Blik.

Jomfru Mikkelsen viste sig ikke. Hun havde trukket sig tilbage til sit Kammer ene med sin Sorg og en fedtet Leiebibliotheksroman.

Efter Maden gik Lorenz og hans Lærer op paa sine Værelser, der laa ved Siden af hinanden.

Finne begyndte at pakke Kufferterne ud.

Frem under nogle Bøger og Klæder trak han en Flaske Cognak, et Kogeapparat og en Pose Sukker.

«Jeg er altid vant til at drikke et Glas Toddy om Aftenen, derfor har jeg nu foreløbig taget Ingredienserne med. Naar jeg bliver lidt bedre kjendt, sørger nok du for, at Fruen forsyner mig med det fornødne.»

«Det skal jeg.»

Han tændte Fyr under Maskinen.

«Drikker du Toddy?»

«Jeg pleier faa Lov at nippe lidt af Faders Glas.»

«Vi laver en liden svag en til dig, det er hyggeligere. Vi bruger vore Vandglas og rører om med Papirkniven »

Lorenz var yderst tjenstvillig og fandt Arrangementet fortræffelig.

«Røger du ikke?» «Nei.»

«Lærte du ikke det af din gamle Lærer?» «Nei, jeg skal sige Dem, man lærer jo ikke saa meget af de Seminarister.»

«Nei, vi studerede Folk har langt bedre Greb paa Sagen. De er jo mest vant til at undervise simple Børn.»

«Ja, naturligvis,» sagde Lorenz dybsindig.

Stakkels Vindahl, han var allerede distanceret. Lorenz skammede sig næsten over, at han havde grædt ved hans Bortreise.

«Ser du, jeg har nu Principper. — Tænd dig en Cigaret, det smager udmærket til Toddyen! — Hvad jeg vilde have sagt, jeg har nu det Princip, at der skal herske et smukt Forhold mellem Lærer og Elev. — Nu kogerIO

Begavet.

Vandet. Kom hid med Kjædlen, men læg Sukker i først, ellers springer Glassene.»

Finne lavede Toddyen til. Lorenz strakte sig nonchalant i en Lænestol og gjorde nogle vellykkede Drag af Cigaretten.

«Se saa, nu er den god. Skaal!»

«Skaal.»

«Hvad var det, vi talte om?»

«Det var om Deres Principper.»

«Rigtig. Jeg vilde have sagt, det er noget latterligt noget med den strænge Disciplin.»

«Ja, det synes jeg ogsaa; men Vindahl var heller ikke stræng.»

«Nei, det kan nok være. Det nytter heller ikke. Ser du, min Ven, om nogle Aar, saa er du Godseier, og saa er jeg fremdeles en fattig Lærer, og naar jeg kommer og besøger dig, tager vi os et Glas sammen som gamle Venner og Kammerater.»

«Det gjør vi. Skaal,» sagde Lorenz, som begyndte at blive temmelig oprømt.

«Er her nogle smukke Piger paa Gaarden?» spurgte Finne og tændte en ny Cigar.

«Ja mange. Vi har tre i Kjøkkenet. Stuepigen har De jo seet. Saa er der Kokkepigen, hun er saa stærk, og saa er der Budeien; men hun er saa svær.»

«Det gjør ingenting. Er der ikke nogen Husjomfru?»

«Jo, men hun er forlovet.»

«Det gjør ingenting.»

«Men hun er forlovet med Vindahl, den forrige Huslærer.»

«Det gjør heller ingenting. Er hun smuk?»Forstudier.

2*

«Hun har et rigtig godt Ansigt, og naar hun ikke er altfor sodet, ser hun sletikke saa ilde ud.»

«Man maa give hende Tilhold om at vaske sig. Sig mig, Lorenz, har du aldrig været forelsket?»

«Jo platonisk, som Vindahl kaldte det, i Gusta Londe-mann, vor Huslæges Datter.»

«Hvor gammel er hun?»

«Det er en voxen Dame.»

«Det kan jeg tænke. Da jeg var Dreng, sværmede jeg ogsaa for voxne Damer — platonisk; men det gaar over med Aarene.»

«Vindahl gjør det endnu, og han er ældre end Dem.»

«Saa er han en Idiot,» sagde Finne, idet han reiste sig. «Men nu er det vel paa Tide at komme i Seng.»

Lorenz havde ingenting derimod.

Han følte sig saa inderlig munter og tilfreds, og hans Øine var klare og skinnende; men alligevel var alt saa underlig dunkelt, og saa kunde han sletikke holde Ild i sin Cigaret.

Han vaagnede med Hovedpine den næste Morgen; men det gik over, da han havde vasket sig med koldt Vand og var klædt paa.

Han kom ned til Frokosten før Finne.

«Aa Mor, du kan tro, Finne er en udmærket Lærer. Han har sine Principper, ser du, som han underviser efter.»

«Begyndte I allerede igaaraftes?»

«Ja, lidt.»

«Med de klassiske Studier?»

«Ja, med Forstudierne, sagde Finne, det var. Jeg er vis paa, at jeg kommer til at lære meget mere af ham end af Vindahl.»IO

Begavet.

«Han er jo ogsaa en studeret Mand, skjønt Vindahl var meget flink. I det hele har vi været meget heldige med at finde dygtige Lærere til dig, min Gut.»

1 dette Øieblik traadte Finne ind og hilste belevent Godmorgen.

Han var smuk, straalende og elegant — bare lidt vel pluskjæbet.

V. Lovende Sønner.

Dukketheatret stod støvet og foragtet i en Krog. Lorenz spillede hverken Dramaer med sit Papirpersonale eller gav Scener i de forgyldte Stole i Storstuen. Han skammede sig over slige Barnagtigheder.

Han havde lært en hel Del i de to Aar, Finne havde været hans Huslærer.

Lorenz var nu femten Aar gammel, temmelig høi for sin Alder, og skjønt han var i de saakaldte Slyngelaar, havde han lidet eller intet af det bængelagtige ved sig, som pleier at udmærke denne Periode.

Den sorte Fløielsbluse og det lakerede Bælte, der i den sidste Tid havde gjort ham megen Sorg, havde han nu ombyttet med en moderne Klædesklædning, Flipper og Slips, og han havde lagt sig til en hel Del af Finnes elegante, lidt blaserede Maade at være paa.

Til Kandidatens Ros maa det dog siges, at han ogsaa havde bibragt sin Elev ikke saa lidet Kundskaber; thi endskjønt der herskede et kammeratsligt Forhold mellem dem, maatte Lorenz stadigt læse sine Lektier ordentlig.Lovende Sanner. 41

Finne havde i den Tid, han havde været paa Falkestad, vundet et mærkeligt Herredømme over hele det kvindelige Tjenerpersonale.

Den rødlokkede Tomine rødmede ikke mere, naar Kandidaten saa paa hende, medens hun vartede op. De telegraferede nu stadig med Øinene, naar Jomfru Mikkelsen ikke var tilstede ved Bordet, og Fru Falks Opmærksomhed var optagen af Maden. Proprietæren lagde aldrig Mærke til noget. Han blev for hver Dag mere duknakket og distrait. Lorenz vidste derimod god Besked; men det gjorde ingenting. Finne havde bibragt ham den Overbevisning, at Mændene er Børn, og at Kvindehjærterne er deres Legetøi, som de kan more sig med en Stund og siden kaste væk. Det gjør intet, om de gaar istykker. Den eneste, der hidtil havde modstaaet Finnes bedaarende Egenskaber, var Kokkepigen, Maren. Da han en Dag var nede i Kjøkkenet og hentede Barbervand, forsøgte han at tage hende om Livet; men hun gav ham et saa eftertrykkeligt Puf med sin stærke Arm, at han blev siddende paa en Kjøkkenstol og slog alt det varme Vand ud over sine nye lysegraa Benklæder. Denne

Styrkeprøve var dog saa langt fra at afskrække ham, at den snarere bidrog til at opflamme hans varme Følelser for hende.

Jomfru Mikkelsen var for længe siden falden i hans Garn. Lorenz overraskede hende en Dag i samme Stilling som dengang, hun pressede Blomster med Seminaristen. 1 Øieblikket vaagnede hans Kjærlighed til den gamle Lærer, og han blev vred paa dem begge; men Finne forstod snart at tale ham til Rette: Vindahl havde jo nu faaet den længe ventede Plads ved Almueskolen inde i Hovedstaden og havde ikke ladet høre fra sig paa lang Tid, og saa varIO

Begavet.

Jomfruen bedrøvet, og derfor trøstede han hende lidt. Lorenz kunde være ganske rolig. Han skulde ikke tage hende fra Vindahl. Med Hensyn til Trøsten var det forresten omvendt. Han havde spillet den fortvivlede, der sørgede over en troløs Kvinde inde i Hovedstaden. Saa kunde Jomfruen ikke bære det over sit gode Hjærte at nægte ham et lidet bitte Kys, og saa tog han et Par til. Det var det hele; men da hun, fremdeles ledet af sit gode Hjærte, tilbød at ville trøste ham for hele Livet, afslog han dette paa det bestemteste. Han vilde aldrig kunne skaffe hende en lykkelig Fremtid, dertil var han altfor letsindig og saa videre. De skulde være Venner, være som Broder og Søster, intet andet. Jomfruen gik og græmmede sig meget. Hun bebreidede sig, at hun var troløs mod Vindahl, som hun i Grunden holdt af, og var vred paa Kandidaten; men naar han saa paa hende med sine bedaarende, mørke Øine, var hun fortryllet som en Kanin ligeoverfor en Boa Konstriktor. Hun græd meget paa sit Kammer; men hun tørrede sig ikke mere paa sit sodede Forklæde. Det havde Finne forbudt hende. Tværtimod gned hun sit blege Ansigt i den Grad med Sæbe og Haandklæde, at hun stundom fik Roser i Kinderne i Stedet for Moustacher under Næsen, og Roserne klædte hende bedre.

Omkring Midten af Oktober Maaned herskede der megen Travlhed paa Falkestad.

Lorenz skulde staa til Konfirmation.

Madame Norderud var kommen did for at hjælpe til med Forberedelserne til Festen; thi der skulde naturligvis være stort Selskab.

Anette var hjemme. Hun var ikke mere end fjorten Aar gammel og skulde først konfirmeres næste Aar.Lovende Sanner. 43

Pigerne holdt ikke meget af at have Madame Norderud som Politiinspektør paa Gaarden; thi som saadan optraadte hun næsten. Ingen var sikker for hendes skarpe Blik.

Fru Falk forsømte ingenlunde sit Hus. Hun saa nok efter overalt og var meget i Kjøkkenet; men det skeede paa en mere fornem, overlegen Maade, og desuden var hun ofte optagen af Gjæster.

En Dag kom Madame Norderud sent ind til Middagsbordet. Hun havde bagt Kager og var temmelig echaufferet.

Idet Tomine skulde række hende Suppen, sendte hun en Øiendepesche over til Kandidaten, som strax besvarede den.

Madame Norderud løftede Hovedet.

«Se paa, hvad du har at gjøre,» sagde hun barskt. «Det er mig og ikke Kandidaten, du serverer for Øieblikket.»

Finne søgte nervøst Gulerødder i Suppen.

Jomfru Mikkelsen, der havde siddet med sænkede Øine, saa forbitret paa dem begge.

«Jeg kan godt forstaa, De bliver ærgerlig, Jomfru Mikkelsen,» fortsatte Madame Norderud. «For en ældre, forlovet Pige som Dem maa det være kjedeligt at se paa saadant Koketteri.»

Kandidaten sagde ikke et Ord. Fru Falk ledede forlegen Samtalen i en anden Retning.

Om Aftenen stod Maren Kokke alene i . Kjøkkenet. Spisekammerdøren stod paa Klem. Madame Norderud var derinde.

Kandidaten kom for at hente sig lidt Toddyvand. Jomfruen sørgede altid for Sukker og Cognak. Sit Kogeapparat benyttede han ikke mere. Vandet var saadant et godt Paaskud til at komme i Kjøkkenet.

«Skal det nu være varmt Vand igjen?» spurgte Maren-«Ja, og saa skal du selv ogsaa være lidt varm, Maren. Du ved, jeg elsker dig.» «Ingen andre?»

«Nei, ingen anden, for du er saa smuk og saa stærk.» Han forsøgte at nærme sig hende.

«Ja, stærk er jeg. Derfor saa skal De vogte Dem for at komme mig nær.»

«Men jeg gjør det alligevel.»

Han slog Armen om hendes Liv, og Maren strittede ikke saa kraftig imod som ellers.

«Hrm!» sagde Madame Norderud i Spisekammerdøren.

«Jeg — jeg skulde bare have lidt varmt Vand,» mumlede Finne og slåp Taget.

«De trænger vist bedre til lidt koldt Vand — i Blodet,» sagde Madamen. «De er altfor varm.»

Kandidaten svarede intet, men luskede forlegen af.

Madamens aabne Hensynsløshed imponerede ham.

Da Jomfru Mikkelsen gik ind paa sit Værelse om Aftenen, fulgte Madame Norderud med.

«Kommer Vindahl hid til Konfirmationen?» spurgte hun pludselig.

«Ja, jeg tror det,» stammede Jomfruen.

«Det synes jeg er Synd. De skulde heller skrive og slaa op med ham før.»

«Jeg forstaar Dem ikke.»

«De kan da ikke være forlovet med to paa én Gang. Eller kanske De ikke er forlovet med Kandidaten?»

«Nei — det — det er jeg ikke.»

«Naa, saa han gaar bare og gjør lidt Nar af Dem, som af de andre.»

«De andre!» för Jomfruen op. <-Har han flere?»

«Ja, at han og Tomine leger Kjærester, har De vel seet, og nu bliver han vel snart gode Venner med Maren Kokke ogsaa. Jeg ved ikke, om han har henvendt sig til Budeien med for at have hele Personalet.»

«Det er afskyeligt,» sagde Jomfruen grædende.

«Jeg synes virkelig, at De er en altfor brav og hæderlig Pige, Jomfru Mikkelsen, til at opføre Dem saaledes.»

«Jeg skal aldrig gjøre det mere.»

«Jeg skal tale med Vindahl, naar han kommer, og sige, at 1 bør gifte eder. I har jo ingenting at vente efter nu, da han har faaet en god Post, og De har vel lagt Dem op lidt til Indbo ?»

«Ja, det har jeg. Dersom De vil tale med ham, er De rigtig snil, Madame Norderud. Jeg indser, at jeg har baaret mig skrækkelig galt ad, og at Finne er en Slyngel.»

«Det er han. Bare han ikke har fordærvet Gutten. Det er det værste. Ja, vent bare, til Konfirmationen er over, saa skal jeg tale et Alvorsord her i Huset.»

Dermed sagde hun Godnat og gik.

Den følgende Dag kom der Fremmede fra Hovedstaden, som skulde være paa Falkestad, til Konfirmationen var over.

Det var Grosserer Verlunds Frue og hendes Søn, Ferdinand.

Grosserer Verlund og Falk havde længe staaet i Handelsforbindelser, Kornforretninger, og naar Falks var inde i Hovedstaden, boede de altid hos Verlunds. Derfor var disse nu inviteret; men Grossereren selv kunde ikke komme.

Fru Verlund var en liden, tyk Kone med blankt, sort Haar, der laa glatkjæmmet nedover Tindingen og Ørene med smaa sirlige Tunger i Kanten som et Par Sørgedrap-perier af udhugget Glansekaliko. Hun havde tykke Guld-dobber i Ørene, Brosche, Guldkjæde og tykke Guldarmbaand og var klædt i en tyk brun Silkekjole.

Sønnen, der var et Aar ældre end Lorenz, var en ung Hovedstadsløve i en elegant lys Sommerdragt. Han var et smukt ungt Menneske med friseret sort Haar og en Antydning til en sort Knebelsbart.

De unge Herrer havde ikke seet hinanden, siden de var smaa, og maalte hinanden med kritiske Blikke. Ferdinand var øiensynlig forbauset over, at Lorenz ikke var mere bondeagtig, men næsten ligesaa flot som ham selv.

Han traadte hen til ham og rakte ham Haanden.

«Jeg tænker, vi strax bliver enig om at sige du til hinanden.»

«Tak skal du have,» sagde Lorenz. «Skal vi ikke gaa en liden Tur i Haven, medens Damerne gjør Toilette?»

De vandrede Arm i Arm.

«Vil du have en Cigar?» spurgte Lorenz.

«Ja Tak. Jeg troede ikke, du havde lært at ryge endnu.»

«Ak Gud, for længe siden. Finne og jeg tager os gjerne en Toddy og en Cigar hver Aften.»

«Naa, da er du saamen ikke saa uskyldig, som jeg havde tænkt.»

«Uskyldig! Det er længe siden, jeg var uskyldig.»

«Saa har du vel ogsaa Kjærester?»

«Nei, Finne har, men ikke jeg. Jeg skal sige dig, jeg har i nogle Aar gaaet og baaret paa en romantisk Kjærlighed.»

«Det er dumt.»

«Ja, og derfor vil jeg ogsaa nu erklære mig, saasnart jeg bliver voxen. Du skal faa se hende ved Konfirmationen. Det er en nydelig Pige — lidt ældre end mig; men det gjør ingenting. Saasnart jeg er bleven Student, deklarerer vi Forlovelsen.»

«Skal du studere? Det er dumt.»

«Vil du ikke blive Student?»

«Nei Tak, det er ikke det mindste ved at være Student nu i vore Tider, da enhver Idiot skal studere. Nei, jeg gaar den praktiske Vei. Ser du, næste Aar reiser jeg til Udlandet og perfektionerer mig i Sprog, og r.aar jeg kommer hjem, gaar jeg ind i Faders Forretning.»

«Jeg vil nok ogsaa se at komme en Tur til Udlandet, men ikke før jeg er bleven Student. Hvad bestiller du, naar

du er hjemme?»

«Aa, ikke noget videre. Jeg skulde jo hjælpe Fader lidt paa Kontoret; men det bliver ikke meget. Om Formiddagen spadserer man jo lidt og spiller lidt Billard, og om Aftenen driver man lidt paa Kaféer. 1 Vintertiden er man desuden saa optagen af Baller og Selskaber, at man er ødelagt hele Dagen. Du skal se, naar du bliver Student og kommer derind, at du bliver træt af det i Længden.»

«Ja, det tror jeg nok. Jeg er allerede træt af al den Selskabelighed, vi har herude.»

Og begge de lovende Ynglinger sænkede mat sine Øienlaag og slentrede Arm i Arm videre dampende paa sine Cigarer med en Mine, som om de var to Pariser-gommeux'er paa en Asfalttrottoir.

Mødrene stod i et Vindu og beundrede dem.

«Vi kan være stolte af vore Sønner,» sagde Fru Ver-lund. «De ligner hinanden, som om de var Brødre, og smukke og elegante er de begge to.»

«Og begavede,» tilføiede Fru Falk.

«Det er de sikkert. Ferdinand har et udmærket Hoved. Bare han vilde bestille lidt mere.»

«Han er jo saa ung endnu. Lorenz er flittig; men det maa til, for han skal studere. De skal se, Fru Verlund, vi faar nok begge Glæde af vore Sønner. Vi har jo ikke mere end en nogen af os.»

«Og det er det eneste, vi har at leve for.»

De stod der saa stolte og lykkelige og saa Fremtiden lys og straalende som den solbeskinnede Oktoberdag i sin Efteraarspragt.Konfirmationen. 3 9

De tænkte ikke paa, at en Moder ikke alene kan leve for sin Søn, men at hun ogsaa ofte maa kjæmpe — og dø for hans Fremtids Lykke.

VI. Konfirmationen.

Søndagen oprandt med straalende Solskin.

Den store Landauer stod forspændt, men kun med to Heste. Tre havde man ikke anvendt siden den Gang, da Lorenz var ude alene saa flot kjørende.

Lorenz steg op tilligemed sine Forældre og Fru Ver-lund med Søn, og i den næste Vogn kjørte Vindahl og Kandidat Finne med Familien Norderud. Hr. Norderud var en liden ubetydelig Mand med begyndende Maane og en Krans rødbrunt Skjæg rundt Kinderne og under Hagen.

Menigheden rakte beundrende Hals, da de gik op ad Kirkegulvet. Lorenz saa godt ud i sine nye sorte Klæder med det noble Ansigt endnu blegere end sædvanligt. Fru Falk gik ved sin Mands Side og slæbte en stiv sort Silkekjole efter sig, og Fru Verlund imponerede Mængden med en violet Silkekjole besat med en hel Del Fløiel og Blonder og en hvid Hat med svaiende Fjædre. Hun støttede sig til sin Søn, der overlegen betragtede Publikum gjennem et firkantet Vinduesglas, knebet ind i det ene Øie.

Familien Norderud gjorde en mindre heldig Figur i Processionen. Madamen var tarvelig klædt som altid, og lille Anette, der ikke havde voxet meget i de sidste Aar, saa temmelig bondeagtig ud i sin struttende, hjemmesyedeIO Begavet.

Kjole og de broderede Mamelukker, medens hun paa rigtig Bondemaner holdt et sammenlagt hvidt Lommetørklæde i Haanden.

Lorenz stod naturligvis øverst i Kirken. Det var en Hæder, der altid var forbeholdt bedre Mands Børn.

Han svarede forresten godt paa Præstens Spørgsmaal, og hele Handlingen gik smukt og høitidelig. Fru Falk sad stille og bleg med sænket Hoved, medens Madame Norderud græd under hele Prædikenen. Det var en Venlighed, som hun fandt, hun burde vise Præsten, ligesom man i Theatret applauderer for at opmuntre

Skuespillerne.

Paa Hjemveien sagde Madame Norderud til Vindahl:

«Stakkels Jomfru Mikkelsen fik ikke se noget af Højtideligheden. Hun maa svede i Kjøkkenet i hele Dag; men næste Gang, jeg kjører sammen med Dem til Kirke, Vindahl, er vel De og hun Brudgom og Brud.»

«Det kan vare længe.»

«Hvorfor det? De har jo ingenting at vente efter. Ikke turde jeg reise saaledes bort fra min Kjæreste, hvis jeg var Mand. Hun er en Kone, som er værd at have; thi dygtig er hun og huslig, og hun har heller ikke lagt sig saa lidet til Bedste. Vogt Dem, at ikke en eller anden Vindhas kommer og snapper hende fra Dem.»

«Det har vel ingen Fare,» sagde Vindahl og forsøgte at se sorgløs ud, medens hans Blik uvilkaarlig faldt paa Finne.

«Vær ikke altfor tryg, men se at sikre Dem hende i Tide.»

«De har Ret, jeg skal virkelig tale med Georgine.»

«Heder hun Georgine? Det er en Efteraarsblomst,» henkastede Finne.Konfirmationen.

«Jeg kjender Folk, som plukker baade Blomster og Kjøkkenurter,» sagde Madamen.

Kandidaten bed sig i Læberne, og Vindahl sendte Madamen et spørgende Blik; men hun var optagen med at binde Anettes Hagesløife.

Til Middag var kun Familien og de Nærmeste. Gjæsterne skulde komme til Aftens.

Da man havde spist, gik Vindahl ud i Kjøkkenet til Jomfruen.

Hun havde meget travelt, og Kjøkkenforklædet var meget sodet.

«Tak for Mad,» sagde han og bøiede sig frem for at kysse hende.

Hun tørrede sig under Næsen og stod der akkurat som for to Aar siden med sin gamle kjære, kjendte Moustache, paa hvilken han trykkede et blidt Kys til stor Opbyggelse for Maren Kokke og Budeien, der hjalp tii ved Opvaskningen og for Anledningen optraadte høihalset og i hel Nationaldragt, ikke i Fragment.

«Imorgen, naar Selskabet er over, maa jeg tale med dig,» hviskede han. «Vi maa tænke paa vort Bryllup.»

«Udstyret er færdigt og jeg ogsaa,» sagde hun bly.

Ud paa Eftermiddagen begyndte Vognene at rulle ind paa Falkestad.

Der var alle Bygdens Honoratiores, baade Amtmandens,. Præstens og Lensmandens, og fra den nærliggende lille By var der ogsaa flere, hvoriblandt Doktor Londemann og hans Datter Gusta, samt Fru Falks bedste Veninder, Frøknerne Binberg, Døtre efter afdøde Apotheker Binberg.

Alle medbragte større og mindre Pakker, og Lorenz modtog som Bevis paa Vedkommendes Venskab for Familieni

flere Dusin Brystnaale og Manskjetknapper, broderede Tøfler og Buxesæler for hele Livet og en Masse andre mere eller mindre unyttige milde Gaver, som Konfirmanter i Almindelighed overøses med, tilligemed en hel Del smukt indbundne moralske Bøger, som de aldrig læser igjennem.

Inde i Storstuen sad Damerne opstillede paa de forgyldte antikke Stole, medens Amtmandinden og Præstefruen tronede i Sofaen, den første mager og fornem med Guldlorgnet paa Næsen og en Haarpynt af brune Cheniller og

broncerede Vindruer, den sidste buttet og rødmusset med sorte Hornbriller og hvid Blondekappe med lange Flagre-baand og tre Rosenknopper ved hvert Øre. Fru Verlund havde klistret sig tæt op til dem i en Lænestol, hvor hun sad og smilede forbindtligst med en lilla Handske paa den ene Haand for at vise alle sine tykke Guldringe paa den anden.

Henne ved det store taffelformige Piano havde de unge Damer samlet sig omkring Frøknerne Binberg og Gusta Londemann, medens nogle velhavende Bondekoner fra Nabolaget sad i en forlegen Række nede ved Døren og holdt sine sammenlagte Lommetørklæder i de bare Hænder, hvilket efter deres Overbevisning var et Tegn paa Velopdragenhed.

Fru Falk præsiderede ved Kaffebordet, og gamle Gunhild, Byens fineste Opvartningskone, bød The og Kaffe omkring med Assistance af Tomine. Saadan Luxus som Lejetjener kjendte man ikke.

Madame Norderud gik omkring til de forlegne Bondekoner og opmuntrede dem til Selvmordsforsøg ved at paanøde dem utilbørlige Kvanta hjemmebagte Kager. Heldigvis havde de Aandsnærværelse nok til at putte en Del af dem i Lommen til Gavn for Efterslægten.

Der serveredes Likør og Cigarer til Herrerne i Havestuen. Amtmanden gik omkring med Orden i Knaphullet og var venlig, medens Pastoren i en velvillig, nedladende Tone underholdt sig med Seminarist Vindahl.

Proprietæren, der var mere rank end sædvanligt, viste sig som en udmærket Vært, og Samtalen mellem de øvrige Herrer var temmelig livlig.

Finne, Lorenz og Ferdinand stod i den aabne Dør til Storstuen og kritiserede Damerne.

Gusta Londemann satte sig netop til Pianoet for at spille. Det var en straalende Skjønhed med rigt rødblondt Haar, hvorpaa der laa en Krans blegrøde Roser, medens en blaa Silkekjole ombølgede hendes statelige Figur med de svulmende Former.

«Er hun ikke storartet?» spurgte Lorenz Ferdinand.

«Jo, hun ser godt ud.»

«Men hun er altfor gammel til dig,» sagde Finne. «Naar du bliver i den Alder, du kan gifte dig, er hun allerede afblomstret. Det var en mere passende Kone for mig, og rig er hun jo ogsaa.»

«Finne, De vil vel ikke tage hende fra mig?»

«Det skal du ikke bande paa.»

«Hvem er den lille Pige, som staar saa forknyt og ensom derhenne i Krogen?» spurgte Ferdinand.

«Det er min Kusine, Anette Norderud. Her er jo bare Voxne, saa her er intet Selskab for hende.»

«Hun bliver Bygdens rigeste Parti med Tiden,» sagde Finne.

«Saa? Jeg tror, jeg vil gaa hen og konversere hende lidt.»

Ferdinand styrede Kursen til Anette, der betragtede ham med forbausede Øine, medens Kandidaten gik hen tilIO

Begavet.

Gusta Londemann for at vende hendes Nodeblad. Lorenz blev staaende i Døren.

Ferdinand bukkede for Anette.

«Jeg maa faa Lov at præsentere mig selv. Mit Navn er Ferdinand Verlund. Det er med Frøken Norderud, jeg har den Fornøielse?»

«Ja.»

«Her er ikke meget morsomt endnu.»

«Nei.»

«Men efter Bordet bliver der vel morsommere. Man skal rimeligvis danse?»

«Ja.»

«Danser Frøkenen?»

«Nei.»

«Det var kjedeligt.»

«Ja.»

«Aandrig er hun ikke,» tænkte Ferdinand; «men det pleier jo rige Arvinger i Almindelighed heller ikke at være.»

Kandidat Finne vendte Nodebladene for Gusta Londemann. Han støttede Armen til Stolryggen, og hver Gang, han bøiede sig frem, hvilede hun næsten ved hans Bryst. Hun følte hans varme Aande paa sin Kind.

«Du ryster saa paa Haanden, søde Gusta,» sagde Amalie Binberg. «Du spiller ikke saa godt som sædvanligt. Du er bestemt nervøs.»

«Her er saa varmt.»

«Ja, især her ved Pianoet, hvor vi staar altfor tæt op til hinanden,» sagde Hilda Binberg.

Frøknerne Binberg var Byens skarpe Tunger, kvikke, men ondskabsfulde. De var oppe i Trediverne; men til Trods for, at de var temmelig velstaaende, var de endnuKonfirmationen.

3 9

uforlovede og havde stærke Udsigter til fremdeles at blive i samme Kasus. De var Byens Modejournaler og forbausede idag Publikum med at optræde med guldbroderede Zouaver-kufter og Chignoner med Guldnæt.

Frøken Londemann slog en Slutningsakkord.

«Jeg foreslaar, vi gaar en Tur i Haven,» sagde Kandidaten. «Nu i Høsttiden staar den i sin fuldeste Farvepragt. Det er med Blomsterne som med Damerne. De er smukkest i Efteraaret.»

«Ja, jeg har mærket, at Kandidaten sværmer for fuldt udsprungne Roser.»

Ungdommen strømmede ud i Haven, Bondekonerne fulgte efter i en forlegen Klump.

Amtmandinden, Præstefruen og Fru Verlund blev siddende alene i Storstuen.

«Jeg vilde ønske, vi havde spist til Aftens, saa vi kunde komme hjem,» sagde Amtmandinden. «Vi Embedsmænd er desværre nødt til at gaa i alle mulige Selskaber for at være populære.»

«Ja, desværre,» sagde Præstefruen med Munden fuld af Kage.

«Inde i Hovedstaden kan man vælge sin Omgang,» sagde Fru Verlund. «Vi omgaaes bare med fine Folk.»

«Jasaa, gjør De det?» sagde Amtmandinden koldt og maalte hende gjennem sin Guldlorgnet.

Kandidat Finne og Frøken Londemann, der gik i Spidsen, dreiede af ved en Sideallé og skilte sig fra Selskabet.

Lorenz stod i Havestudøren og saa efter dem.

»Nu gaar Finne ogsaa hen og forskruer Hovedet paa Gusta Londemann. Men vent bare til iaften, saa skal jegFyrværkeri.

47

faa hende ned i Syrenlysthuset, og saa erklærer jeg hende min Kjærlighed. Jeg tror nok, hun foretrækker en Godseier for en fattig Kandidat.»

Han slentrede ned i Haven for at slutte sig til Selskabet.

Lille Anette sad paa en Bænk alene og morede sig med at sparke i Sandet. Hun løftede smilende Hovedet, da Lorenz kom forbi; men han gik ligegyldig videre. Hun drog et lidet Suk og begyndte paany at more sig med at sparke i Sandet.

Kandidaten og Frøken Londemann gik ivrigt konverserende dybere og dybere ind i Alléen. Hun holdt sin Kjole oppe med den ene Haand og viste et Par kokette smaa blaa Silkestøvler.

Nu kunde Lorenz ikke se dem mere. De var gaaet ind i Parkanlægget ved Enden af Haven.

VII. Fyrværkeri.

1 Spisestuen var dækket et langt Bord, der bugnede af alle mulige Retter, og rundt omkring i de tilstødende Værelser stod Smaaborde med hvide Duge og en Vinflaske midtpaa.

Amtmandinden og Præstefruen seilede først hen til Bordet for at forsyne sig, efterfulgt af Fru Verlund, der hængte Amtmandinden i Skjørterne som et tiaarsgammelt Pigebarn. Derefter kom nogle Fruer fra Byen samt Frøknerne Binberg og Londemann. Madame Norderud havdeIO

Begavet.

megen Møie med de forlegne Bondekoner, først med at faa dem hen til Bordet og siden med at faa dem til at forsyne sig, indtil endelig en ældre Kvinde med graa Moustacher og flere Vorter i Ansigtet aabnede Felttoget, hvorpaa de øvrige fulgte tappert efter.

Da Herrerne havde forsynet sig, anbragte de ældre sig ved det store Bord, medens Ungdommen tog Plads ved Smaabordene. Herrerne gjorde Tjeneste som Leietjenere, og gamle Gunhild og Tomine slæbte omkring med store Stegefade, der tømtes i en fabelagtig Hast.

Dessertbordet var dækket i Storstuen og fremviste en Utallighed af Kager, Geléer, Crémer, Buddinger og andre søde Ting. Champagnen drak man dengang til Desserten og ikke til Stegen.

Præsten stillede sig i Døren til Storstuen og slog til Lyd. Gjæsterne stimlede sammen og stod forventningsfulde og med Munden fuld af Kage og balancerede med Champagneglassene paa sine Dessertassietter.

Det var Konfirmantens Skaal.

Præstefruen var rørt. Hun havde nu i de syvogtyve Aar, de havde været gifte, hørt den samme Tale ved alle bedre Konfirmationer; men hun fandt stadig nye Skjøn-heder i den, og ved enkelte Effektsteder saa hun sig om med et talende Blik.

Madame Norderud var ogsaa rørt, og mere rørt vilde hun have været, hvis hun ikke havde været saa optagen af de forlegne Bondekoner, hvilke hun bogstavelig maatte slæbe til Dessertbordet, hvorfra de stadig deserterede.

Efter Talen blev der en Pilegrimsvandring af alle Gjæsterne først hen til Lorenz for at klinke med ham og siden hen til hans Forældre.Fyrværkeri.

49

Kandidat Finne var Gusta Londemanns Kavallér. Han bragte hende rige Portioner Kage og Is, der hurtig smeltede i hendes Læbers Glød.

Amtmanden holdt en Tale for Vært og Værtinde.

Pilegrimsgang og Klinkning.

Fru Verlund betroede Amtmandinden og Præstefruen, at begge Talerne var saa søde.

Proprietæren takkede og udbragte en Skaal for Amtmanden og Præsten, der gav denne enkle Familiefest en Glans ved sin Nærværelse.

Seminarist Vindahl haltede omkring og uddelte med en beskeden Digtermine en Sang til Konfirmanten.

Gusta Londemann satte sig til Pianoet og akkompagnerede, og Selskabet sang unisont falskt. Madame Norderuds Stemme hørtes over alle de øvriges akkurat som i Kirken.

Jomfru Mikkelsen, der nu var færdig med sit Dagværk, stod sæbevasket og stolt i Storstuedøren og betragtede sin Forlovede med Beundring.

Derpaa fulgte en hel Del Taler for en hel Del udmærkede Mænd og Kvinder med en hel Del udmærkede Egenskaber. Det er ganske storartet, hvilken Masse prægtige Mennesker man finder ved Desserten. Man skulde tro, at baade Vært og Værtinde og alle deres Børn og den nærmeste Familie samt Flertallet af Selskabet var kommen til denne syndige Verden før Syndefaldet og ikke havde den mindste Delagtighed i den Brøde, Moder Eva begik, da hun forspiste sig paa Desserten i Paradiset, saa hæderlige og ædle og brave er de — den Aften.

Kandidat Finne og Frøknerne Londemann og Binberg stod fnisende i en Krog og kritiserede Festsangen.

Lorenz ærgrede sig over Finnes Kurmageri.

Champagnen var stegen Drengen til Hovedet og havde givet ham Mod. Han maatte og skulde tale med Gusta iaften.

Heldigvis begyndte Pastoren paa en længere Tale for Lorenz's Lærere, de Mænd, der saa smukt havde ledet hans første Skridt her i Verden, og medens Finne listede sig paa Tæerne hen til Bordet efter et Glas, listede Lorenz, sig hen til Frøkenen.

«Jeg maa tale et Øieblik med Dem,» hviskede han.

«Med mig?»

«Ja, det er noget vigtigt. Mød mig ude i Syrenlysthuset. Jeg maa tale med Dem.»

«Det er umuligt at komme bort fra Finne.»

«Bed ham gaa ned i Parken og vente Dem der, saa narrer vi ham.»

«Skjælm,» sagde Gusta koket, «jeg skal forsøge.»

Da Skaalen var drukken, sneg Lorenz sig ud i Haven, og tog med bankende Hjærte Plads i Lysthuset.

Det var allerede temmelig mørkt, ellers vilde det ikke have ydet stor Skygge, da det kun bestod af nogle unge Buske, der var plantet i en Rundkreds med en Aabning ud mod en stor Græsplæn med Blomsterrabatter, som laa foran Verandaen.

Lorenz var saa optagen af sine ømme Følelser, at han ikke lagde Mærke til nogle underlige hvide Gjenstande, der var opstillet midt paa Plænen, hvor Flagstangen stod.

Strax efter saa han Finne komme gaaende ud gjennem den oplyste Veranda og forsvinde i Retning af Parken.

Listen var altsaa lykkedes.Fyrværkeri.

Lidt senere stod Gusta Londemann paa Verandaen og legede ligesom tankefuldt med Slyngplanterne. Hun havde kastet et Shawl om sine Skuldre og holdt sit Slæb oppe med den ene Haand.

Bare nu ikke Frøknerne Binberg ogsaa skulde ud og lufte sig.

Nei heldigvis. Hun ser sig forsigtig om og iler skyndsomt hen til Lysthuset.

«Lorenz, Lorenz, er du der?»

«Ja, kom nærmere!»

«Hvad vil du mig?»

«Aa, Frøken Londemann, Gusta, jeg — jeg har saa meget at sige Dem.»

Hans Hoved brændte. Luften var saa tung af Blomsterduft, og nu blev den endnu tungere af den Parfumeduft, der udstrømmede fra hendes raslende Silkekjole.

Det var den første parfumerede Silkekjole, der gav ham Hovedpine her i Livet.

Desværre gives der mange parfumerede Silkekjoler og megen Hovedpine i Verden.

Gusta tog Plads paa en liden Bænk ved hans Side.

«Sig mig saa, hvad der er i Veien, Lorenz. De er saa underlig ophidset.»

Hun sagde uvilkaarligt De. Hun følte, at han ikke længere var nogen Dreng.

Han greb hendes Haand.

«Der er ingenting andet i Veien, end at jeg elsker Dem, Gusta, at jeg har elsket Dem, siden jeg var et Barn, da De første Gang gav mig et Kys og en Rose, som jeg har presset, og at jeg altid vil elske Dem, Dem og ingen anden.»IO

Begavet.

«Slip mig, Lorenz, De har drukket for megen Champagne.»

«Nei, Gusta, jeg er bare beruset af Kjærlighed til Dem. De skal blive min, blive min Kone.»

«Lorenz, De er blot et Barn. Jeg er jo meget ældre end Dem.»

«Det gjør ingenting, jeg vil altid, altid elske Dem.»

«Men jeg er næsten forlovet.»

«Med Finne? Ja han er næsten forlovet med alle de Piger, han ser.»

«Lorenz, saadan taler man ikke om sin Lærer.»

«Nei, jeg vil heller ikke tale om ham. Jeg vil bare tale om Dem, Dem, som jeg elsker høiere end mit Liv.»

Han sank paa Knæ ved hendes Fødder og bedækkede hendes Haand med Kys.

Saaledes gjorde jo altid Ridderen paa Scenen og i Romanerne.

«Lorenz, vær fornuftig, sæt Dem op paa Bænken igjen. Gjæsterne begynder at komme ud paa Verandaen.»

Han satte sig atter hos hende.

«Vil De saa give mig et Kys, saadan som dengang, jeg var en liden Gut?» sagde han og slog Armen om hendes Liv.

«Lorenz, der kommer nogen paa Plænen.»

«Det er bare Jens Kusk, som skal tage Flagget ned. Jeg kan se hans Livréknapper.»

«Uf, slemme Dreng, lad mig være.»

Gusta gjorde kun svag Modstand. Hans Læber brændte allerede paa hendes i et langt Kys.

I det samme lød der et stærkt Knald, og et rødt Lys-skjær bredte sig over hele Plænen.Fyrværkeri.

63

Gjæsterne stormede ud i Haven, medens en Buket Raketter steg i Veiret og dryssede Guldregn over Træerne.

Gusta og Lorenz sprang op med et Skrig og blev forfærdet staaende midt i Lysthuset oplyste af den prægtigste

røde bengalske Ild.

Finne, der var bleven træt af at vente nede i Parken, kom akkurat tidsnok til Forestillingen.

Det var Madame Norderud, som vilde overraske sine Slægtninge med et lidet Festfyrværkeri, og havde givet Jens Kusk Ordre til at sætte det op under Souperen og antænde det efter Desserten.

Der lød Latter og Fnisen blandt Gjæsterne; men Gusta Londemann var en Pige, der ikke tabte Kontenancen. «Knæl ned,» hviskede hun.IO

«Er De gal?»

«Knæl bare, siger jeg.»

Lorenz sank paa Knæ. Gusta stillede sig i en plastisk Attitude, tog Rosenkransen af sine Lokker og satte den paa hans Hoved.

Stormende Applaus.

«Mere bengalsk Ild,» raabte hun leende. «Jens tændte for tidlig an.»

Præstefruen sendte Amtmandinden et spørgende Blik.

«Tror De, at den Scene var bestemt for Publikum?»

«Man kan ikke tro noget mere her i Verden,» sagde Amtmandinden og rystede bedrøvet paa sine brune Cheniller og broncerede Vindruer.

«Det var et sødt Tableau,» sagde Fru Verlund.

«Nydeligt,» sagde Amtmandinden koldt.

«Det var rigtignok en Overraskelse,» sagde Amalie Binberg. «Vi vilde sletikke være bleven saa forbausede, om det havde været Dem, Hr. Finne, som havde spillet Hovedrollen i Tableauet; men han, det unge Menneske —»

«Gusta Londemann er en Pige med Aandsnærværelse,» sagde Hilda Binberg spidst.

«Hvad skulde det egentlig forestille?»

«Rimeligvis Kjærlighedens Gudinde, der bekranser den unge Mand,» sagde Kandidaten.

«Den Rolle ligger udmærket for hende,» sagde Amalie. «Naar hun engang faar en Mand, vil hun nok bekranse ham ogsaa.»

Kandidaten bed sig i Læben.

Gusta og Lorenz var traadt ud af Lysthuset og stod blandt de andre og saa paa Slutningsnummeret, en Sol med kulørte Stjerner.Haardt Slag.

Strax efter brød Amtmandens og Præstens op, og de øvrige Gjæster tog efterhaanden Farvel.

Der blev ikke Tale om nogen Dans efter Bordet. Ferdinand Verlund kom rigtignok med et Forslag desangaaende; men Gusta Londemann vilde endelig hjem, og Frøknerne Binberg skulde kjøre i Doktorens Vogn, saa de maatte følge med. Finne var i daarligt Humør, og Lorenz var glad over at komme i Ro paa sit Værelse.

Norderuds var blandt de sidste, som tog Afsked.

«Tusind Tak for al Hjælp,» sagde Fru Falk 'til Madamen. «Og først og fremst Tak for det nydelige Fyrværkeri. Var det ogsaa dig, som havde givet Idéen til Tableauet?»

«Nei, det var en Overraskelse, som Lorenz selv havde arrangeret,» sagde Madamen tørt. «Du siger jo altid, han

er saa begavet, og det har du virkelig Ret i.»

Festen var sluttet, Lysene slukkede i Kronerne og Herskabet gaaet til Sengs.

Inde i Kjøkkenet vaskede Tjenerne Glastøi og spiste Levningerne af Desserten, og ude i Haven vandrede Seminarist Vindahl og Jomfru Mikkelsen Arm i Arm og lagde Fremtidsplaner, medens Kandidat Finne i Skjorteærmer hængte ud gjennem det aabne Vindu og fløjtede.

VIII. Haardt Slag.

Vinteren var gaaet.

Gangene i Haven var fulde af Snesjap, og paa den store Græsplæn, der begyndte at grønnes, laa der endnu nogle hvide Klatter.

Ved Juletid havde Seminarist Vindahl hjemført Jomfru Mikkelsen som sin Brud.

Brylluppet, der var meget smukt, stod paa Falkestad. Alle Proprietærens Bekjendte havde givet smukke Presenter, og af Madame Norderud, der var praktisk som sædvanlig, havde de Nygifte faaet Sengklæder.

Kandidat Finne var flyttet ind til Byen, hvor han leiede et Værelse og levede af at være Gusta Londemanns Kjæreste. Forlovelsen var bleven deklareret ved Nytaarstid, strax efter at han havde forladt Falkestad.

Madame Norderud havde bevirket hans Opsigelse, og det blev bestemt, at Lorenz skulde sendes ind til Hovedstaden paa en Latinskole.

Fru Falk havde faaet Øinene op og begyndte at indse, at Kandidaten ikke var den heldigste Lærer for hendes Søn.

Saasnart Finne var bleven uden Ansættelse, friede han til Frøken Londemann officielt og fik hendes Ja.

Gusta var klog nok til ikke at lægge nogen Vægt paa Lorenz's Børneforelskelse, og hun var glad over, at hendes Forlovelse med Finne kunde bringe Tableauhistorien i Glemmebogen; thi til Trods for hendes Aandsnærværelse havde Frøknerne Binberg og andre venlige Sjæle udlagt Situationen i Syrenlysthuset paa en Maade, der kom Sandheden temmelig nær.

Efter Forlovelsen drillede Finne hende imellem med Lorenz's Kjærlighed; men saa fik han til Gjengjæld nogle velvillige Vink om den rødhaarede Tomine, der bragte ham til Taushed.

Da Lorenz fik høre om Frøken Londemanns Forlovelse, gik han op paa sit Værelse, tog den pressede Rose ud af en rosenrød Konvolut, hvori den laa, og knuste den under sin Fod.

Han troede, han skulde faaet et Hjærtetilfælde eller noget lignende; men da han fremdeles hverken manglede Søvn eller Appetit og ikke engang følte Trang til at skrive Vers, trøstede han sig snart.

Hun var i Grunden sletikke saa deilig — altfor blond, næsten rødhaaret.

Han havde ikke meget at bestille i den Tid og læste Dickens's Romaner og Erik Bøghs Digte og Viser.

En Dag, da Forældrene var borte, tog han Dukke-theatret frem fra Krogen, støvede Kulisserne og Papirs-personalet af og stillede det op paa dets gamle Plads i Storstuen, hvor han laasede Døren af og gav en Forestilling for sig selv alene, akkurat som Kongen af Bayern.

Det var saa koldt derinde, at han var valen om Fingrene; men efterhaanden spillede han sig varm.

Det var et satirisk Lystspil med Kandidat Finne og Gusta som Hovedpersonerne og Pigerne som første, anden og tredie Elskerinde. Han bedrog hende i de fire første Akter og maatte i femte gifte sig med Maren Kokke, der pryglede ham, medens Gusta gik i et Frøkenkloster, hvor hun slog sig paa Kaffedrikfældighed og Sladder.

Sujettet var ikke videre smagfuldt og Intrigen ikke fint lagt; men det baade morede og trøstede ham saaledes in effigie at straffe de to Forrædere, der havde knust hans første Elskovsdrøm.

Siden gav han flere saadanne Forestillinger, altid for lukkede Døre; thi ingen maatte jo vide, at han, som nu var en voxen Kavallér, befattede sig med saadanne Børnestreger.

Moderen saa nok, at Dukketheatret atter var kommen frem; men hun lod, som om hun ikke mærkede det.

Han gik jo der saa alene. Han maatte jo have noget at fordrive Tiden med. Nu skulde han snart ind til Byen og studere, saa fik han alvorligere Ting at tænke paa.

™ En mørk Foraarsdag sad Fruen alene i Dagligstuen. Lorenz havde laaset sig inde med sit Dukketheater, og Proprietæren var i Byen.

Det regnede udenfor, og Fru Falk følte sig saa beklemt.

Det var naturligvis det triste Veir, der gjorde det. Hun var stadig saa nervøs.

Hun hørte en Vogn komme. De var vist Proprietæren. Nu lød der Skridt i Entréen, det var hans; men de var tungere end sædvanligt.

Døren blev reven op, og han vaklede ind og sank ned paa en Stol, han, den store, stærke Mand, og hulkede som et Barn.

Hun reiste sig forskrækket.

«Hvad er det, Falk?»

«Jeg er ruineret,» stønnede han. «Alt er tabt. Grosserer Verlund er død af et Slagtilfælde, hans Bo er fallit med en forfærdelig Underballance, og jeg staar som Kautionist for flere Tusinder, foruden hvad jeg ellers skylder bort. Jeg troede netop nu, at han skulde kunne hjælpe mig, og saa drager han mig hovedkulds ned i Ulykken.»

Fru Falk stod bleg og rystende.

«Altsaa er Ulykken dog kommen. Jeg har længe ventet den. Bær den nu som en Mand, jeg skal bære den som en Kvinde.»

Hun ledede ham hen til Sofaen, ståk en Pude under hans Hoved og tørrede den kolde Sved af hans Pande.)70

«Se saa, lig nu stille,» sagde hun og klappede ham som et lidet Barn. «Jeg tager bort en Stund, men bliver ikke saa længe.»

«Hvor skal du hen?»

«Til din Søster.»

«Hun er saa haard.»

«Hun har et godt Hjærte, og hun er den eneste, der kan hjælpe og raade os.»

Hun kastede en Kaabe paa sig og bankede paa Døren til Storstuen, idet hun gik.

«Lorenz, gaa ind til din Fader. Han trænger til at have dig hos sig.»

Familien Norderud sad sammen i Dagligstuen.

Det var et stort, lavt Værelse med Bjælker under Taget og oliemalede Vægge. De lyse Birketræes Møbler havde hjemmevævet grønt Betræk, og der laa hjemmevævede Tæpper paa Gulvet. De låve Vinduer stod fulde af Potteblomster, og paa Væggene hang der nogle mindre gode bibelske Billeder i Mahogny Rammer. Alt var

tarveligt og bondeagtigt, men propert og solid.

Madamen strikkede paa en tyklægget graa Uldstrømpe, Proprietæren røgte af en sølvbeslagen Merskums Pibe, og Anette sad ved Vinduet med sit Hækletøi.

«Moder, Tante Falk kommer gaaende nede paa Veien.»

«Gaaende og i dette Veir! Da er der noget Galt paafærde.»

Hun ilede ud i Forstuen og mødte Fru Falk, der kom bleg og dryppende af Regn.

«Herregud, Beate, hvad er der dog iveien? Og saa vaad, som du er, Stakkel. Martine, Martine, skynd dig at koge noget Kaffe, god Kaffe!»Haardt Slag.

71

Og hun hjalp venlig Kaaben af sin Svigerinde, klappede hende paa Skulderen og førte hende ind i Stuen.

«Se saa, sæt dig nu her i Sofaen og lad mig nu høre alt. Anette, du kan gjerne gaa ind paa dit Kammer.»

Anette tog stille sit Arbeide og gik.

«Det er Pengeaffærer, ikke sandt? Fallit?»

«Ak ja. Grosserer Verlund er død og Boet Konkurs.»

Og saa fortalte hun, hvad der var passeret.

Madame Norderud sad en Stund i Tanker.

«Norderud, du maa kjøbe Gaarden?«

«Hvilken Gaard?»

«Herregud, Norderud, vær nu ikke saa dum. Falkestad naturligvis.»

«Hvad skal vi med den? Vi har jo en Gaard i Forveien.»

«Vi flytter did. Her paa Norderud er alt saa gammelt og forfaldent, at det er godt at faa et ordentligt Hus at bo i, og hvis Anette engang faar en Mand, og det faar hun nok, saa kan vi reparere vor gamle Rede og flytte hid igjen. Vor Familieeiendom skal ikke under AuKtionsham-meren og i fremmede Hænder, saalænge Ragnhild Falk lever og har saavidt under Hænderne, som jeg har. Græd ikke, Beate, alt kan blive godt endnu.»

«Gud velsigne dig, Ragnhild, du er altid saa fornuftig og god, naar Hjælpen trænges.»

«Hidindtil har 1 ikke trængt saa meget til mig, og forhaabentlig kan I ogsaa hjælpe eder i Fremtiden. 1 er jo unge og raske begge to. Der bliver nok saa meget tilovers, at I kan begynde en liden Handel inde i Kristiania, saa kommer I bort fra al Selskabeligheden her. Kanske min Broder kan blive en god Kjøbmand; til Landmand62

Begavet.

har han aldrig duet. Saa kan du ogsaa have Tilsyn med Lorenz. Skulde han været derinde alene og studeret og indbildt sig, at han skulde blive Godseier, var han rimeligvis bleven en Døgenigt. Nu kan han muligens blive et ordentligt Menneske. Naa, der har vi Martine med Kaffeen. Tag nu en ordentlig Kop. Det varmer.»

Fru Falk maatte smile gjennem Taarerne.

En saadan Modtagelse varmede ogsaa.

«Norderud, tag Karjolen og kjør op til Lensmanden strax.»

«I dette Veir?»

«Ole Daniel!»

«Naa ja, ja. Jeg skal bare røge min Pibe ud.»

«Og naar du har hvilet dig lidt, Beate, kjører jeg dig hjem til min Broder. Han trænger nok til at have os hos sig.»

En Stund efter kjørte Fru Falk og Madame Norderud tilbage til Falkestad i Norderuds gamle Gig.

Fru Falk var ikke flot kjørende; men hun kjørte tryg; thi Madame Norderud holdt selv Tømmerne i sin stærke Haand.

IX. Store Forandringer.

I en af Smaagaderne i Kristiania laa et fireetages Hjørnehus med to Butikker nedenunder.

Over Døren til Hjørnebutikken stod der:

Ifoans dfalfe,

üf ebevarebanöel.Store Forandringer.

63

Længere henne bar den mindre Butik Skildtet:

Magdalene IDerlunö, Xærreös = og øarnbanöel.

Fru Verlund stod derinde bag Disken liden og tyk med sit blanke sorte Haar klistret i Tunger ned over Tindingerne og sine tykke Gulddobber i Ørene og klædt i en gammel sort Silkekjole.

Udenfor Døren stansede en Pige med en Barnevogn, hvori der laa en buttet Unge, som tyggede paa en Benring. En buttet, velklædt Kone traadte ind i Butikken.

«Goddag, Fru Verlund.»

«Goddag, Fru Vindahl, er De ude og spadserer med Deres Lille? Hvad heder han?»

«Gaston,» sagde Fru Georgine Vindahl, født Mikkelsen, og udtalte det franske Navn med en temmelig bred norsk Accent.

«Det var et fint Navn.»

«Ja, jeg har læst det i en fransk Roman. Jeg skulde kjøbe lidt Strømpegarn. Naa, hvorledes gaar Handelen, Fru Verlund?»

«Jo Tak, rigtig godt, og jeg trænger ogsaa til at tjene noget; thi Ferdinand bruger saa mange Penge.»

«Han er fremdeles i Frankrig?»

«Ja, nu har han snart været der i et Aar. Ser De, da Verlund var død, og jeg havde faaet bragt Affærerne lidt i Orden og saa, at den lille Handel, jeg havde begyndt med, gik saa godt, syntes jeg, det var Synd, at Gutten skulde gaa her hjemme, og saa lod jeg ham reise ned til Paris for at lære Sproget, og det er en dyr Historie, kan64

Begavet.

De tro. Han betaler over hundrede Francs om Maaneden bare for Lektionerne. Han læser med en fin Dame, for han paastaar, man lærer bedst af Damerne, og det kan nok være rimeligt. Alt, hvad jeg kan skrabe sammen, gaar til ham. Selv bruger jeg næsten ingenting, ikke engang noget til Klæder, for jeg har saamange gamle Silkekjoler, jeg slider op.»

«Og De bor her ogsaa?»

«Ja, jeg har en Stue bag Butikken, og saa sover jeg i Kjøkkenet. Her skal De se.»

Hun aabnede Døren til sin Dagligstue.

Det var et mørkt Rum ud til Gaarden, overfyldt med en hel Del kostbare, men ramponerede Møbler, Levninger af svunden Herlighed.

«Her er nydelig møbleret, men lidt trist.»

«Jeg er her jo aldrig undtagen om Aftenen, og da er jeg saa træt, at jeg strax gaar i Seng. Men naar Ferdinand kommer hjem og har faaet en god Post, og det faar han nok, nu han er saa dygtig i Sprog, saa skal vi leie os en Leilighed ovenpaa ligesom Falks og faa det hyggelig.»

«Ja, Falks bor meget pent.»

«Fru Falk kan jo selv se til sit Hus. Hun har jo en Mand, som passer Forretningen.»

«Hun vilde saa gjerne hjælpe sin Mand i Butikken; men det faar hun ikke Lov til. Hun er jo ogsaa for fin og svag til at staa der nede i Ostelugten og veie Flæsk.»

«Lorenz bliver vist en flink Gut.»

«Udmærket,» sagde Fru Vindahl. «Han var jo saa begavet, allerede da han var liden. Da spillede han de nydeligste Stykker paa sit Dukketheater. Nu skal hanStore Forandringer.

blive Student i Sommer og er svært med i Russemøderne. Han skriver saadanne morsomme Viser og Sange og holder Taler.»

«Ja, Gudskelov, vi har dog Glæde af vore Sønner baade Fru Falk og. jeg, om vi end har havt megen Sorg her i Verden.»

Unge Vindahl brølede udenfor.

«Nei, den Lina, den Lina. Nu staar hun og sladrer med en anden Pige og lader Barnet kaste sin Benring i Rendestenen. Farvel, Fru Verlund, hils Fru Falk. Jeg har ikke Tid til at gaa derop idag.»

«Farvel, Fru Vindahl.»

Falks havde sin Leilighed ovenpaa.

I et temmelig rummeligt Dagligværelse stod de forgyldte antikke Møbler fra Storstuen paa Falkestad. De var maaske vel store og tunge for et almindeligt Byværelse; men baade Møblerne og den store Lysekrone gav Stuen et elegant Præg. Lorenz sad ved et Skrivebord i Hjørnet. Han var bleven et Par Aar ældre, men var ikke stort forandret. Trækkene havde faaet lidt mere Fasthed, og en begyndende Moustache havde lagt en fin Skygge under Næsen.

Det ringede. Lorenz lukkede op.

Begge Frøknerne Binberg i straalende Toiletter.

«Goddag, Goddag, Lorenz. Er din Moder hjemme?»

«Nu skal jeg hente hende. Vær saa god at gaa ind saalænge.»

«Her er jo nydeligt,» sagde Amalie, da de var komne indenfor. «Her ser jo sletikke fattigt ud.»

«Aldeles ikke.»

1 det samme traadte Fru Falk ind.

Heller ikke hun var meget forandret.

De smukke graagrønne Øine var maaske mere melankolske og Ansigtet noget blegere end før, ellers var hun lige fin, spinkel og net klædt som i sine Velmagtsdage.

«Goddag, søde Beate, hvorledes har du det? Herregud, der er skeet store Forandringer i de sidste Par Aar, som vi

ikke har seet hverandre; men det glæder os dog, at du bor saa smukt. Det var rigtignok vanskeligt at finde denne Gade. Vi er jo bare vant til at komme i de bedre Gader; men jeg sagde til Hilda, at det vilde være baade Synd og Skam, om vi var i Kristiania og ikke hilste paa dig. Nu kan det netop være godt for dig at se, at dine gamle Venner ikke glemmer dig.»

«Det var meget smukt af Dere at komme,» sagde Fru Falk lidt koldt.

«Hjemme i Byen vrøvler de jo saa meget, og der sagde de, at det var saa smaat for Eder,» sagde Hilda og rettede paa sin Pariserhat foran et Speil.

«Vi har Gudskelov ikke trængt til nogen af vore gamle Venner og haaber ogsaa at blive fri for det.»

«Ja, det er saamen det bedste,» sagde Amalie og glattede et Par Atlaskes Sløifer paa Overkjolen.

«Er der intet Nyt hjemmefra?»

«Du ved vel, at Kandidat Finne og Gusta er gifte?»

«Nei.»

«Jo, og den gamle Doktor døde en Maaneds Tid efter Brylluppet. Ikke det mindste Formue efter ham, bare det lille Hus og Indboet. Der forregnede Finne sig. Gud ved, hvad de skal leve af, og Finne er saa slem til at drikke. Han ligger nede paa Hotellet hele Dagen.»

«Det var jo sørgeligt.»

«Ja, man hører saa lidet glædeligt her i Verden,» sagde Amalie.

«Hvor blev Lorenz af?» spurgte Hilda. «Han er inde paa sit Værelse og læser.» «Alle siger, at han er saa lovende. Du skal se, Beate, at han bliver en stor Digter. Tænk, saa faar du se hans Navn i Aviserne. Jeg glemmer ikke, da Fader var død. Da stod der et saadant nydeligt lidet Stykke om Begravelsen i «Tilskueren». Vi har klippet det ud og gjemmer det.»

«Nu skal han først se at faa sin Examen; siden faar han tænke paa, hvad han skal blive.»

«Han er jo saa ung endnu. Og din Mand, hvorledes finder han sig i sin nye Stilling?»

«Han arbeider og stræver fra Morgen til Aften. Han har blot en liden Gut til Hjælp.»

«Stakkel. Ja, Verden giver mange tunge Stød.»

«Men nu maa vi gaa,» sagde Hilda. «Vi staar og opholder dig midt i Middagen. Farvel.»

«Farvel.»

«Farvel, kjære Beate,» sagde Amalie. «Vi vilde saa gjerne invitere dig til at komme hjem og bade en Uges Tid i Sommer; men vi har desværre saa liden Plads.»

«Tak, jeg vilde heller ikke reise fra mit Hus.»

«Nei, oprigtig talt vilde det heller ikke være morsomt at komme hjem til vor lille Sladderby under saadanne Forholde for dig. Farvel, Farvel, hils din Mand og din Søn.»

«Tak. Farvel!»

«Hun er lige stolt, som hun altid har været,» sagde Hilda, da de var komne udenfor. «Og ikke et eneste Ord sagde hun om vore nye Kjoler. Jeg troede, det kunde moret hende at se dem; men hun vilde naturligvis ikke unde os den Glæde at sige, de var smukke.»

«Aa, Folk er saa underlige her i Verden,» sagde Amalie med et Suk.

Fru Falk drog lettet Veiret, da de var gaaet.

En Stund efter kom Falk op til Middag.

Han var temmelig forandret. Ryggen var bøiet, Haaret graat, og han saa træt ud.

«Du har jo havt Visit af Frøknerne Binberg?»

«Ja. De var saa venlige og deltagende, at jeg havde Lyst til at kaste dem nedover Trapperne.» Han sukkede.

«Man maa finde sig i saa meget, naar man er fattig.»

«Du lider mest derunder. Det gjør mig saa ondt at se dig staa dernede i den usunde Butik hele Dagen,Store Forandringer.

69

medens jeg har det som en Dronning heroppe. Du kunde lade mig hjælpe dig lidt.»

«Din Helbred taaler ikke det Liv dernede.»

«End din?»

«Jeg er stor og stærk. Jeg taaler det nok.»

«Men hvis du skulde blive syg eller falde bort, saa maatte jeg ogsaa taale det. Da var det bedre, jeg var vant til det. Vi har intet andet at leve af, og Lorenz maa jo frem i Verden. Der vil gaa mange Aar, inden han kan fortjene sit Brød.»

«Tys, der kommer han. Lad os ikke tale mere derom. Med Guds Hjælp skal jeg nok leve og arbeide for eder begge.»

Efter Middagen stod Lorenz alene i Stuen og gik hen og aabnede et Vindu.

«Fader kunde gjerne tage det fedtede Forklæde af heroppe i Værelserne,» sagde han. «Her lugter jo Gammelost over hele Huset.»

Han kastede sig i en forgyldt Lænestol og tændte en fin Cigar.

Moderen holdt paa at vaske op ude i Kjøkkenet, og nede i den kvalme Butik stod Faderen duknakket og solgte harskt Flæsk.80

Begavet.

X. Sørgefest.

Det var ved Nytaarstid.

Sneen havde bredt et tykt Tæppe over alle Gravene og laa blændende hvid og glitrede i Solskinnet.

Dørene til Kapellet stod aabne. Paa begge Sider var der plantet store Granbuske, og der var huggen Granbar strøet foran Indgangen.

Sortklædte Tjenestepiger og et Par livrerede Tjenere kom bærende med Kranse, indpakkede i Servietter og tykke Uldtæpper; men det var saa koldt, at Blomsterne frøs, saasnart de kom i Luften, og store, prægtige Cailaer krympede sig sammen og hang gulbrune og visne imellem det Grønne.

Midt paa Gulvet i Kapellet stod Kisten, bedækket med Kranse og Buketter, medens nogle sørgeklædte Damer stadig fæstede nye paa.

Madame Norderud stod stiv og alvorlig, men fattet som sædvanlig henne ved et lidet Bord paa den ene Side af Kisten, tog Visitkortene af Kransene og leverede hver af Pigerne en Konvolut med et sortkantet Kort, hvorpaa der var trykt:

Hjærtelig Tak for Deltagelsen.

Paa den første Bænk oppe ved Kisten sad Fru Falk samt Fruerne Verlund og Vindahl, alle tre sortklædte. Fru Falk holdt næsten hele Tiden Lommetørklædet for Ansigtet og hulkede. De andre to Damer græd stille og klappede hende trøstende paa Skuldren.

Lorenz sad ved hendes Side bleg og alvorlig. Han var elegant selv i sin Sorg med fine sorte Handsker og en ny Studenterhue, hvis lange Silkekvast hang ned paa den ene Side som en tung sort Fjæder.

Han tænkte, tænkte saa meget, medens han sad der i Kapellet ved sin Faders Kiste. Han saa ham tydelig, den høie, stærke Mand, der Dag for Dag blev mere duknakket, og hvis Trin i Trapperne ned til Butikken blev tungere og tungere, indtil han tilsidst ikke mere formaaede at gaa derned. Da maatte Moderen gaa i Stedet. Det var saa koldt, saa bitterlig koldt dernede, og hendes fine Hænder blev tykke og røde; men hun maatte jo passe Forretningen, og den Syge passede hun ogsaa. Hvert Øieblik var hun oppe for at se, om han manglede noget. Og naar hun saa om Aftenen havde lukket og kom op træt og udmattet, saa — vaagede hun om Natten.

Og Lorenz, hvad gjorde han? Ingenting. Stort andet havde han ikke gjort, siden han blev Student. I Begyndelsen af hans Studentertid, saalænge Faderen endnu var rask, skulde han jo hvile ud efter Examen. Saa gik han hele Dagen og drev paa Gaderne, og om Aftenen var han i Studentersamfundet. Han hørte allerede til Koryfæerne deroppe. Han havde jo skrevet en udmærket Russesang og holdt flere Taler, og nu før Jul skulde der være Theater-forestilling. Han havde lovet at skrive en Prolog og skulde spille en Rolle i et af Stykkerne.72

Men saa blev Faderen syg. Det var kjedeligt, meget kjedeligt. Nu maatte han være inde den meste Tid af Dagen og kom ikke mere i Samfundet om Aftenen.

Han sad i Stuen og forsøgte at læse lidt og skrive lidt; men det vilde ikke gaa. Imellem saa han ind til Faderen, gav ham Vand og Medicin og rettede lidt paa hans Hovedpude. Det var alt, hvad han kunde gjøre; men Faderen var taknemlig og betragtede Sønnen med det kjærligste Blik. Saa kom Julemorgen, og medens Klokkerne ringede til Froprædiken, hvilede hans Blik for sidste Gang kjærligt paa Hustru og Søn, og Øiet lukkede sig for bestandig.

Lorenz saa det endnu, medens han sad der ved sin Moders Side i Kapellet. Nu var han hendes eneste Støtte, og nu skulde han ogsaa begynde at arbeide, forat hun snart kunde blive fri for at staa dernede i den fæle Butik.

Klokkerne begyndte at ringe og nogle af Følget at komme.

Lorenz glattede paa sine Handsker og rettede paa Studenterhuen. Det var dog ganske interessant saaledes at spille Hovedrollen i et Sørgedrama, at gaa lige efter Kisten ved Siden af Præsten og staa nede ved Graven og trykke hele Følget i Haanden.

Bare der vilde komme mange af hans Studenterkammerater, saa Toget kunde blive langt!

Jo, der var mange. Kapellet fyldtes efterhaanden.

Vindahl haltede sagte omkring og uddelte en Sang trykt paa sortrandet Papir, Organisten spillede Salmemelodien, og Waisenhusgutterne sang for, og derpaa holdt Præsten Talen.Dilling. VII.

Det var vist en meget god Tale; men Lorenz hørte ikke stort af den. Han kunde ikke holde Tankerne samlet. Han tænkte paa saa meget, saa vanvittig meget.

Slutningssalmen var sungen, de faste Bærere med luvslidte høie Hatte løftede Kisten, og saa satte det dystre Tog sig i Bevægelse nedad de solbeskinnede hvide Veie, medens Sneen knitrede under Fødderne paa Processionen.

Høitideligheden var forbi.

Lorenz og hans Moder samt Hr. Norderud og Madamen satte sig ind i en lukket Vogn, en Luxus, som de ikke havde tilladt sig, siden de var paa Falkestad.

Derhjemme i Leiligheden var en liden tarvelig Middag. Foruden Familien var der ingen andre end Vindahls og Fru Verlund.

Fru Vindahl var ude i Kjøkkenet og lavede Maden til, og da hun siden satte sig til Bordet med en liden Sodmoustache under Næsen, kunde Lorenz ikke andet end tænke sig tilbage til Falkestad i den Tid, da hun som Jomfru Mikkelsen var forlovet med Seminaristen. Noget andet, som mindede derom, var det ogsaa, at Tomine vartede op. Nu, da Fru Falk stadig skulde staa i Butikken, trængte hun til en Pige, og da Tomine var ledig, vilde hun gjerne tiltræde sin gamle Tjeneste.

Efter Bordet gik Vindahls hjem for at se til den lille Gaston, der ikke var rask, og Fru Verlund trak sig tilbage til sin Butik. Hun havde netop faaet Brev fra Ferdinand, der ventedes hjem i næste Maaned. Forretningen gik mindre godt, saa hun ikke havde Raad til at holde ham længere dernede, og nu syntes hun ogsaa, han maatte have lært Sproget.

Lorenz var gaaet ind paa sit Værelse, og i en Lænestol tog Ole Daniel Norderud sig sin Middagslur.Sørgefest.

7'

Fru Falk og Madame Norderud sad sammen henne ved Vinduet.

Madame Norderuds Øine faldt tilfældigvis paa Fru Falks røde Hænder.

«Du ser paa mine Hænder, Ragnhild. De er ikke saa hvide nu, som dengang jeg gik paa Falkestad og skar Blomster med Havehandsker paa.»

«Man kan ikke hele Livet gaa med Silkehandsker paa og skjære Blomster,» sagde Madamen. «Jeg holder mere af dig, som du nu er»

«Det har været en tung Tid.»

«En trist Julemorgen, Beate.»

«Det var godt, at Hans døde Julemorgen, saa slåp jeg at gaa i Butikken og havde Helligdagene til at hvile ud og græde ud i.»

«Og hvad skal der blive af Lorenz?»

«Nu skal han for Alvor begynde at læse.»

«For Alvor, ja gid det var saa vel. Blot han ogsaa for Alvor vilde lægge bort dette Skriveri ogsaa.»

«Det kan han ikke. Han gjør allerede saa megen Lykke inden Studenterverdenen med sine Arbeider, og alle siger, at han er saa begavet.»

«Aa, man kan ikke leve af at være begavet.»

«Han kan blive Forfatter.»

«Jo, det er en prægtig Levevei her i Norge. Nei, lad ham tage sin juridiske Examen og komme ind i et af Departementerne eller blive Embedsmand. Det er dog en fast, ordentlig Stilling og meget bedre end at gaa omkring og være Geni hele sit Liv. Jeg har kjendt et Par saadanne Stykker. Det er det værste Pak, som findes.»76

Begavet.

«Nu er du for stræng. Der kan være brave Mennesker blandt dem ogsaa; men naar jeg skal være oprigtig, vilde jeg helst ønske, at Lorenz lagde Forfatterskabet paa Hylden. Det er vanskeligt at drive det til noget ordentligt i den Retning.»

«Anette og jeg taler saa tidt om ham. Hun tager altid hans Parti.»

«Det er pent af hende. Hun er vel bleven en stor Pige?

«Ja, og dygtig ogsaa. Nu, naar Far og jeg er borte, styrer hun hele Huset.»

Norderuds skulde reise hjem med Aftentoget. Lorenz og Fru Falk fulgte dem paa Jernbanen, og siden gik Moder og Søn Arm i Arm hjem.

Sneen laa dyb i Gaderne, og det var tungt at gaa og bidende koldt; men inde i deres Stue var der varmt og hyggeligt.

Tomine havde lagt Kongerøgelse paa Kakkelovnen og tændt et Par Lamper, og i det stærke Lys straalede de forgyldte Møbler og Lysekronens Prismer som ved en Fest.

Det var jo ogsaa en Fest, en Sørgefest.

De var begge saa smukke og elegante, som de stod der, han i Selskabsdragt og hun i et smagfuldt Sørgetoilette med et Stenkulssmykke om Halsen og en Coiffure af sorte Perler, der glitrede i Lampelyset.

«Nu er vi alene, ganske alene,» sagde hun og strøg med Haanden over hans mørke' Haar.

«Vi hjælper os saa godt alene, Mor. Vi har jo vort smukke Hjem, hvor alt er saa lunt og varmt, lyst og straalende.»

«Men hvis nu du skulde blive alene, ganske alene, Gutten min, saa er jeg bange for, at du ikke kunde hjælpe dig, og saa ramlede Hjemmet sammen.»Debut.

«Du skal ikke forlade mig saa snart, Mor. Du skal leve med mig, til jeg bliver stor og berømt, saa jeg netop kan skaffe dig et hyggeligt Hjem. Godnat, Mor.»

Hun kyssede ham paa Panden.

«Godnat, Lorenz, sov godt og drøm behagelig. Drømmene tilhører Ungdommen.»

Han gik ind paa sit Værelse.

Hun blev siddende en Stund i Tanker.

Saa reiste hun sig, tog sine Perlesmykker af og begyndte at slukke Lamperne.

Festen var forbi. Det havde rigtignok været en Sørge-fest, men en Fest alligevel.

Det havde været en Helligdag, paa hvilken hun havde faaet Lov til at hvile ud og græde ud.

Imorgen skulde hun ikke engang faa Lov til at sørge i Fred. Hun skulde paany begynde paa sin triste Hverdagskamp, Kampen for sin Søns Fremtid.

XI. Debut.

Alle fem Gaskroner var tændt i Studentersamfundets store Sal, og paa Gulvet stod der flere Rader Bænke, fyldte med Damer.

Der skulde være Theaterforestilling med Adgang for Akademici med Damer og Bekjendte, og Damerne udgjorde Pluraliteten. Det er ingenting, de finder morsommere end at se Studenterne spille. Da tør de more sig og le ret af Hjærtens Grund; ellers er Kristianiapublikummet ikke88

noget taknemmeligt Publikum. Det ser helst, hvad der ikke er godt ved et Stykke.

1 de to trange Garderobeværelser bag Scenen gik den ene i Veien for den anden og skjændtes om Sminke, forlorne Moustacher og Vat. Studenterskuespillere kan aldrig faa Vat nok. Elskerinden skal have Masser til

Tournure og Barm, Elskeren til Ben og Komikeren til Mave.

Primadonnaen, Henrik Meydling, gik omkring fuldt paaklædt i en slæbende rød Kalikos Kjole og røgte paa en lang Pibe og skjændte over, at Frisøren ikke kom med hans Paryk, medens Ingenuen, en ung Rus, sad i Underskjørt og lod sig snøre af Pyntekonen, Madame Veide.

«Sid stille, Pedersen.»

«Men De kildrer mig i Siden, Madam Veide.»

«Det hjælper ikke, Pedersen, De skal ved Gud være smalere. Det bliver min Skam, om De kommer ind paa Scenen saa tyk om Livet som en Øltønde. Se saa, reis Dem nu op, saa skal De faa en liden Hovedpude bagpaa. Jeg tog den med, for Direktionen er jo saa skrækkelig sparsom med Vat. Løft nu Skjørterne op, saa jeg kan faa bundet den fast.»

«Det skal jeg nok selv gjøre,» sagde Pedersen og gik bly hen i en Krog.

«Men gjør det ordentlig, Pedersen.»

Komikeren ståk Hovedet ind ad Døren.

«Gaa din Vei, Bilskau. Vi vil ikke have Herrer her inde i Damernes Paaklædningsværelse.»

«Hvor er Falk? Jeg vil have mere Punsch.»

«Du er jo allerede fuld, dit Bæst.»

«Tror du, jeg kan spille, naar jeg er ædru? Kik, kik,» sagde han og ståk Pedersen i Siden.

«Lad hende være, Bilskau,» sagde Madame Veide. «De ser jo, at hun er en anstændig Pige.» «Falk, Falk!» lød der fra Sideværelset. Falk kom ned fra den lille Trappe, der førte op til Scenen.

«Hvad er dog paafærde?» «Vi har ikke mere Tørsminke.»

«Jeg maa have en Bayer og et Par Stykker Smørrebrød.» «Frisøren maa ved Gud komme ind til os Damer. Vi skal ind i første Scene.»

«Jeg spiller ikke, dersom jeg ikke faar en Toddy.»

«I gjør mig aldeles ør i Hovedet. Jeg kan da ikke sørge for alting.»

«Ikke det? Du er jo baade Direktør og Forfatter.»

«Jeg har nok med min Rolle.»

«Falk, Falk, vi har ikke flere Knappenaal.»

«Nu kommer jeg, nu kommer jeg. Vær bare rolige, saa skal I faa alt, hvad I vil.»

Han gav nogle Ordre og gik atter op paa Scenen for at se gjennem Kikhullet i Tæppet.

Nu var Salen næsten fuld.

Der sad Fru Falk med nedslagne Øine og legede forlegen med sit Program. Hun følte, at der var flere, som lorgnetterede hende. Hun var jo Moder til Stykkets Forfatter. Ved Siden af hende sad Fru Verlund i sin violette Silkekjole, den samme, hun havde havt paa ved hans Konfirmation. Nu var Kjolen lidt falmet, og det var hun ogsaa, stakkels Kone. Ferdinand stod for Enden af Bænken og lorgnetterede Damerne. Han var kommen fra Paris igaar. Lorenz havde endnu ikke faaet talt med ham. Han bar et straalende høirødt Slips og var udenlandsk, noget luvslidt klædt. Hans Ansigt var endnu smukt, men lidt oppustet, og Lorenz kom uvilkaarlig til at tænke paa Finne, første Gang han kom til Falkestad. Men der sad jo ogsaa Finne — hvor han var bleven graahaaret — og ved hans Side Fruen. Det var skrækkeligt, saa Gusta Londemann var bleven svær! Langt tilbage i Salen sad Vindahl og Fruen. De var ogsaa komne for at se Lorenz's Debut.

Musikken spillede Ouverturen. Han trak sig tilbage mellem Kulisserne. Tæppet skulde gaa op.

Stykket begyndte med en Scene mellem Meydling og Pedersen, begge som Damer. Publikum var i brilliantDebut.

Humør, og da Pedersen, der stod bly og uskyldig i hvid Kjole, aabnede Munden og sagde et Par Basreplikker, brød den første Lattersalve løs.

Meydling gik, Frøken Pedersen havde en liden Monolog, saa kom Lorenz Falk ind. Han spillede Laps. Den Rolle laa udmærket for ham, og han fik livlig Applaus baade som Forfatter og Skuespiller. Han havde en Kjærlighedsscene med Ingenuen, og hun hvilede ømt mod hans Bryst med Ryggen til Publikum. Pludselig blev hun saa mærkværdig flad bagtil. Der blev en stærk Fnisen. Hun gjorde et Par Skridt. En stormende Latter rungede gjennem Salen. Der laa Madame Veides Hovedpude midt paa Scenen. Pedersen saa et Øieblik forfærdet paa sin tabte «Queu» — Tournuren var dengang ikke opfunden, -— bøiede sig hurtig ned, tog den under Armen og styrtede ud.

Publikum lo ikke mere, det brølede af Henrykkelse, og da Lorenz saa kom med Replikken «Hun ligner ranke Gran paa Fjeldets Top», vilde Jubelen ikke tage nogen Ende.

Publikum var kommen i Aande strax i Begyndelsen, Latter og Applaus fulgte Stykket helt igjennem, og dets Lykke var gjort.

Pedersen fik Broderparten af Bifaldet. Da han havde sin første nye Entré med vel fastbunden Queu, flk han en Modtagelse som en Kristina Nilsson.

Den eneste, der græmmede sig over Ulykken, var Madame Veide. Hun sad grædende i Garderoben og sagde, at Skammen var hendes, og lovede høit og hellig, at saalænge hun levede, skulde Pedersen aldrig mere faa Lov at binde sit Bagparti selv.

Forestillingen var forbi, og Lorenz var gjentagende Gange bleven fremkaldt.

Nu begyndte Publikum at strømme ud. Kun nogle Studenter og nogle af Skuespillernes nærmeste Bekjendte blev tilbage og stod og ventede i Klynger paa Aktørerne,, der kom ned i sine Kostumer. «Damerne» gjorde naturligvis megen Lykke og var Gjenstand for en temmelig nær-gaaende Kurtis.

Lorenz havde heller ikke klædt sig om. Han havde bare taget den store forlorne Moustache af og stod i sit Lapsekostume, der klædte ham godt, og modtog Gratulationer fra alle Kanter. Han var jo Aftenens Helt.

Fru Falk stod ved sin Søns Side, medens Glæden havde bragt en fin Rødme i hendes Kinder.

Den festlig oplyste Sal, dette straalende Publikum, der i jublende Bravoraab kaldte paa hendes Søns Navn, disse Komplimenter og disse varme Haandtryk, alt forekom hende som en smuk Drøm.

Det var nu ud paa Høsten og snart et Aar, siden hendes Mand døde, og denne Aften var et Solglimt i hendes, triste Tilværelse.

Finne banede sig Vei frem til Lorenz og trykkede-hans Haand.

«Gratulerer, min Ven. Naa, det glæder mig, at jeg har Ære af min gamle Elev. Men du maa hilse paa min Kone, din første Kjærlighed. Er hun ikke sød, hvad? Du kan takke mig for, at jeg tog hende fra dig. Det skulde været nydeligt at have havt hende som din Forlovede her i Aften og kysset hende efter Forestillingen,» tilføiede han sagtere.

Lorenz trykkede forlegen Gustas Haand. Han skammede-sig over, at denne fede Dame med det røde Haar og

Ansigtet fuldt af Filipenser havde været hans Ungdoms IdeaLDebut.

93

«Vi maa komme oftere sammen,» fortsatte Finne. «Vi er nu ogsaa flyttet herind til Hovedstaden. Gusta holder Pensionat, men har ingen Pensionærer, og jeg giver Timer i Sprog, men har ingen Elever. Paa den Maade, forstaar du, slaar vi os udmærket igjennem. Se der har vi jo lutter gamle Bekjendte. Goddag, Goddag, Fru Vindahl, hvorledes lever De?»

Fru Vindahl hilste rødmende paa sin gamle Flamme.

«Nu er det vel paa Tide at komme hjem,» sagde Fru Falk.

«Lorenz bliver naturligvis her en Stund,» sagde Finne. «Efter Forestillingen er der altid Fest. Jeg deltager som din gamle Ven og Lærer.»

«Men, Finne, jeg kan dog ikke gaa alene hjem,» sagde hans Kone.

«Du følger med Selskabet til Torvet, og der kan du tage en Vogn. Den unge Hr. Verlund følger naturligvis Damerne. De er jo desværre ikke Akademikus, saa disse hellige Haller er lukkede for Dem. Kom nu, Lorenz, saa gaar vi ned i Restaurationen og drikker Dus. Farvel, mine Damer og Herrer.»

Dermed førte han Lorenz bort.

Ferdinand saa mindre tilfreds ud, medens han fulgte sin Moder og Fru Falk. Fru Finne slog Følge med Vindahls.

Ved Porten tog han Afsked.

«Skal du gaa ud nu, Ferdinand?»

«Blot en liden Tur og trække lidt frisk Luft. Veiret «r saa godt. Jeg er ikke vant til at gaa saa tidlig i Seng.»

«Bliv ikke forlænge ude, Ferdinand.»

«Passiar.»84

Begavet.

Saa gik de to Mødre ind alene.

«Det bliver vel bedst at gaa i Seng,» sagde Fru Verlund med et Suk.

«Ja, det bliver vel saa,» sagde Fru Falk med et Suk.

«Godnat, Fru Falk.»

«Godnat, Fru Verlund.»

Fru Falk faldt i en urolig Slummer og vaagnede ofte. Hun hørte Klokken slaa 12, 1, 2 og 3, og endnu var Lorenz ikke kommen hjem.

Endelig lød der tunge Trin i Trapperne. Han var ikke alene, der var nogen med ham.

Hun hørte ham pusle ude i Spisekammeret og kastede hurtig nogle Klæder paa sig og gik derud.

«Hvad er det, Lorenz?»

«Jeg skulde bare have fat i en halv Bayer. Det er til Finne.»

«Er han med? Du kan sige ham, at vi holder ingen Restauration her. Vis ham ud øieblikkelig, ellers skal jeg gjøre det, og gaa ind og læg dig.»

«Jeg er ikke drukken, Mor.»

«Du er heller ikke ædru.»

«Mor!»

«Gaa ind, siger jeg.»

De graagrønne Øine skjød et skarpt Lyn. Saaledes-havde han ikke seet hende før.

Han taug og gik.

«Det tænkte jeg nok,» sagde Finne, «at vi ikke fik noget 01. Fruentimmerne gjør altid Vrøvl. Gusta er akkurat ligedan. Naa, vi faar bøie os for Overmagten. Godnat, Godnat. Det var en ualmindelig heldig Debut.»Mødre.

85

«Ja, alle er enig i, at det var en ualmindelig heldig Debut,» tænkte Lorenz, medens han klædte sig af.

Han drak to Glas Vand og gik i Seng med Hovedpine.

XII. Mødre.

Sent en Aften henved Juletid sad Fru Falk i sin Stue og syede. Hun havde for længe siden lukket Butikken, men vilde ikke gaa i Seng, før Lorenz kom hjem.

1 de Par Maaneder, som var forløbne, siden hans Stykke gjorde saadan Lykke, havde han stadig været ude hver Aften.

Snart var der Theaterforestillinger, Prøver og Direktions-møder i Studentersamfundet, snart var der Bazarer og snart Baller og private Selskaber.

Den unge Forfatter, der var saa begavet, der kunde skrive saa kvikt, spille saa udmærket Komedie og synge Kupletter og Viser saa morsomt, var en yndet Gjæst overalt og meget søgt, altfor meget søgt, tænkte Fru Falk i sit stille Sind; men hun kunde jo heller ikke sige noget om det Liv, han førte.

Han drak sig aldrig drukken og søgte ikke slet Selskab, og alle Mennesker priste hende saa lykkelig, fordi hun havde en saa begavet Søn.

Velgjørende fornemme Bazarfruer, der kjendte ham fra Kommitéer, kom og kjøbte Smør hos hende, og unge Damer, der sværmede for ham fra Studenterkomedierne, gjorde sig Ærinder i Butikken bare for at se Lorenz Falks Moder.86

Begavet.

Og Examenslæsningen? Den gik det desværre smaat med, og der var lange Udsigter til, at han kunde tænke paa at fortjene noget. Derimod brugte han ikke saa lidet.

Fru Falk saa sukkende paa Uhret. Den var henved tolv.

Det ringede sagte paa Entréklokken. Hun aabnede, Fru Verlund traadte ind.

«Jeg saa, det lyste hos Dem, Fru Falk, og saa vilde jeg gjerne sidde og passiare lidt, hvis det ikke generer Dem. De venter vel paa Lorenz og jeg paa Ferdinand.»

«Ja, de er slemme til at være ude om Aftenen begge to.»

«Det kan gaa an med Deres Søn, han er jo stadig ude i pene Selskaber; men jeg er bange for Ferdinand. Han gaar og driver hele Dagen og søger Plads; men naar han kommer hjem om Aftenen, har han imellem lidt i Hovedet, ikke meget, Fru Falk, det forsikrer jeg Dem, og saa er han aldrig uartig eller brutal, det er der jo saa mange, som er; men han gaar altid stille i Seng. Og saa taknemmelig, som han er for hver Skilling, han faar. I Dag fik han ti Kroner til Forskud hos en Fæstemand, som skulde skaffe ham en Post. Saa tog han mig saa kjærlig om Halsen og kyssede mig. Han er ikke ond, men bare lidt letsindig, og naar han nu faar Plads, saa skal De se, at alt bliver godt. Lidt Sorg maa man have af Børnene en Gang imellem, men saa har man ogsaa Glæde af dem.»

Fru Falk sukkede.

1 det samme ringede det stærkt paa Portklokken.

Fru Verlund sprang op.

«Det er vist Ferdinand, som har glemt sin Port-nøgel.»

Hun løb ned og aabnede. Der stod en Politibetjent udenfor.

«Kan De sige mig, hvor Fru Verlund bor?» «Det er mig. Aa Gud, min Søn — Ferdinand — han har vel ikke gjort noget galt?»

«Nei, men — han er meget syg — han ligger paa en Restauration i en af Smaagaderne, om De vil gaa med.» «Nu kommer jeg øieblikkelig.»

Hun fik i Hast Tøiet paa og fulgte ham. De stansede foran et gammelt Hus med låve Vinduer. Klokken var over tolv, saa det var lukket; men der var Lys indenfor, og Politibetjenten bankede paa.

Et ældre Fruentimmer med nedtraadte Sko og Frisure som en Hottentot lukkede op. De kom ind i et stort Værelse med slidte Smaaborde og Træstole rundt omkring og en indeklemt Lugt af Brændevin og gammel Tobaksrøg.

«Hvor er min Søn?» spurgte Fru Verlund med skjæl-vende Stemme.

«Han er derinde.»

«Er han meget syg?»

«Men, kjære Frue, han er jo død.» «Død!»

Fru Verlund støttede sig vaklende mod et Bord. Øinene stod stirrende, Munden hang slåp ned. Hun vilde saa gjerne græde; men hun kunde ikke. Endelig sagde hun dumpt og tonløst:

«Var han drukken?»

«Nei, hvor kan Fruen tro det. Han kom bare ind for at tage sig et Glas 01, han havde saamen ikke nydt nogen Ting, det kunde man godt se, han var saa ædru, saa det var en Fornøielse.»

Han havde siddet der og sviret fra Morgenstunden; men det turde hun jo ikke sige, saa Politibetjenten hørte det, og saa var det jo Synd at lade hans pene Moder vide det.

«Saa han var aldeles ædru?»

«Ligesaa ædru, som jeg er.»

«Gudskelov, saa er det vel et Hjærteslag, han er død af. Han er naturligvis bleven syg, idet han er gaaet forbi. Han pleiede vel aldrig at komme her ellers?»

«Aldrig.»

«Er det derinde, han ligger?»

«Ja, men Fruen kan jo nok forstaa, jeg ikke kan have ham liggende her i Nat. Der bor et Bybud i Gaarden, og jeg har talt med ham, saa han har sin Dragkjærre i Beredskab.»

«Tak. Ja, det er bedst at faa ham hjem, medens det er mørkt, saa ingen ser ham.»

Hun gik alene derind.

Der faldt en klam Støvregn udenfor. Gaslygterne stod og blafrede søvnig ligesom i Taage, og der laa et tyndt Lag smudsigt Snesjap paa Gaderne.

Bybudet gik tungt og krumrygget og skjød med Besvær Kjærren foran sig. Der laa et gammelt Hestedækken under og en forreven Presenning ovenpaa. Det var Ferdinand Verlunds Ligklæde.

Moderen gik bagefter Vognen, tungt og krumbøiet og ligesom i Søvne.

Politibetjenten og Hottentotfruentimmeret stod paa Trappen og saa efter dem.

«Der bliver vel ikke noget Forhør?»

«Nei, naturligvis.»

«Gudskelov. Kanske Politibetjenten skulde have Lyst til en liden Toddy i dette fugtige Veir? Jeg skal saamen ogsaa selv låve mig en liden Draabe for at friske mig op. Jeg blev saa altereret. Det er kjedeligt, naar saadant noget passerer i et ordentligt Hus.»

Begge gik ind, og Bybudet skjød videre med sit tunge Læs og forsvandt i Taagen.

Lorenz stod og famlede med Portnøglen. Da han vendte Hovedet, stod Fru Verlund lige bag ham.

«Godaften, Fru Verlund. Er De ude saa sent?»

«Ja, jeg har — hentet Ferdinand.»

«Ferdinand?»

«Han ligger — der — paa Vognen — død.»

«Store Gud, hvad siger De! Lad — lad mig hjælpe Dem.»

De bar ham ind gjennem Butikken og lagde ham paa Sofaen i Stuen.

Da Lorenz kom op til sin Moder, sad hun fremdeles og syede. Han var bleg og kastede sig rystende om hendes Hals.

Dilling. VII. 1290

Begavet.

«Aa, Mor, det er skrækkeligt.»

Saa fortalte han det passerede.

«Og du tror, han har drukket sig ihjel?» spurgte hun.

«Ja, han var saa slem i den senere Tid til at drikke, at jeg ikke vilde have noget Selskab med ham. Han vilde trække mig med paa nogle billige Kneiper, for der fik man mere for Pengene, sagde han. Jeg traf ham imorges. Da viste han mig ti Kroner og sagde, at nu vilde han have sig en Generalsvir.»

Hun løftede Hovedet.

«Lorenz — du — du maa aldrig gjøre mig en saadan Sorg. Det vilde dræbe mig.»

«Men Mor —»

«Selskabslivet er et farligt Liv, Gutten min. Ferdinand begyndte jo ogsaa paa den Maade. Tænk, om du skulde ende saaledes.»

«Nei, Mor, det kan du være rolig for. Men skal vi ikke gaa ned og se til hende et Øieblik?»

«Jo, lad os det.»

Lampen kastede et mat Lys over det store låve Værelse, der var overfyldt med de ramponerede Møbler.

Paa en Sofa med falmet grønt Fløielsbetræk laa Ferdinand udstrakt i sit Pariserkostume med det pralende røde Slips og syntes at sove. Det smukke Ansigt var ikke stort blegere end sædvanligt, og det mørke Haar var omhyggelig redt. Moderen sad ved hans Hoved med Hænderne foldede over sin tyndslidte Silkekjole og rokkede

frem og tilbage med Hovedet, saa de tykke Guld-dobber dinglede i Ørene, medens hun aandsfraværende stirrede ud i Luften. Hun vendte Hovedet lidt, da de traadte ind.Mødre.

101

«Ja, det er sandt, det er virkelig sandt, Fru Falk. Han er død min Gut, død netop nu, da han skulde have faaet en Plads og hjulpet sin Moder en Smule. Det hele forekommer mig som en slem Drøm; men det er jo sandt alligevel. Aa, bare, bare jeg kunde faa græde lidt.»

«Er der intet, vi kan gjøre for Dem?»

«Nei Tak, ikke iaften. Jeg tror, det er bedst, at Ferdinand og jeg faar være alene nu. Det bliver ikke saa længe, jeg faar beholde ham hos mig. Saa sidder jeg her ved hans Seng, som da han var liden, og saa maaske jeg kan komme til at græde lidt. Det er det eneste, jeg ønsker.»

«Ja, saa Godnat da, Fru Verlund.»

«Fru Falk I»

«Ja.»

«Han var ikke drukken iaften. Nei, ikke det mindste, og det er jeg saa glad over. Han blev syg paa Gaden, og saa gik han derind — paa — paa Restaurationen for at hvile sig. Han kom der aldrig ellers — aldrig! Det sagde Konen der paa — paa Restaurationen, og det er jeg saa glad over.»

Fru Falk klappede hende sagte paa hendes blanke sorte Haar.

«Han er smuk, min Gut, ikke sandt? Og saa god som han var. Kan De huske, jeg fortalte, hvor kjærlig han kyssede mig imorges, før han gik. Det er jeg saa glad over.»

Hun havde for Øieblikket saa megen Sorg, at hun trøstede sig med, at hun ialfald havde det at være glad over.

Da Lorenz sagde Godnat til sin Moder, fæstede hun sit taarefyldte Blik saa underlig paa ham. Han syntes, han læste noget bebreidende deri.92

Begavet.

Men han havde jo intet at bebreide sig?

Han var rigtignok længe ude om Aftenen; men han drak sig jo aldrig drukken. Han læste rigtignok ikke — men saa skrev han jo, og han tjente rigtignok ingenting; men det gjorde jo Moder — for hun arbeidede, og det gjorde ikke han.

Det gjør jo alle Forældre, til Børnene kan forsørge sig selv, og saa forsørger de ikke Forældrene.

Men det vilde han gjøre. Aa, Mor skulde faa det saa godt, naar han blev — berømt. Dermed sov han ind.

Fru Falk laa længe vaagen og tænkte paa Ferdinand. Saa slem var hendes Søn dog ikke, saa det kunde hun være glad over.

Fattigfolk og Mødre er nøisomme. De glæder sig ved lidet.

XIII. Landgangen trækkes ind.

Han havde faaet en stor Opmuntring, den største Opmuntring, som man i Norge giver en ung «lovende» Forfatter. Han havde faaet 400 Kroner i Reisestipendium.

Lorenz skulde ud og reise.

Han havde taget Andenexamen og var treogtyve Aar og Cand. philos, og lod være at kjøbe juridiske Bøger. Han var altfor begavet til at studere videre. Det sagde alle Mennesker, selv et Par af Professorerne, og da maatte han jo tro det.

«Der er en hel Del begavede Mennesker, som aldrig bliver noget andet her i Verden end philosofike Kandidater

og begavede,» sagde Madame Norderud.Landgangen trækkes ind.

93

Fru Falk tænkte noget lignende i sit stille Sind; men hvad kunde det nytte? Lorenz havde jo faaet Reisestipendium. Det kunde jo kun benyttes til at reise for, altsaa maatte han reise; men der maatte naturligvis skaffes flere Penge tilveie.

Saa fik han istand Studenterforestillinger paa et af Theatrene. Der var fuldt Hus og stormende Bifald, og han tjente et Par tusind Kroner. Det hjalp paa Kassen, han blev godt ekviperet, og Dagen til Afreisen blev bestemt.

Det var den sidste Aften, Lorenz var hjemme.

En stor Kuffert stod midt paa Gulvet, og paa Stolene laa der nystrøgne Skjorter, Strømper, et Par nye Dragter og et Kabinetsportræt af Fru Falk i udskaaren Træramme.

Lorenz sad og ordnede sine Anbefalingsbreve, Fru Falk pakkede ind, og Fru Verlund saa til.

Hun var bleven mager og rynket, og det blanke, sorte Haar havde faaet flere graa Stænk.

Hun førte stadig Lommetørklædet til Øinene og græd.

«Herregud, hvor dette minder mig om Ferdinand. Saaledes gik jeg ogsaa og pakkede ind til ham. Nu er det over et Aar, siden han døde. Tror De ikke, Fru Falk, at jeg nu kan kaste Sorgen? Ja, Dragten mener jeg. Sorgen faar jeg nok altid beholde.»

«Jo, det kan De vist godt, Fru Verlund.»

«Jeg skal sige Dem, jeg maa tage min brune Silkekjole i Brug. Denne hænger næsten ikke mere sammen, og jeg har ikke Raad til at kjøbe mig nogen ny sort Kjole. Alt, hvad jeg kan skrabe sammen, gaar til at betale Ferdinands Gjæld! Der kommer stadig nye Regninger fra Frankrige. Det er kostbart at leve i Udlandet, Lorenz.»94

Begavet.

Fru Falk skulde netop lægge en Skjorte ned. Der faldt et Par Taarer paa Indfældingen.

Lorenz saa det og sænkede Hovedet. Gud ved, hvad Fru Verlund ogsaa skulde deroppe iaften og stadig sidde og minde om sin Søn? Han lignede jo sletikke Ferdinand uden deri, at han skulde reise udenlands, og det er der jo saa mange, der gjør, og han reiste ikke for sin Moders Penge. Han havde jo selv fortjent dem.

Heldigvis kom Vindahls i det samme. Den forhenværende Jomfru Mikkelsen havde forandret sig meget til sin Fordel. Han var ikke længere bleg og lasket, men buttet og rødmusset.

De sad og passiarede en Stund, til Kufferten var pakket. Da Fru Falk dreiede Laasen om og sukkende gav Nøglen til Lorenz, reiste de sig for at gaa.

Vindahl haltede hen til Lorenz, trykkede hans Haand og sagde:

«Jeg skal hjælpe din Moder, saa godt jeg kan, medens du er borte, og skulde der komme noget paa, skal jeg øieblikkelig skrive.»

«Jeg vil haabe, der ikke sker noget galt.»

«Man kan aldrig vide det. Din Moder er svag og udslidt af det tunge Arbeide, som hun ikke er vant til, og Sorgen har ogsaa bidraget sit til at knække hende; men hun har en stærk Villie og holder sig oppe. Hun er af dem, der gaar, til hun falder.»

Lorenz følte sig saa beklemt under Brystet.

Han burde ikke lade hende gaa, til hun faldt. Men det vilde han heller ikke. Naar han nu bare —

«Godnat, Lorenz,» sagde Fru Verlund. «Lev vel, og lykkelig Reise. Jeg kommer ikke ned til DampskibetLandgangen trækkes ind.

imorgen. Jeg er altfor daarlig klædt, og saa er jeg bange for, at jeg kom til at tænke altfor meget paa Ferdinand.»

Lorenz laa længe vaagen den Aften, og lyse Fremtidsbilleder fyldte hans Sind. Det solvarme Syden laa for hans Blik i Fantasiens Glød. Paris vinkede ham, Paris, Verdensstaden, med sine lange Boulevarder, sine pragtfulde Slotte og sine deilige Kvinder. Men midt i al denne Herlighed steg der stadig et nyt Billede frem for hans Sjæl, et dystert Billede. Det var Ferdinand Verlunds blege Skikkelse, der laa udstrakt paa Sofaen med lukkede Øine, og ved hans Side sad Moderen i sin lurvede sorte Silkekjole og rokkede med Hovedet, saa Gulddobberne dinglede i Ørene.

Han vendte sig i Sengen og forsøgte at tænke paa noget andet; men Billedet stod der fremdeles saa tydelig, saa fotografisk tydelig.

Endelig faldt han i en urolig Slummer.

Dampskibet laa færdigt til Afreisen.

Lorenz gik omkring paa Bryggen i et elegant Reise-kostume og tog Farvel med sine Bekjendte.

Der var mange af hans Venner tilstede og Familierne Vindahl og Finne.

Fru Gusta Finne, født Londemann, havde en stor Blomsterbuket, som hun overrakte Lorenz med et koket Smil. Han takkede hende med tvungen Venlighed. Hun saa altfor utilgivelig ilde ud, som hun stod der i den triste, graa Morgendæmring, fed og rødhaaret med Ansigtet fuldt af Filipenser. Og saa Manden ved hendes Side! Han havde vist ikke sovet rigtig ud efter den sidste Nats Rus; thi han var væmmelig kvabset og forsuffen.

Det ringede tredie Gang.96

Begavet.

Lorenz kyssede sin Moder og sprang ombord.

Broen var afkastet, nu gik det ud i den vide Verden. Han havde brændt sine Skibe, opgivet sine Studier, Livets Alvor skulde begynde. Nu skulde det vise sig, om den Begavelse, han havde koketteret saa meget med, duede til noget andet end til at skrive Studenterfarcer og gjøre en heldig Figur paa en Dilettantscene.

I denne Stund havde han imidlertid ikke nogen Tanke for Øieblikkets Alvor. Han var blot glad, glad over at komme ud og se sig om

Rigtignok følte han sig lidt beklemt, naar han betragtede sin Moder.

Hun stod der fin, bleg og sørgeklædt som altid og forsøgte at smile, medens Taarerne randt ned ad hendes Kinder.

Hun tænkte, at hun maaske burde være stolt og glad; men alligevel var hun saa bedrøvet, saa bitterlig bedrøvet. Hun var saa bange for, hvorledes han vilde komme tilbage.Pariserliv.

IOI

Skulde hun maaske opleve at faa ham hjem som Ferdinand Verlund, fordærvet paa Legeme og Sjæl?

Dernede i Syden er Lasten saa farlig; thi den er saa smuk.

Nu blev Landgangen trukken ind, og Dampskibet lettede.

Lorenz svingede med Hatten, medens Fru Falk flk dobbelt Brug for sit Lommetørklæde. Hun skulde vifte med det, og hun skulde tørre Taarerne bort.

Dampskibet fjernede sig mere og mere. Nu stod hun alene. Hun vilde saa gjerne have trykket ham til sit Bryst og bedt ham om ikke at forlade hende; men nu var det for sent.

Landgangen var jo trukken ind.

Fru Falk ønskede i dette Øieblik, at hun havde havt en Søn, der ikke havde været saa begavet.

XIV. Pariserliv.

Værelset var i et Hotel garni paa en af Boulevarderne. Det var møbleret med låve, polstrede Parisermøbler, og paa Kamingesimsen stod den uundgaaelige «Garniture», to Kandelabre og et Uhr, der findes i ethvert fransk Rum, lige fra Hertugindens Salon til Portnerens Lukaf.

1 en Lænestol laa en ung Mand udstrakt. Ansigtet var blegt og lidt træt, Haaret var efter sidste Mode redt ned i Panden og afskaaret, og under den store, men velformede Næse laa en fin, lidt rødlig Moustache vixet i Spidserne med ungarsk Pomade.

Dilling. VII. 1 398

Begavet.

Han var fuldstændig selskabsklædt med hvidt Slips, men havde kastet paa sig en liden Morgenjakke af brunt Fløiel, foret med gult Atlask og sammenholdt foran med tykke gule Silkesnorer.

Lorenz Falk reiste sig og aabnede en af Balkondørene.

Det øsregnede udenfor.

«Jo, det er et dejligt Maiveir, og saa koldt som det er her i det varme Syden.»

I det samme aabnedes Døren, og en ung Løitnant traadte ind.

«Godaften, Mr. Falk. Skal De ud?»

«Ja, det er Madame de Pontjoies Modtagelsesaften. Hun bliver saa fornærmet, naar man ikke kommer til hende.»

«Det var kjedeligt. Jeg tænkte, vi skulde gaaet sammen paa Valentino iaften. Clarisse kommer og henter mig.«

«Nei, min kjære Mr. Vibertin, det er aldeles umuligt. Jeg har desuden ingen Penge.»

«Og jeg, som netop vilde laane nogle Francs af Dem.»

Løitnant Vibertin purrede ærgerlig op i sit sorte krøllede Haar.

«Jeg havde lovet Clarisse en Souper iaften. Hun sidder og arbeider med sine Blomster hele Dagen. Hun har flere end en Gang hjulpet mig, naar jeg var i Forlegenhed.»

«Det gjør mig meget ondt; men jeg har ikke en Sou. Jeg har skrevet til min Moder efter Penge. Jeg har brugt altfor mange i Vinter.»

«De er kommen meget med i Salonerne, og De har moret Dem meget sammen med Colombe.»

«Hun blev mig for kostbar, jeg har brudt med hende.»-Pariserliv.

IOI

«Virkelig?»

«Ja. Jeg er desuden forelsket.»

«Ah!»

«I en ung, smuk og elskværdig Pige.»

«Mademoiselle Angélique de Pontjoie?»

«Netop.»

«Stakkels Ven, kjender De hendes Medgift?»

«Nei.»

«Men det gjør jeg. Renterne strækker knapt til hendes Toiletter om Aaret.»

«Jeg har heller ikke tænkt paa at gifte mig med hende strax.»

«Nei, skal jeg gifte mig, vil jeg gjøre et rigt Parti. Ellers har jeg Clarisse. Det er en god og forstandig Pige.»

Det bankede paa Døren.

En høi, smuk ældre Dame ståk Hovedet ind ad Døren.

«Jeg hørte af Portneren, at min Søn var her. Faar man Lov at komme ind?»

«Med Fornøielse,» sagde Lorenz og bød hende en Lænestol.

«Du har vel ikke været oppe paa mit Værelse, Mama?»

«Nei, min Dreng.»

«Det er ogsaa saa besværligt med de mange Trapper. Vi sidder bedre her, om Mr. Falk tillader det. Det er forresten uventet at se dig her paa denne Tid.»

«Jeg har spist til Middag hos en Veninde i Nærheden, og jeg troede, det glædede dig til enhver Tid at se din Moder,» sagde hun let bebreidende. «Vi maa imidlertid gaa op paa dit Værelse. Jeg har noget at tale med dig om.»

«Saa skal jeg gaa op og se, om det er i Orden.»100

Begavet.

«Det behøves ikke,» sagde hun koldt. «Jeg følger med det samme. Farvel, Mr. Falk.»

«Farvel, Madame.»

Mr. Vibertin vendte sig i Døren og gav Lorenz et Vink.

Han forstod det og gik ned til Portneren og bad ham vise Clarisse op til ham, hvis hun kom.

Lorenz sad en Stund i Tanker, tændte en Cigaret og pustede Røgen ud i Ringe.

Madame Vibertin traadte atter ind. Hun havde tabt sin ene Handske paa Gulvet.

Da hun gik, fulgte Lorenz hende ned ad Trapperne.

Idet hun vilde gaa ud gjennem Korridoren ved sin Søns Arm, streifede hendes Fløielskaabe næsten en ung Pige, der havde trykket sig op til Væggen og saa paa hende.

Det var Clarisse.

Den lille Fleuriste havde et ganske smukt, men ordinært Ansigt, og var net og mørkt klædt.

Hun stod og krammede sine Handsker og bed Tænderne sammen for ikke at græde, medens hendes Bryst gik voldsomt op og ned.

Madame Vibertin betragtede hende med et skarpt Blik. Mr. Vibertin gik kold og rolig ved sin Moders Side. Lorenz slog Øinene ned.

Da Madame Vibertin havde vendt hende Ryggen, styrtede Clarisse heftig op ad Trapperne.

«Hvem var den unge Pige?» spurgte Madame Vibertin.

«Jeg kjendte hende ikke,» sagde hendes Søn. «Her i Hotellet kommer og gaar der saa mange Mennesker.»

Han aabnede Vogndøren.

«Godnat, Mama.»

«Godnat, min Søn.»Pariserliv.

Clarisse stod midt paa Gulvet i Lorenz's Værelse, da de kom op.

Hun kastede sig hulkende om Vibertins Hals.

«Hvor hun var smuk, din Moder. Jeg havde saadan Lyst til at kysse hende, og i Stedet maatte jeg staa som en Forbryderske og slaa Øinene ned. Og dog har jeg ikke forbrudt mig med andet, end at jeg har elsket dig. Charles, jeg vil være din Kone.»

Hun greb ham haardt i Armen.

«Du er gal,» sagde han rolig.

Hun sank grædende ned i en Stol.

«Se saa, vær nu fornuftig. Nu skal jeg gaa ned og faa en Flaske Champagne hos Værten, saa bliver vi i lidt bedre Humør. De behøver jo ikke at gaa i Soiréen før Klokken ti,» sagde han til Lorenz.

«Jeg er sulten,» sagde Clarisse.

«Der bliver ingen Souper iaften. Jeg har ikke Penge.»

Han gik og kom strax efter tilbage med Vinen.

Champagnen blev drukket; men Stemningen blev ikke mere belivet.

Clarisse græd, Vibertin var gnaven, og Lorenz sad i Tanker og rørte knapt sit Glas.

Han skammede sig over det Liv, han førte. Var det derfor, han havde faaet Stipendium, for at drive om paa Kaféer og Baller i Selskab med Demimondedamer og Grisetter, eller til en Afvexling gaa i Soiréer i den fornemme Verden til langt paa Nat og siden sove til Middagen?

Var det denne Reise, der skulde virke forfriskende paa hans Sjæl som en Badereise paa Patienten, som skulde aabne nye Vuer for hans Blik og give ham nye friske Indtryk, som han siden skulde sætte ned paa Papiret?

Papiret? Ja, det laa endnu ubeskrevet og rent paa hans Skrivebord. Han havde saa ofte foresat sig at begynde paa et Arbeide, skrive et rigtig stort Theaterstykke fuldt af Effekt; men han havde ingen Idéer.

Han var bleven sløv og enerveret. Det var enkelte Gange, han foragtede sig selv; men han havde ikke Aands-kraft nok til at rive sig løs.

Og nu var ogsaa hans Kapital sluppen op. Han skulde begynde at leve af de Penge, hans Moder saa surt erhvervede.

Hvor han dog var ussel og letsindig! Lige saa letsindig som de Elskende der, som drak Champagne paa Kredit og ikke havde Penge til Aftensmad.

Vibertin og Clarisse reiste sig for at gaa.

«Det er bedst, vi skilles,» sagde Løitnanten. «Vi er alle tre alt andet end elskværdige. Og jeg, som netop havde glædet mig til at faa en rigtig gemytlig Aften. Det var ogsaa kjedeligt, at Moder skulde komme. Jeg saa paa hendes bebreidende Blik, at hun anede Uraad. Nu, Godnat. Vi vil ikke opholde Dem længere. Mor Dem godt i Soiréen.»

De gik, og Lorenz kastede sin gule Silkejakke af og trak i Livkjolen.

Da han skulde tage sine Handsker, faldt hans Øie paa et Kabinetsportræt i udskaaren Ramme, der stod paa Bordet.

Det var Billedet af hans Moder. Ansigtsudtrykket var mildt; men det forekom ham, at der var noget bebreidende i hendes Blik.

Han sukkede, idet han trak sin Ulster paa. Saa slog han Kraven op over Ørene, ståk Hænderne i Lommen og gik ud i Regnen. Salonerne vinkede ham.104

XV. Fransk Parfume.

Der var røde Silkepapirsskjærme over Moderatørlam-perne, og Lænestolene stod i en Halvkreds om Kaminen.

Madame de Pontjoie præsiderede i en stor Fauteuil. Hun var en svær Dame, pudret i Ansigtet som en Møllerkusk, og bar et stort Toilette af rødbrun Fløiel med gule Blonder og gule Plumer paa Haaret.

Bag hendes Stol stod Monsieur de Pontjoie, der som alle franske Ægtemænd spillede en underordnet Rolle i Salonen, hvor han optraadte som sin Hustrues opvartende Kavallér for at bruge et mildt Udtryk. Forresten blev «Anatole» snarere benyttet som Leietjener eller Bybud og sendt i alle mulige og umulige Ærinder.

Han var en spinkel Mand med et rynket, gult Ansigt og en liden struttende sort Moustache.'

Rundt om Monsieur og Madame var Selskabet grupperet.

Der var et Par Fruer med nogle giftefærdige Døtre, en Baronesse — saadanne gjør altid saa godt i en Salon — samt en literær Dame med kort afklippet Haar og Briller. Desuden var der en svensk Sangerinde, Malin Jonsson, en høi, blond, nordisk Skjønhed, der laa i Paris for at uddanne sig; thi svenske Sangerinder er saa moderne.

Madame de Pontjoie havde en Svaghed for Kunstnere og literære Personligheder, allerhelst naar de var Udlændinge. Derfor havde hun ogsaa gjennem Frøken Jonsson faaet fat i Lorenz Falk til at pryde sin Salon, og en Pryd var han ogsaa med sit distingverede Ydre.

De mandlige Medlemmer af Selskabet var to ældre Herrer med Ordensbaand i Knaphullet og «<ie» foran sitFransk Parfume.

Navn samt et Par unge Fættere, rigtig nette Mennesker, der gjerne vilde give sig Mine af at være blaserede.

Gjennem en Portiére, der var trukken tilside, saa man ind i Spisestuen, hvor Mademoiselle Angélique syslede ved Thebordet, og længere inde skimtede man Madames Boudoir med lysgraa Møbler og Etagérer fulde af Nips.

«Velkommen,» raabte Madame, da Lorenz traadte ind. «Det var smukt af Dem, Monsieur Falk, at se herud i dette slemme Veir. Anatole, bring Monsieur Falk en Stol.»

Angélique traadte ind fra Spisestuen og rakte ham Haanden.

Hun var en sortøiet og sorthaaret ung Pige, klædt i en slæbende lysgul Silkekjole med levende Roser paa Brystet.

Hun var frisk, blomstrende og ufordærvet som alle velopdragne unge franske Damer, der altid bevogtes yderst strængt af Moderen, til de bliver gifte. Da faar de sin Frihed, og da bruger de den — ofte.

Den literære Dame skulde læse op en Afhandling.

«Anatole, sæt to Lys paa det lille Bord og giv mig Skammelen.»

Madame lænede sig tilbage i Stolen og sænkede eftertænksomt Øjenbrynene. De andre Damer søgte at se interesserede ud.

Den literære Dame drak et Glas Vand og begyndte.

Det var meget langt og meget kjedeligt.

Damerne gabede bag sine Vifter, og Herrerne legede resignerede med sine Klaphatte, medens den ulykkelige Anatole stod synkefærdig af Træthed bag sin Hustrues Stol.

Endelig var hun færdig. Alle drog lettet Veiret og applauderede henrykt, rimeligvis over, at det var forbi.

Begavet.

Saa pustede man lidt ud og konverserede. Man talte om Kunst, Musik og Theater.

Angélique interesserede sig meget for Theatrene, som hun kjendte af Navn alene. Hun fik kun Lov at gaa i Operaen og paa Francais.

«Og saa har vi faaet en prægtig amerikansk Cirkus,» sagde Fætter Jaques. «Den aabnes imorgen.»

«Undskyld, Monsieur,» sagde Lorenz, «men den aabnes allerede iaften.»

«Nei, jeg forsikrer Dem, Monsieur, imorgen.»

«Jeg saa, at Gassolene var tændt.»

«Men jeg kjender en af Beriderskerne,» sagde Fætter Jaques med Selvtillid.

Angélique truede med Fingeren.

«Jeg tillader mig dog at betvivle —»

«Mine Herrer,» sagde Madame, «ingen Disput. Sagen kan afgjøres om et Øieblik. Anatole, tag dit Tøi og gaa hen og hør, hvorledes det forholder sig.»

«Men det er jo temmelig ligegyldigt.»

«Vist ikke.»

«Det er en lang Vei,» tillod Anatole sig at bemærke.

«Du gaar den paa en halv Time.»

«Men, Madame, i dette Veir.»

«Anatole gaar saa gjerne. Han sidder saa meget stille.»

«Ja, naturligvis, jeg, jeg gaar — saa gjerne,» stønnede han modløs og trak sig tilbage.

Angélique gik atter ind til Thebordet. Lorenz fulgte hende.

«Faar jeg ikke Lov at hjælpe Dem og være Opvarter?»

«Tænker De at øve Dem som vordende Ægtemand?» sagde hun med et Smil. «Det er en slem Plads, det serFransk Parfume.

De jo her i Huset. Lad mig heller være Deres Tjenerinde og servere Dem. To Stykker Sukker, ikke sandt, og lidt Rum i? Og saa er her Kager, som jeg selv har bagt.»

Hun rakte ham Koppen.

«Tak, De er altfor elskværdig.»

Malin Jonsson satte sig til Pianoet og slog nogle Triller.

«Tys, lad os gaa ind og høre paa Sangen.»

«Nei, lad os heller gaa ind i Boudoiret. Hendes Alt tager sig bedre ud paa Afstand, og saa kan vi —• passiare lidt. Det er rimeligvis en Arie paa en halv Time.»

«Umusikalske Barbar,» sagde hun og rystede paa sit sortlokkede Hoved. «Forresten sværmer jeg ikke heller selv for disse halsbrækkende Kunststykker.»

Hun dreiede sig med et lidet Spark til Slæbet og traadte ind i Boudoiret, hvor hun sank ned paa en Puf i Hjørnet

bag Døren. Han tog Plads paa en lav Stol ved hendes Side.

De rosafarvede Skjærme over Lamperne paa Kaminen lagde en dæmpet Belysning over Rummet, afskaarne Blomster i Vaserne rundt omkring fyldte Værelset med Vellugt, og fra det lange gule Silkeslæb, der laa i en Dynge foran hans Fødder, udstrømmede der en tung Parfume.

Han sad taus og indaandede al denne Duft.

«Hører De paa Sangen?» spurgte hun.

«Nei, jeg ser paa Dem.»

«Fortæl mig saa lidt om Norge, Deres kolde Fædreland, hvor Folk sidder paa Isbjerge og spiser Voxlys.»

«Jeg har intet at sige i dette Øieblik.»

«Vi skulde jo passiare. Vær nu lidt aandrig.»

«Nei, jeg er Idiot, en rigtig lykkelig Idiot. Saaledes: maa man befinde sig i en Morfinrus. Jeg havde en108

Begavet.

lignende Drøm engang før i min tidligste Ungdom. Da var der ogsaa saadan Parfumeduft fra en Silkekjole ved min Side, og jeg holdt en blød Haand i min —• som nu.»

«Slip mig, det er ikke passende.»

«Deres Haand skjælver.»

«Ja, jeg er bange for Dem.»

«Hvorfor?»

«Fordi — jeg — jeg ved ikke; men jeg har hørt og læst saa meget om Kjærlighed, og vi unge Piger talte saa ofte om den i Pensionen, og nu — nu er jeg bange for, at jeg elsker Dem.»

«Men, Angélique, jeg elsker jo ogsaa Dem, elsker Dem, som jeg aldrig har elsket nogen Kvinde.»

Han slyngede Armen om hendes Liv, og hun støttede Hovedet mod hans Skulder.

Pludselig saa hun op.

«Er vi saa forlovet?»

«Ja, ja — naturligvis er vi forlovet.»

«Da maa De tale med mine Forældre.»

«Ja, senere.»

Han trak sagte Armen til sig.

«Og skrive til Deres Moder.»

«Det skal jeg.»

«Er hun god?»

«Meget god.»

«Og smuk, smukkere end Dem?»

«Meget smukkere.»

«Jeg skal holde saa meget af hende og være hende en rigtig god Datter.»

Malin Jonsson slog sin Slutningstrille inde i Salen.

Angélique reiste sig.Fransk Parfume.

«Lad os gaa ind. Vi burde vist ikke have siddet her saa længe.»

«Ja, lad os gaa ind,» sagde han. «Luften er saa parfumeret. Jeg har faaet Hovedpine.»

Sangen var forbi. Gjæsterne drak Theen.

Lorenz gik hen til Madame for at tage Afsked.

«Vil De allerede gaa?»-

«Ja, jeg befinder mig ikke vel.»

«De ser ogsaa bleg ud. Den friske Luft vil gjøre Dem godt. Godnat, og velkommen paa næste Lørdag.»

«Vi sees snart,» hviskede han, idet han trykkede Angéliques Haand til Farvel.

1 Entréen mødte han Monsieur de Pontjoie.

«Det var heldigt, jeg traf Dem,» sagde Anatole ivrig. «Det vil glæde min Kone. Ingen af Herrerne havde Ret. Cirkus aabnes først om otte Dage.»

Lorenz hørte ikke paa ham, men ilede ned ad Trapperne. Han trængte til den friske Luft.

Hvad havde han dog gjort?

Forlovet sig med denne lille parfumerede Pariserdukke. Og hende skulde han føre til sit Hjem, det Hjem, som forekom ham saa fattigt og falmet i Sammenligning med den kokette franske Luxus. Hun vilde tage sig godt ud med sit gule Silkeslæb nede i Smørbutikken.

Aa, det var til at blive gal over!

Han traadte ind paa sit Værelse og tændte Lys.

Der laa et Brev.

«Endelig!»

Han kastede hurtig Yderfrakken af.

Skriften var Vindahls. Der laa en Anvisning indeni, og Indholdet var sørgeligt, meget sørgeligt.Begavet.

Fru Falk var syg, betænkelig syg, og Butikken lukket. Pengene, hun sendte, havde hun laant af Norderuds. Lorenz maatte komme hjem øieblikkelig. Dampskibet gik fra Havre om nogle Dage.

Lorenz støttede sig til Kamingesimsen.

Maaske var hans Moder død.

Dog nei. Hun havde i en Efterskrift med rystende Haand tilføiet: «Hilsen fra din Moder.»

Han sank om i en Lænestol og sad der i sit elegante Selskabskostume omgiven af fransk Luxus og stirrede frem for sig.

Saa skulde han altsaa hjem, hjem til Død, Sorg og Savn, uden at have opfyldt et eneste af de rige Løfter, han havde givet til Fremtiden.

Den var forbi, den straalende Pariserdrøm med sine deilige Kvinder, sin skummende Champagne og sin bedøvende Blomsterduft.

Han støttede Panden mod den kolde Marmorkamin.

Han havde faaet Hovedpine efter Blomsterrusen.

Den var for stærk, den franske Parfume.

XVI. Mørke Sommerdage.

De stod der som før de antikke Møbler, og Lysekronens Prismer straalede i Eftermiddagssolen; men Stuen havde alligevel faaet et andet Præg.

Der var flyttet en Seng ind i det ene Hjørne, og Salonen var omdannet til et Sygeværelse; thi her var saa godt og luftigt.Mørke Sommerdage. 121

Fru Falks fine Hoved hvilede paa Puderne. Øinene havde faaet en altfor stærk Glans, og Hænderne var atter blevne hvide, altfor hvide.

Henne ved Vinduet sad en ung, smuk Pige i en enkel, men elegant mørk Dragt. Ansigtet var friskt og rødmusset, og det rige blonde Haar laa i tykke Fletninger omkring hendes Hoved.

«Anette.»

«Ja, Tante.»

«Nu maa vel Dampskibet være kommet?»

«Det er det vistnok.»

«Ser du ham ikke henne i Gaden?»

«Endnu ikke.»

Fru Falk sukkede og laa en Stund og legede nervøst med Blonderne paa Lagenet.

Anette lagde Puderne tilrette, tørrede hendes Pande med Eau de Cologne og gik atter hen til Vinduet.

«Nu kommer han, Tante.»

Hendes Kinder havde faaet en friskere Farve, og hendes Hjærte bankede.

«Reis, reis mig i Sengen.»

Fru Falk forsøgte at sidde, men faldt atter tilbage.

Tomine havde lukket op. Lorenz kastede Reisetøiet.

«Jeg gaar herind et Øieblik, Tante. Det er bedst, I bliver alene en Stund.»

Hun fjernede sig.

Døren blev reven op, og Lorenz traadte ind.

To Par smukke, graagrønne Øine mødtes i et langt Blik, straalende gjennem Taarer, og i det samme laa han med Hovedet begravet i Dynen, medens hendes magre skjælvende Haand strøg hen over hans mørke Haar.Begavet.

Saa tog hun ham under Hagen og løftede hans Ansigt op mod sig.

«Lad mig se paa dig. Nei — du ligner ikke Ferdinand — Gudskelov.»

«Mor, Mor, vær ikke vred paa mig!»

«Vred paa dig? Hvorfor?»

«Fordi jeg har været saa hjærteløs at leve flot dernede og ikke tænkt paa, at du gik syg herhjemme og arbeidede.»

«Nu kan jeg ikke mere. Nu faar du selv arbeide. Du har vel begyndt paa dit store Stykke? Maaske er det færdigt? Aa, Lorenz, det skulde være saa morsomt, om du kunde tjene lidt, medens jeg levede, saa var jeg vis paa, at du ikke kom til at lide Mangel nu, naar jeg gaar bort, du, som er saa forvænt. Du har vel skrevet noget?»

Han bøiede Hovedet. Han kunde ikke lyve for hende nu paa hendes Dødsleie.

«Lorenz?»

«Jeg — jeg skal begynde — nu.»

«Saa faar jeg ikke se det færdigt.»

«Mor, du maa ikke forlade mig. Nu skal vi have det saa godt sammen, nu skal jeg blive flittig og arbeide for os begge. Du har gjort det længe nok.»

«Det skulde nok være morsomt at leve endnu en Tid med dig. Jeg er jo ikke saa gammel. Aa, denne Vinter har været saa lang og ensom. Fru Verlund og jeg har siddet sammen om Aftenen og grædt.»

«Stakkels Mor.»

«Nu er jeg tilfreds, nu kan jeg have dig hos mig til at lukke mine Øine, og godt har jeg det i alle Maader. Jeg ligger jo som en Dronning her i Salen, og jeg harMørke Sommerdage. 123

havt udmærket Pleie. Tante Norderud er altid nær, naar der behøves Hjælp. Anette reiste hid, strax jeg blev syg. Anette, vil du ikke komme ind og hilse paa Lorenz?»

Hun traadte ind og gik hen og rakte ham Haanden.

Han betragtede hende forundret.

«Hvor du er bleven forandret og smuk, Anette.»

«Det er du ogsaa bleven, Lorenz — forandret.»

«Hun har været som en Datter for mig,» sagde Fru Falk med et kjærligt Blik paa den unge Pige. «Siden hun kom, har her været Solskin i Huset.»

«Men nu er du træt, Tante, nu maa du hvile lidt. Du har talt altfor meget.»

«Ja, du har Ret.»

Hun lukkede Øinene og laa med et lykkeligt Smil om de blege Læber.

Anette tog sit Arbeide henne ved Vinduet, Lorenz satte sig hos hende og betragtede hendes Hænder, der gik flittig med Hækletøiet.

Hun løftede Øinene, men sænkede dem atter og rødmede.

«Det er længe siden, vi taltes ved. Dengang var du en liden Pige —»

«En Bondepige, som ikke kunde spille Prinsesseroller.»

«Og nu er du en voxen Dame —»

«Som heller ikke kan spille Prinsesseroller. Dernede i Paris har du vel seet virkelige Prinsesser?»

«Ja, jeg har seet Damer nok dernede.»

«Og smukke og elegante?»

«Altfor smukke og elegante.»

«Altfor?»

Dilling, vu. 15Begavet.

«Ja, det er med dem som med de stærkt duftende Pragtblomster. De beruser i Begyndelsen; men siden bliver man kjed af dem, og saa faar man Hovedpine.»

«Nu bliver du saa højtravende, at jeg næsten ikke forstaar dig. o

Fru Falk aabnede Øinene.

«Tys, vi vækker Tante,» sagde Anette.

«Nei, snak I kun væk, Børn, det glæder mig saa at se Eder'sidde saaledes sammen.»

Tomine aabnede Døren. En fremmed Herre vilde tale med Hr. Falk.

Lorenz gik ind paa sit Værelse.

Det var en liden fed Herre med et af disse blege skjægløse Ansigter, som er typiske for en hel Del Skuespillere. Han var elegant klædt med lyse Handsker og høi Hat.

«Det er Forfatteren Hr. Falk, med hvem jeg har den Ære?» sagde han paa Kjøbenhavnsk.

«Jo.»

«Mit Navn er Stegerup, Direktør for det herværende danske Skuespillerselskab. Jeg vilde gjerne bestille en Farce hos Dem, saadan en rigtig munter liden Farce med Kupletter og Kostumer og saadant noget, en Revue, ja De forstaar nok. De har vel seet meget saadant i Paris?»

«Altfor meget,» mumlede Lorenz med et Suk.

«De vil paatage Dem Arbeidet?»

«Ja — jeg — skal forsøge. Og Honoraret?»

«Hvad har De tænkt?»

«Det kan Direktøren selv bestemme.»

«Hvad siger De om fire Hundrede Kroner?»

Fire Hundrede Kroner, det var jo en hel Formue. «Jo Tak, det er jeg godt fornøiet med.» «Saa maa det være færdigt om otte Dage.» «Det skal det blive,» sagde Lorenz rask. Der var kommen saadan en Trang hos ham til at arbeide, til at gjøre sin Moder en Glæde — den sidste. Han gik ind i Salen.

«Mor, jeg har faaet et nyt Arbeide. Jeg skal tjene fire Hundrede Kroner paa otte Dage.»

«Holder du ved paa den Maade, kan du jo blive Millionær,» sagde hun smilende.

Han var saa ivrig. Han lavede et Hefte Konceptpapir, tog en ny Pen og begyndte at gjøre et Udkast.

Det var mærkeligt, hvor let Arbeidet gik.

Idéerne kom, Scenerne sluttede sig til hinanden, og der lynede med Witzer og kvikke Kupletter.

Saadan sad han der hver Dag ved Skrivebordet henne i Hjørnet, medens Moderen laa saa tilfreds i Sengen vedi

Siden af, og Anette sad henne ved Vinduet med sit Hækletøi.

Maaske gik hans Arbeide saa let, fordi to Par kjærlige Kvindeøine vogtede paa ham, medens han skrev.

Stykket var færdigt og indleveret. Det var godt, rigtig godt, men — det var en Studenterfarce, ingenting andet, intet Spor af Fremskridt.

Han laa om Aftenen og trykkede fortvivlet sit brændende Hoved mod Puderne.

Skulde han da aldrig komme videre end til at blive en begavet Dilettant? Og dog følte han, at han bar Digtergaven hos sig.

Hvad skulde der dog til for at bringe den frem?

XVII. Hjemløs.

Fru Falk var lykkelig og tilfreds; thi hendes Søn havde jo vist, at han kunde tjene Penge; men hun blev svagere

Dag for Dag.

Vindahls besøgte hende ofte og ligeledes Fru Verlund.

Det var tidligt om Morgenen.

Lorenz og Anette, som havde vaaget om Natten, var gaaet ind paa sine Værelser for at hvile lidt. Madame Norderud, der var kommen ind for at se til den Syge, sad alene hos hende.

«Ragnhild,» sagde Fru Falk, «nu naar jeg gaar bort, kommer Lorenz til at staa alene i Verden. Slaa ikke Haanden af ham. Han trænger til lidt Støtte. Han er saa svag.»Hjemløs.

«Jeg lover dig, Beate, at jeg skal have Øinene med ham, hvor han gaar, og hjælpe ham efter bedste Evne. Han er min Broders eneste Barn, og jeg haaber, at Falke-slægten ikke skal uddø med ham. Maaske kan han endnu komme som Odelsmand til Falkestad. Der er meget godt i ham. Hans største Feil er, at han er begavet.»

«Hvor kan du dog sige saadant noget?»

«Det er saa moderne nu for Tiden at være begavet. Det er saa fint at være det; men der er saa faa, som har virkelig Begavelse. Alle unge Mennesker leger Forfattere og Kunstnere, til de tror, de er Genier, og saa ender de som Middelmaadigheder, og en middelmaadig Kunstner er det sørgeligste, som findes.»

«Du tror altsaa, at han ikke bliver til noget i Verden?» spurgte Fru Falk med skjælvende Stemme.

«Det ved jeg ikke. Tiden vil vise det, og det snart maaske, og vi vil begge haabe det; men én Ting ved jeg, han kan blive, og det er ikke det daarligste.»

Hun bøiede sig over sin Svigerinde og hviskede hende noget i Øret.

Der gled et lyst Smil over Fru Falks Ansigt. Saa laa hun en Stund stille og drog Veiret dybt.

«Ragnhild, læg Puden bedre under min Ryg. Jeg — jeg — kvæles.»

Hun havde saadant et underligt Drag om Munden.

Madame Norderud lagde hende tilrette og gik ind og vækkede Lorenz.

«Dersom du vil se din Moder endnu en Gang i Livet, saa kom ind. Hun har ikke længe tilbage.»

Fru Falk laa stille med foldede Hænder og syntes at sove.i 62

Madame Norderud havde taget Plads ved Hovedgjærdet, og Lorenz sad ved Sengen. Anette stod ved hans Side. Hun havde uvilkaarlig lagt Armen om hans Hals, ög han støttede Hovedet til hendes Bryst og hulkede.

«Græd ikke, Lorenz. Jeg er saa træt, det er godt, jeg faar Hvile, og du har Tante og Anette hos dig. De er saa gode og kjærlige. Gud velsigne eder alle.»

Saa lukkede hun atter Øinene, Hovedet sank ned paa Skulderen, og et svagt Aandepust udgik fra de blege Læber.

Lorenz laa fremdeles ved Anettes Bryst.

Madame Norderud gik stille hen til ham.

«Nu har hun udstridt.»

«Død — aa, Mor, Mor!»

Han kastede sig over Sengen og greb hendes Haand. Den var kold og stiv.

«Se saa, gaa nu ind paa dit Værelse og hvil dig og græd ud.»

Tanten ledede ham derind. Han gik som i Søvne og sank om paa en Stol.

Han vidste ikke, hvor længe han havde siddet der. Det hele forekom ham som en Drøm.

Det bankede sagte paa Døren. Vindahl traadte ind.

Den lille Bergenser havde Taarer i Øinene, da han haltede hen til sin gamle Elev og leverede ham et Brev med Honoraret fra Theaterdirektøren.

Lorenz ståk mekanisk Konvolutten i Lommen.

«Se saa, mand dig nu op, min Ven, vi har flere Ting at tage Vare paa. Der skal Lægeattest, det skal meldes til Skifteretten, og saa skal der kjøbes en — Kiste.»

«Ja, jeg har jo Pengene her. De kom tilpas.»

De gik ind i Stuen og traadte hen til Sengen.Hjemløs.

119

Madame Norderud havde allerede pyntet sin Svigerinde.

Hun laa der saa smuk, Fru Falk, med det fine, blege Ansigt og næsten et Smil om Munden. Hun var iført sit broderede Brudeskjørt, i Hænderne holdt hun en Blomsterbuket, og der var lagt Myrtegrene om hendes Hoved.

Fru Vindahl stod sørgeklædt derinde og græd. Hun havde med sig lille Gaston, som holdt fast ved Moderens Kjole og saa sig om med et Par store, forbausede Øine.

Paa en Stol sad Fru Verlund pyntet med en af sine gamle Silkekjoler og rokkede med Hovedet, saa de lange Gulddobber dinglede i Ørene.

«Herregud, hvorfor var det ikke mig, som fik Lov at gaa bort!»

Lorenz stod en Stund og betragtede den Døde.

Saa tog han sin Hat og gik sammen med Vindahl ud for at kjøbe en Ligkiste til sin Moder for sit første Forfatterhonorar.

Den Erstatning flk hun, fordi hun havde stridt for ham.

Begravelsen var over, og Norderuds var reist hjem.

Lorenz skulde følge efter og tilbringe nogen Tid paa Falkestad. Han trængte til at være lidt i Ro. Han var saa træt og nervøs, at han rystede som en Olding.

Han gik omkring i Lejligheden, hvor alt var i Uorden og Gardinerne revet ned. Nogle af Møblerne havde Norderuds kjøbt, Resten skulde sendes til Auktion.

Tomine havde grædende pakket hans Kufferter. Nu stod han færdig til at reise ud i Verden.

Finne kom for at tage Afsked med ham. Han var kommen til at se endnu mere forpjusket ud og var aldeles blaaviolet i Ansigtet.

«Naa, min Gut, nu skal du afsted.»Begavet.

«Ja, nu er Hjemmet oprevet.»

«Jeg skulde saamænd gjerne byde dig et Hjem hos os, for vi har jo Logerende; men til en gammel Ven som dig vil jeg ikke anbefale vort Pensionat. Gusta bliver arrigere og federe Aar for Aar, skjønt Gud skal vide, vi lever magert nok. Kunde jeg bare flytte, saa betalte jeg en halv Maaneds Leie og reiste imorgen.»

«Stakkels Finne!»

«Ja, det kan du nok sige to Gange. End du selv? Hvad skal du tage dig til?»

«Auktionen indbringer vel saa meget, at jeg kan gjøre en Udenlandsrejse. Jeg trænger til at komme ud og faa friske Idéer.»

«Ja, det er sørgeligt, naar man skal ernære sig med sine Idéer. Det er næsten lige saa usikker Levevei som at give Informationer og der ikke kommer Elever. Det maa være forbandet tungt at sælge sit Talent for 50 Kroner Arket og at være aandrig i 5 Akter for 10 Procent af Nettoindtægten ved tomt Hus.»

«Du taler! Forfatterbanen er dog en smuk Bane.»

«Den er en Skøitebane. Det kan ofte gaa glat; men man kan ogsaa let falde.»

Vindahl kom for at høre, om Lorenz ikke vilde tilbringe Aftenen hos dem.

Der var tarveligt, men saa hyggeligt møbleret.

Fru Vindahl læste vel fremdeles sine Romaner; men hun passede ogsaa sit Hus, og hun bar ikke mere Sod-streger under Næsen. Det havde ialfald Finne vænnet hende af med.

Hun gik der og syslede og dækkede Aftensbordet og klædte siden lille Gaston af.

Han sad med foldede Hænder i sin Seng og bad med klar Stemme:

«Gud velsigne Mama og Papa og Lorenz Falk, som har mistet sin Mama.»

Lorenz bøiede Hovedet. Der kom saadan en knugende Smerte over ham. Han ønskede, han kunde have grædt; men han formaaede det ikke.

Her i dette smukke Hjem følte han netop det store Tab, han havde lidt.

Han havde nok været bedrøvet, da Faderen døde; men den høie, duknakkede, tankefulde Mand havde altid staaet ham mere fjern. Det var Moderen, som stedse kjærlig havde staaet ved hans Side og fredet om ham i Hjemmet.

Og nu var han hjemløs.

Han havde ikke mere nogen lun liden Rede, hvorhen han kunde fly, naar han var træt af at flagre omkring derude i Verdensstormene.

XVIII. Ud igjen.

Vognen fra Falkestad mødte ham ved Dampskibet. Han kjørte gjennem den lille By, hvor alt var omtrent uforandret med de smaa lysmalede Træhuse og store Haver til Gaderne.

Der var Doktor Londemanns gamle Hus; men nu sad Gusta ikke mere i Vinduet. Der var kommet nye Folk. Hos Binbergs var derimod alt uforandret. Begge Frøk-

neme stod bag Ruden i moderne Parisertoiletter. De rakte Hals, da Lorenz kjørte forbi, nikkede voldsomt og smilede med to Sæt nye forlorne Tænder.

Det var med egne Følelser, han kjørte op gjennem Alléen til sit gamle Barndomshjem.

Den laa der saa smuk og statelig, den store hvide Bygning med det sirlige Stakit om Haven og den høie Flagstang, hvor Flaget var heiset for at byde ham velkommen.

Ole Daniel med sin lange Pibe stod i Døren og trykkede hjærtelig hans Haand, og inde i Dagligstuen kom Madamen og Anette ham venlig imøde.

Han saa sig om. Alt var saa forandret. Da han aabnede Døren til Storstuen, var den tom. Norderuds havde ikke villet møblere den. De havde Værelser nok foruden.

«Du synes vel, her er tarveligt, nu da du er vant til den franske Luxus,» sagde Madame Norderud; «men du faar dog holde ud her en Tid i Sommer. Du har godt af lidt Ro. Hvad tænker du at tage dig til siden?»

«Jeg vil gjøre en Udenlandsrejse.»

«I dit Sted vilde jeg tage min Examen. Du er jo ikke for gammel dertil.»

«Men mit Stykke har gjort megen Lykke, og Aviserne siger, at jeg har en Fremtid for mig.»

«Fremtiden ligger i Guds Haand. Dog, det nytter ikke at tale mere derom, ialfald ikke nu.»

Efter Kaffeen tog han sig en Tur i Haven og gik hen i Syrenlysthuset. De var bleven store nu, de smaa Buske. Han satte sig paa Bænken, den Bænk, paa hvilken han havde siddet med Gusta Londemann og beruset sig i Parfumen fra hendes blaa Silkekjole. Saa kom han til at tænke paa en anden parfumeret Silkekjole, Angéliques.Ud igjen.

123

Hende havde han næsten glemt under Sorgen, og hun havde forhaabentlig ogsaa glemt ham.

Han reiste sig og gik videre.

Anette sad paa en Bænk og morede sig med at sparke i Sandet med den ene Fod, akkurat som da hun var en liden Pige.

Hun saa op med et venligt Smil og rødmede svagt, da han kom.

Hun var rigtig smuk. Sørgedragten klædte hende udmærket og fremhævede hendes lyse Teint og blonde Haar.

Der var noget Friskt og Rent over hende, bare Blomsterduft i Atmosfæren omkring hende, ingen Parfume, for den gaar til Hovedet.

«Det var morsomt at se dig igjen her paa Falkestad,» sagde hun.

«Jeg gaar og opliver gamle Minder, smukke Minder fra min Barndom. Dengang drømte jeg ikke om, at jeg som fattig og hjemløs skulde vanke omkring her paa vor gamle Familieeiendom.»

«Lorenz, du vil dog altid have et Hjem her hos os.»

«Ja, nu maaske, men senere —»

«Hvorfor ikke senere?»

«Naar du bliver gift, og her kommer en Mand paa Gaarden.»

«Jeg gifter mig ikke,» sagde hun kort.

«Det siger alle unge Piger.»

«Tror du maaske ikke, at jeg har havt mange Tilbud?»

«Det tvivler jeg ikke paa. Der er mange —»

«— som gjerne vil have en saadan smuk Gaard, mener du.»

«Og en smuk Pige paa Kjøbet.»i 62

Begavet.

«Tak, jeg vil ikke gaa med paa Kjøbet, og derfor lader jeg være at gifte mig.»

«Vent blot, til den Rette kommer.»

«Den Rette kommer vist aldrig,» sagde hun med et lidet Suk.

Madame Norderud stod foran dem.

«Hvad er det, I sidder og filosoferer over, Børn?»

«Lorenz taler om, at han ikke mere har noget Hjem.»

«Nei, jeg er en vildsom Fugl, som ikke har noget Sted, hvortil jeg kan støtte mit Hoved.»

«Husker du, hvortil du støttede dit Hoved, da du græd ved din Moders Dødsleie?»

«Det var til Anettes Bryst.»

«Der slaar altid et trofast Hjærte for dig indenfor.»

«Det ved jeg. Aldrig vil jeg glemme, hvor god du var mod stakkels Moder paa det sidste,» sagde han og vendte sig mod hende.

Anette reiste sig.

«Her er saa varmt i Solen. Det er bedst at gaa ind.»

Hendes Moder fulgte hende. Lorenz blev siddende alene tilbage.

Da hun kom ind paa sit Værelse, kastede hun sig paa Sofaen og skjulte Hovedet i sine Hænder.

«Græd ikke, Anette, alt kan endnu blive godt.»

«Hvad mener du, Mor?»

«Tror du ikke, jeg længe har mærket, at du holder af ham?»

«Ja, Mor, det gjør jeg, og det har jeg gjort, siden jeg var en liden Pige; men han har aldrig brydt sig om mig og bryder sig heller ikke om mig.»Ud igjen.

125

«Tiden vil maaske engang aabne hans Øine. Lad ham bare komme ud lidt, lad ham tumle sig rigtig omkring der i den store Verden, og du skal se, han vil være glad over at komme hjem og finde et trofast Bryst, hvortil han kan hvile sit trætte Hoved.»

«Reiser han bort, kommer han aldrig tilbage,» mumlede Anette.

«Vi vil begge bede til Gud for hans Fremtid,» sagde Madame Norderud. «Vorherre styrer alt til det bedste »

Dagene gik stille og ensomt derude paa Falkestad.

1 Begyndelsen syntes Lorenz, det var godt at være i Fred; men efterhaanden blev det trættende; thi han havde ingen, han kunde slutte sig til.

Ole Daniel var en snil, venlig Mand, men sletikke aandrig og underholdende; Madamen havde han altid havt et Slags Respekt for, parret med Uvillie, og Anette vilde han gjerne slutte sig til; men hun var taus og tilbageholdende og syntes at ville undgaa ham.

Han sad derfor ofte alene paa sit tarvelige Værelse eller i den kolde Dagligstue med de stive Birketræes Møbler.

Høsten nærmede sig. Aftnerne blev lange og mørke, Blæsten rystede Træerne, og Regnen piskede mod Ruderne, medens en liden Lampe oplyste Rummet.

Han længtede tilbage til de store Byer med Gasblus og Menneskestimmel paa Trottoirerne, til Salonerne med Lysekroner, Blomster og låve polstrede Møbler.

Madame Norderud gjættede hans Tanker.

«Det er bedst, du atter kommer ud lidt,» sagde hun. «Du har jo selv nogle Penge, og mangler du, skal vi hjælpe dig med Resten. Du er et forkjælet Barn, der ikke har faaet Sukker nok. Reis nu og spis dig rigtigi 62

Begavet.

mæt paa det, saa skal du se, hvor godt det smager at komme hjem og faa lidt tarvelig Bondekost.»

Den næste Dag pakkede han sit Tøi og gjorde sig færdig til Reisen.

Saa skulde han drage afsted.

Anette stod paa Trappen og trykkede hans Haand til Afsked.

«Farvel, Anette, og Tak for alt Godt. Skulde jeg blive længe borte, saa ser du nok lidt efter Graven, saa den ikke forfalder. Du har jo rigtignok ikke været saa ofte inde i Hovedstaden.«

«Men nu faar jeg noget at reise did efter. Du kan være tryg for, at den skal blive ordentlig passet.»

«Saa tænker du ogsaa engang imellem paa mig. Det er godt at vide, at man ikke er aldeles ligegyldig i Hjemlandet.»

«Jeg er bange for, at du vil tænke mindre paa os,» sagde Madame Norderud.

«Der er altid noget dragende ved Hjemmet. Det kjender jeg fra den Tid, jeg var i Frankrig.»

Han sprang i Vognen.

«Farvel!»

«Farvel, og lev vel. Lykkelig Reise.»

«Tak. Farvel, Farvel.»

Nede paa Veien vendte han sig endnu en Gang og svingede med Hatten.

Madame Norderud viftede igjen; men Anette holdt sit Lommetørklæde for Øinene og græd.

En Støvsky skjulte ham i det Fjerne.

Nu bar det atter afsted ud igjen, ud igjen.Mellemaktspassiar.

i 29

XVIV. Mellemaktspassiar.

Over tredive Aar var han allerede bleven, og hvad var han bleven forresten ?

Begavet og lovende, ikke andet, og det er sørgeligt, naar man er over de Tredive og fremdeles bare er lovende.

Han havde reist meget og naturligvis været i Italien. Naar man skal «uddanne» sig til Digter, som det heder i Haandværkersproget, maa man altid reise til Italien.

Det er akkurat det samme, som at man reiser til Bayern for at lære Ølbrygning og til Paris for at lære Modepynt.

Hvad han havde havt at leve af i disse Aar?

Aa, han havde jo havt den Sum, som Salget af Indboet indbragte, saa laante han noget af Norderuds, og saa skrev han engang imellem en liden Skitse, en Reiseerindring, Korrespondance eller lignende.

Desuden havde han skrevet en længere Fortælling, en italiensk Novelle, lavet af Roma og Monte Pincio, Macche-roni og Fontana Trevi, Lazzaroni, Napoli, Osteria, Vendetta, Carissima mia o. s. v. Heltinden hed «Giovanna» og havde naturligvis Ild i Hjærtet, Glød i Øiet og Dolk i Beltet.

Hun var idetheletaget en skikkelig, net Pige, der ikke gjorde en Kat Fortræd; men alligevel blev hun anfaldt af en Skare grusomme Kritici, afklædt sit italienske Kostume og tilligemed Forfatteren udstillet i de respektive Morgen-og Aftennummere og Ligesindede til Skræk og Advarsel pisket i flere Spalter Literaturanmeldelse:

«Hun kunde ligesaa gjerne have hedet Johanne som Giovanna; thi hun var ikke andet end en almindelig simpel norsk Fabrikpige, der havde leiet sig et Bordeskjørt og deti 62

Begavet.

obligate italienske Hovedklæde i en Maskeradegarderobe. Hun var flad, flau og dum, det alvorlige ved hende var sentimentalt, det kvikke plat» — og saa videre i det uendelige.

Ja, De ved jo nok, hvorledes de Herrer Kritikere kan rakke ned paa en stakkels værgeløs Forfatter. Og saa kan de være saa deilig grove, som de vil, for de er anonyme og ukrænkelige.

Lorenz Falk havde allerede stukket sit Honorar i Lommen og tog Anmeldelserne med Ro.

Han var jo udenfor hele Stasen derhjemme, og Aner-kjendelsen vilde nok komme. Han havde ialfald én Betingelse for at blive en berømt norsk Forfatter: Han opholdt sig stadig i Udlandet.

Det er nemlig sletikke fint for en norsk Digter at bo i Norge.

Han havde forladt det solvarme Italien, var draget gjennem det gemytlige Tyskland, hvor Menneskeslægten opammes med Seidler og ser glad ud, og nu var han havnet i Danmark, i Kongens eget Kjøbenhavn.

Der var stor Fest i Larsens Lokale paa St. Annæ Plads, Oplæsning, Tableauer, Musik og Dilettantforestilling i veldædigt Øiemed.

Der var bygget et lidet Theater i den ene Ende af Salen, og nedenfor dette stod et Flygel.

Salen var overfyldt af Damer i elegante Baltoiletter; thi der skulde danses efterpaa, og rundt om Væggene stod Herrerne i Antræk med Klakhatte under Armen og hvide Slips.

Paa Yderpladsene i en af de forreste Rækker sad to unge Damer, begge straalende Skjønheder. Den ene var Baronesse Olga Wildenberg, høi og slank med kulsorteMellemaktspassiar.

i 29

Lokker å la Titus og stærkt pudret i Ansigtet. Hun bar et Toilette af gult Plyds med Slæb af gul Silkebrokade foret med lyseblaat Atlask og blaa Pompon i Haaret. Hendes Veninde Ellen von Feldau, Datter af Generalinde Feldau, var en henrivende Blondine, klædt i blegrød Silke med Mosroser paa Brystet.

Moderen, Generalinden, en nobel, ældre Dame, sad ved Siden af og længere henne Baron Wildenberg, en gammel Kavaller med Dannebrogsbaand i Knaphullet, rødt Ansigt og tyk hvid Moustache.

Han havde ægtet sin unge Hustru, en rig Grossererdatter, for Pengenes Skyld, og hun havde ægtet ham for Titelens Skyld; det er en gammel Historie, den bliver dog altid ny.

Begge de unge Damer brugte flittig Kikkert og Lorgnet paa en Herre, der stod støttet til Speilvæggen i Nærheden af Scenen.

Det var Lorenz Falk med det velbekjendte noble, blege Ansigt, som maaske var bleven lidt fyldigere, ligesom den rødblonde Moustache var bleven større, og han havde lagt sig til et mørkt Hageskjæg, tilspidset å la Henri Quatre. Hans Antræk var yderst soigneret som sædvanlig, og han bar en Kamelia i Knaphullet, medens hans hvide Hænder var ubehandskede efter sidste Parisermode.

«Han er ved Gud nydelig,» hviskede Frøken Ellen til Baronessen.

«Ja, og saa distingveret. Man ser strax, at han ikke er nogen Danske.»

«Tør man spørge, hvem er den Lykkelige eller Ulykkelige, som er saa stærkt udsat for Damernes Kikkerter?» spurgte Baronen og bøiede sig frem over Generalinden.

Dilling. VM. 17i 62

Begavet.

«Det er den unge Nordmand derhenne.» «Forfatteren til Dilettantkomedien,» tilføiede Baronessen. «Ah, saa han er Forfatter og Nordmand?» «Det maa du dog kunne se, min Ven.» «Saa? Jeg synes ikke, han ser ud til at være nogen af Delene.»

«Saa? Hvorledes ser han da ud?»

«Han ser godt ud,» mumlede Frøken von Feldau. «Jeg vilde nærmest sagt, at han var ansat ved den franske Legation.»

«Aldeles betegnende,» sagde Generalinden og førte Kikkerten til Øinene. «Baronens Dom er altid træffende.»

«Ja, denne Gang var han ikke saa dum. Hør, Mogens, du maa sørge for, at han bliver præsenteret for os.»Mellemaktspassiar. i 29

«Lad os først se, om hans Stykke gjør Lykke.»

«Ligemeget. Han vil altid gjøre en god Figur —»

«— Blandt dine Tilbedere, min Søde.»

<Der er desværre ikke én af dem, som jeg bryder mig om,» sukkede Baronesse Olga.

«Maaske den unge Nordmand kunde finde Naade for dine Øine,» sagde Baronen.

«Lad os haabe det.»

«Ja, det vilde være behageligt kun at have én at være jaloux paa,» tilføiede Baronen.

«Herregud, Mogens, du betragter mig jo altid som et ubetydeligt Barn, og det maa jo glæde dig, at din Datter har mange. Tilbedere.»

«Men er du da vis paa, at han øieblikkelig vil kaste sig for dine Fødder, Olga?» spurgte Frøken v. Feldau.

«Gud, Ellen, hvor kan du dog tale saaledes?» udbrød Generalinden og trak sit hvide Kasimirs Schawl op over Skuldrene. «Baronessen er den personificerede Uimodstaaelighed. At se hende er det samme som at elske hende.»

«Da ser dog min Mand mig hver Dag; men det er længe siden, at han tilbad mig.»

«Men, Olga —»

«Tys, nu begynder Tableauet.»

«Se paa Frøken Brennemann, er hun ikke yndig som Prinsessen ? Hun ser snarere ud som en pyntet Malkepige,» sagde Frøken v. Feldau.

«Og den knælende Ridder,» sagde Baronessen, «han burde helst ikke optræde i Trikot.»

«Nei, du har Ret. Sikke skjæve Ben han har.»

«Tys, lille Ellen, saadant talte ikke unge Piger omi 62

Begavet.

i mine unge Dage,» sagde Generalinden og rystede formanende de lilla Fjedre paa sin Koiffure.

Tableauet var forbi.

«Se nu baner Oberst Brennemann sig Vei hen til Nordmanden.»

«Han hugger sig altid fast i Fremmede; men alligevel faar han ikke sine lange Døtre afsat.»

«Fy, lille Ellen.»

«Den unge Mand er allerede meget søgt i Selskabslivet,» sagde Generalinden. «Han har været hos to af Ministrene.»

«Og i flere Grosserermiddage,» tilføiede Baronessen.

«Det er skrækkeligt, hvor alle Damerne retter Kikkerterne paa ham,» sagde Baronen. «Man ved, at det er Forfatteren til Stykket.»

«Han tager det med Ro,» sagde Baronesse Olga. «Han er rimeligvis vant til at blive begloet.»

I det samme blev den lille Dør ved Siden af Scenen aabnet, og ind traadte en Dame med en Pakke Noder under Armen.

Hun saa sig omkring og blev raadvild staaende ved Siden af Lorenz Falk.

Hun kunde vel være over de Tredive med et fint, blegt Ansigt og spillende mørke Øine bag en Guldpincenez. Hendes sorte Haar, der var en Smule graasprængt ved Tindingerne, var overdrysset med Diamantpudder, og en Dragt af marineblaa Atlask og høirød brocheret Silke sluttede sig om hendes velformede Taille og fremhævede hendes sydlandske Skjønhed.

«Tør jeg spørge, Hr. Oberst Brennemann, er De med i Komitéen?» spurgte hun.Blandt Silkeslæb.

133

«Nei, bedste Frue.»

«Det maa jeg sige er et net Arrangement. Vil De maaske, at jeg skal marschere alene hen til Flygelet, og hvem skal vende Nodebladene?»

«Jeg haaber alligevel at kunne skaffe Dem en udmærket Kavallér,» sagde Obersten galant. «Maa jeg faa Lov at præsentere. Forfatteren til Stykket, Digteren Hr. Lorenz Falk — vor elskværdige Akkompagnatrice, Fru Stein.»

«Tør jeg maaske tilbyde mig som Fruens Fører?« spurgte Falk med et Smil.

«Jeg takker Dem saa meget,» sagde hun og lagde ugenert sin Arm i hans.

Han førte hende forbi den første Række hen til Pianoet og tog Plads paa en Stol bag hende.

Publikum sad i spændt Forventning. Fru Stein tog Handskerne af, slog Nodebogen op og spillede med virtuosmæssig Routine et P'orspil.

Saa gik Tæppet op.

XX. Blandt Silkeslæb.

Tæppet faldt.

Der var stormende Applaus. God Dilettantkomedie, spillet godt af gode Dilettanter og ligeoverfor et Publikum, der mere eller mindre er smittet af den ulykkelige Modesygdom, Dilettantismen, — det var jo naturligt, at Stykket maatte gjøre Lykke.

Der lød stærke Raab paa Forfatteren.i 62

Begavet.

Lorenz Falk reiste sig fra sin Plads bag Fru Stein, der akkompagnerede til Kupletterne, og bukkede et Par Gange. Stor Jubel. Damerne viftede med sine Kniplings-lommetørklæder, og et Par af de mest enthousiastiske rev endog de friske Blomster af sine Brystbuketter og kastede dem paa ham. Han bukkede atter et Par Gange efter at have samlet Blomsterne op og tog derpaa Fru Steins Arm for at føre hende tilbage til Artisternes Værelse.

Publikum havde reist sig. Man skulde gaa ned i Spise-værelserne, medens der blev ryddet op til Dans i Salen.

Falk og Fruen maatte stanse et Øieblik. Man trængtes om ham for at blive præsenteret.

Oberst Brennemann kom for at forestille Baron Wil-denberg.

«Mine Damer brænder af Begjærlighed efter at gjøre Deres Bekjendtskab,» sagde Baronen galant. «Jeg haaber, De og Fru Stein gjør os den Fornøielse at soupere med os.»

«Det vil være mig en stor Ære, hvis Fruen tillader.»

«lh, Gudbevares! Naturligvis. Det er en Lykke, som mange vil misunde Dem, Hr. Falk, skjønt jeg er bange, det alligevel bliver Deres Ulykke.»

«Fru Stein er altid spøgefuld,» sagde Baronen smilende.

«Jeg forstaar ikke —»

«Baronessens Skjønhed er farlig for unge Hjærter —»

«Jeg er allerede gammel,» afbrød Falk med et let Skuldertræk.

«Nuvel, ædle Olding, tag Dem alligevel i Agt. Baronessen har et Par sorte Øine —»

«Jeg kjender flere farlige sorte Øine,» faldt Baronen ind, «dobbelt farlige, fordi de altid er bevæbnede — med Pincenez.»Blandt Silkeslæb.

35

«Kom, lad os gaa,» sagde Fru Stein og tog Falks Arm. «Nu begynder Baronen ogsaa at blive farlig.»

Hun førte ham igjennem et Par af Sålerne.

«Lad os promenere et Øieblik, inden vi gaar ned i Spisesalen,» sagde hun. «Jeg er stolt af at have Dem for mig selv alene i fem Minutter. Siden kommer man til at slaaes om Dem som en Flok Hunde om en Frikadelle. Det kan nok være, De har faaet Virak. Er De ikke glad, hvad?»

«Usigeligt.»

«De siger det saa koldt. Nu ja, De er naturligvis vant til den Slags Ovationer.»

«Ja, hver Gang jeg optræder som Dilettant. Naar jeg forsøger paa at gjøre noget ordentligt, gaar det ikke.»

«Men De maa komme med et større Arbeide, hører De, De, som er saa begavet.»

«Det er det sørgeligste, man kan være her i Verden. Den Overbevisning er jeg nu kommen til.»

«End en saadan Aften som denne? Kan der tænkes noget deiligere?»

«End en Aftens Fiasko? Kan der tænkes noget skrækkeligere?»

«Det oplever De ikke.«

«Hvem ved?» sagde han og trak paa Skuldrene.

«Det er i Grunden komisk,» sagde Fru Stein og saa ham ind i Ansigtet med de lynende sorte Øine bag Guldlorgnetten, «vi har kjendt hinanden saa kort, og alligevel passiarer vi som gamle Venner.»

«Det er den fælles Sympathi.»

«Ja, jeg kan rigtig godt lide Dem.»

«De er altfor venlig.»i 62

Begavet.

«Ja, jeg er virkelig altfor venlig; men det gjør ingenting. De bliver ikke mere indbildsk, end De allerede er.»

«Tak.»

«Ja, Dem kan jeg tale frit til, for De er ikke et af disse almindelige Hverdagsmennesker. Ved De, hvorfor jeg saa godt kan lide Dem?»

«Nei.»

«Det er, fordi De sletikke har gjort Kur til mig.»

«Vi har kjendt hinanden saa kort. Jeg kan jo endnu —»

«Nei, lad være med det, saa er De rigtig rar. Det har altid været mit Ønske at have en god Ven, som man kan passiare med, uden at man derfor skal være forelsket i hinanden, for det bliver dog virkelig kjedeligt i Længden med denne Forelskelse.»

«Ja, det ved Gud,» sagde han med Overbevisning.

«Kan De se, ja saa er vi enige. Men det har desværre hændt mig et Par Gange, at jeg har truffet et Menneske, som jeg rigtig godt har kunnet lide — som Ven. Men saa har den Ulykkelige gaaet hen og forelsket sig i mig.»

«Og saa har De forlovet Dem?»

«Ja, hvad vil De, en stakkels værgeløs Kvinde skal gjøre? En Kjæreste er næsten en Nødvendighedsgjenstand for en ung Enke. Jeg er jo endnu altfor livsglad til at ville gaa i Kloster. Jeg vil endnu en Tid nyde min Ungdom, jeg vil more mig, gaa i Selskaber og paa Baller, i Theatret og paa Koncerter, og jeg kan jo ikke gaa alene. Saa maa jeg enten sidde hjemme, eller ogsaa maa jeg holde en Anstandsdame, en gammel arrig Frøken eller en fattigfornem Frue, og det er ved Gud ikke morsomt, og jeg har heller ikke Raad til det.»

«Nei, saa er det jo baade langt behageligere og billigere at have en Kjæreste til at følge Dem i Theatret og betale Billetterne —»

«— Ja, og Souperen efterpaa. Aa, jeg ved ikke noget morsommere end at spise til Aftens hos å Porta, naar det er forbi i det kongelige Theater.» «Hvem er den Lykkelige for Tiden?» «Por Øieblikket er Posten ledig.» «Ja Tak, jeg har ikke tænkt at søge den.»

«Nei, dertil er De forhaabentlig altfor klog. Den sidste fik sin Afsked for et halvt Aars Tid siden.»

«De har altsaa været oftere forlovet?»

«Kun to Gange.»

«Og hvor længe har De været Enke?»

«1 fem Aar. Jeg gjorde et Fornuftparti. Min Mand var gammel, pirrelig og jaloux, saa jeg havde det ikke for behageligt, saalænge han levede; derfor vilde jeg gjerne have en liden Smule Fornøjelse i min Fritid. Han efterlod mig en liden Rente, saa jeg med Sparsomhed kan slaa mig igjennem og dyrke min kjære Musik. Den elsker jeg over alt i Verden. — Men vi staar jo her og glemmer rent Souperen,» udbrød Fru Stein og saa sig omkring i den tomme Sal. «Alle Mennesker er nede for at spise. Heldigvis holder nok Baronen Plads til os.»

De havde staaet der i et af Sideværelserne, han halv siddende paa en Konsol, hun støttet op til en Vindues-fordybning, medens hun legede med en stor høirød Vifte.

De gik hurtig ned ad Trapperne. Spisesalen var aldeles fuld. Man rakte Hals ved alle Bordene, da de passerede.

Baronen sad og vinkede med en Serviet og pegede paa et Par belagte Stole.

«Se her, denne Vei. Hvor De dog lader vente paa Dem, mit Herskab. Kyllingen bliver kold og Champagnen varm, ikke at tale om, at Damerne holder paa at dø af Utaalmodighed og lader sit onde Lune .gaa ud over mig og den stakkels Kammerjunker.»

«Baronen er altid satirisk,» sagde Generalinden med en mild Hovedrysten.

«Altsaa hurtig til Præsentationen. Ja, Fru Stein kjender hele Selskabet. Det er Aftenens feirede Digter, Hr. Falk —

min Hustru, Fru Generalinde von Feldau, Frøken Ellen von Feldau og Hr. Kammerjunker von Eisenfeldt.»

Kammerjunkeren reiste sig og bukkede med et Hofsmil.

Det var en liden spæd velfriseret Herre med spæd Stemme og spæd lysegul Knebelsbart.

Lorenz Falk tog Plads ved Baronessens Side, medens han havde Fru Stein paa den anden Side og Frøken v. Feldau ligeoverfor.

«Og hvorledes finder Hr. Falk Kjøbenhavn?» spurgte Baronessen for at indlede Samtalen. Det var det sædvanlige Spørgsmaal, som han allerede havde faaet flere Gange.

«Fortryllende,», sagde han. «Jeg ved ingen By, hvor jeg har befundet mig bedre. Det er især Selskabslivet her, som jeg finder saa behageligt.»

«Men det har De jo ogsaa deltaget i, naar De har været andetsteds i Udlandet.»

«Ikke saa meget som her. Det maatte da være i Paris. I Rom gik jeg mest paa Muséer og Atelierer, og i Tyskland levede jeg Studenterliv paa Ølkneiperne.»

«Det troede jeg ikke laa for Dem.»

«Nei, jeg finder mig ogsaa langt bedre for Exempel her i denne oplyste Sal med Blomster og Champagne, smukke Damer i elegante Toiletter og saa rundt omkring mig denne livlige, gemytlige Passiar. Kan De tænke Dem en smukkere Musik, Fru Stein, end denne muntre Klirren med Glasse, Knive og Tallerkener?»

«Jeg foretrækker ubetinget en Symfonikoncert,» sagde hun med et Smil.

«Begge Dele er gode,» læspede Kammerjunkeren. «Jeg vilde stemme for først Symfonikoncerten og siden Tallerkenkoncerten, hi, hi, hi.»i 62

Begavet.

«Kammerjunkeren er altid genial,» sagde Generalinden og lod forbindtlig sine lilla Fjedre vaie.

Musikken havde allerede begyndt at lyde ovenpaa. Souperen var endt, og Damerne var ifærd med at trække sine lange Handsker paa.

Saa gik de parvis opad Trapperne.

Baronen førte Generalinden, derpaa kom Falk med Baronessen under den ene og Fru Stein under den anden Arm, og Toget sluttede med Kammerjunkeren og Frøken v. Feldau.

Champagnen og Varmen var stegen Falk til Hovedet, saa han var mindre bleg end sædvanlig.

Han følte Trykket af en blød Arm paa hver Side og gik mellem en dobbelt Ild af to Par lynende sorte Øine, medens Atmosfæren omkring ham var mildt parfumeret.

Damernes tunge Silkeslæb feiede efter dem paa den tæppebelagte Trappe.

Og siden, da han kom op i Balsalen, hvor Damerne stod i Klynge, hvilken Dynge af Slæb laa der ikke rundt omkring ham, smaa Bjerge af Silke og Fløiel, straalende i alle Regnbuens Farver!

Han kunde neppe flytte Fødderne for Silkeslæb.

Bare han ikke faldt i dem.

XXI. Diamantpudder i Øiet.

«Efter min Mening er de to første Akter aldeles fortræffelige; men min Dom skal De nu ikke bryde Dem saa meget om, for den er partisk. De ved jo, at jeg hører tilDiamantpiidder i Øiet.

'4?

Deres ivrigste Beundrere. Men se til at blive færdig med Resten. Tænk, nu er det et halvt Aar, siden vi gjorde Bekjendtskab paa Velgjørenhedsfesten. Kan De huske, da sagde jeg, at De skulde komme med et større Arbeide.»

Fru Stein sad i en Lænestol og holdt Manuskriptet i-sine lange hvide Hænder.

Lorenz havde taget Plads paa en broderet Puf ligeoverfor hende. Det var i hendes Salon, der var koket og extravagant som hun selv.

Flygelet stod midt paa Gulvet, overskygget af en stor Viftepalme, alle Møblerne stod paa Skraa, og rundt omkring i Værelset var der drysset låve mosgrønne Lænestole, smaa mosgrønne Fløiels Etagerer, overfyldte med Nips, og broderede Puffer med lange mosgrønne Chenillefrynser. ' Portierer og Gardiner var i persisk Mønster,

paa Væggene var der Buketter af Vifter og Paafuglefjedre, og paa alle Borde stod blomstrende Planter, som fyldte Værelset med stærk Vellugt.

Alt var ordnet i den smagfuldeste Uorden, og Ejerinden passede udmærket til disse fantastiske Omgivelser, som hun sad der med sine guldbroderede Tøfler begravede i et langhaaret mosgrønt Angoratæppe.

Et Slags Morgenkjole af blødt Stof i tyrkisk Mønster med purpurfarvede Opslag og Lommetasker, sammenholdt om Livet med en purpurfarvet Silkesnor med lange Kvaster, hang løst om hendes velformede Taille, og paa de kortklippede Lokker sad en liden Roset af kremgule Kniplinger og purpurrøde Atlaskes Baand.

»Selv om De bliver færdig med det nu, kan De ikke faa det opført før til Efteraaret. Det er allerede sent i Sæsonen.»i 62

Begavet.

«Ja, paa Lørdag skal jeg til en Middag — aa, hvor jeg er træt af alle disse Middage! — men jeg haaber ogsaa, det skal blive den sidste i Sæsonen.»

«Hos hvem?»

«Hos Generalinde von Feldau.»

«Holder hun Middage?»

«Ja, det er i Anledning af Datterens Forlovelse,» sagde han lidt forlegen.

«Saa Ellen Feldau er bleven forlovet? Med hvem?»

«Med mig,» sagde han og løftede Hovedet.

«De spøger.»

«Nei, det er Alvor.»

«Men De har jo kjendt hende saa kort.»

«Vi er kommet meget sammen i Selskabslivet.»

«Og De elsker hende?»

«Naturligvis. Det er jo en smuk ung Pige, og saa — er hun rig. Hun har arvet 100,000 Kroner efter Faderen.»

«Aha, vi bliver beregnende paa vore gamle Dage. Nu, det glæder mig forresten, at De er fornuftigere, end jeg havde troet. Og hvad siger Baronessen til Forlovelsen ?»

«Baronessen ?»

«Ja, Baronesse Wildenberg, naturligvis. De har jo været hendes erklærede Tilbeder hele Sæsonen.»

«Baronessen er en hæderlig Dame. Hun er blot ung, munter og uforsigtig som — flere andre.»

«Som mig for Exempel?»

«Hvorfor ikke?»

«Ja, De har Ret, det har været meget uforsigtigt af mig saaledes alene at følge med Dem paa Koncerter, til å Porta og andetsteds. Folk har sagt, at vi har været forlovede.»Diamantpiidder i Øiet.

'4?

«De har sogar sagt, at vi har været hemmelig gifte,» tilføiede han, «og jeg har svaret, at det er Tilfældet, men at vi skal skilles i næste Uge.»

«Ja», svarede hun med et let Suk, «nu skal vi jo ogsaa skilles ad i næste Uge. Saa bliver det forbi med vore behagelige Téte-a-téter.»

«Rimeligvis ja.»

Hun løftede Hovedet og saa ham ind i Ansigtet, medens de mørke Øine lynede bag Guldpincenezen.

«Jeg troede næsten, De var forelsket i mig.»

«Det blev vi jo enige om, den første Gang vi var sammen, at det skulde jeg ikke blive.»

«Nei, jeg kan ikke tænke mig noget behageligere Forhold en det lidenskabsløse Venskab, som har existeret mellem os, og derfor har jeg heller ikke brydt mig noget om, at De har gjort Kur til Baronessen i al Uskyldighed; men jeg kan oprigtig talt ikke sige, at jeg er glad over, at De har gaaet hen og forlovet Dem. Saa bliver jo vort Forhold aldeles oprykket.»

«Tag Revanche. Gaa hen og gjør et Fornuftparti, De ogsaa.»

«Hvem tror De vil gifte sig med en gammel graa-haaret Kone?»

«De ved meget godt, at de graa Lokker i Tindingerne klæder Dem udmærket. Derfor strør De ogsaa alt det Diamantpudder i Haaret for at blive endnu mere graa.»

«Det er alligevel ikke saa let at gjøre et rigt Parti.»

«Det ser De jo med mig, Frue.»

«Det er en Forskjel med Dem, De er ung, begavet og rig.»

«Rig? Hvem har sagt Dem det?»i 62

Begavet.

«Det siger Alverden. De har jo et stort Gods oppe i Norge ?»

«Har havt, bedste Frue, har havt.»

«Men hele Deres Optræden vidner jo om Velstand. De bor i et fint Pensionat og viser Dem idetheletaget som en Gentleman.«

«Derfor behøver man ikke at være saa rig, naar man forstaar at indrette sig. Jeg har desuden nogen Familie hjemme, som hjælper mig med Penge, naar jeg behøver.»

Hun reiste sig og leverede ham Manuskriptet tilbage. Derpaa bøiede hun sig over ham, lagde Haanden paa hans Skulder, rystede det smukke Hoved, saa Diamantpudderet dryssede, og betragtede ham med vemodige Blikke:

«Dette var altsaa en Afskedsvisit. Ogsaa du, min Søn Brutus! Nu staar jeg paany alene.»

Han reiste sig fra Puffen.

«Aa, De vil let finde en ny Kavaller til at følge Dem i Theatret.»

«Vær' nu ikke bitter. De ved meget vel, at De har været mere min Ven end min Kavaller, og har ikke jeg været Dem en moderlig Veninde? Tror De, at De vilde være kommen saa langt med Deres Stykke, hvis jeg ikke stadig havde opfordret Dem til at skrive?»

«Nei, De har Ret, og derfor vil jeg altid være Dem taknemmelig. Jeg haaber, vi fremdeles kan mødes som Venner.»

«Det kan vi.»

«Og nu Farvel,» sagde han og trykkede hendes Haand.

«Farvel og Tak for godt Kammeratskab.»

Han ilede hastig ud og ned ad Trapperne.Diamantpiidder i Øiet.

'4?

Fru Stein lukkede Døren efter ham. Derpaa gik hun hen til Pianoet, hvor hun blev siddende tankefuld med Hænderne hvilende paa Tangenterne uden at spille.

Falk begav sig hen til Generalinden.

Hun havde en elegant Leilighed med stive, gammeldagse Møbler og Familieportrætter paa Væggene.

Det var netop i Visittiden. Kammerjunker Eisenfeldt sad inde i Salen hos Damerne.

Generalinden var i sort Silke, Ellen i en mørk Husdragt.

Da Falk traadte ind, gik Ellen ham imøde, Kammerjunkeren reiste sig ogsaa og trykkede bukkende hans Haand.

«Maa jeg faa Lov at gratulere. Den Nyhed kom-virkelig overraskende.»

«Kortene blev først sendt omkring idag.»

«Forlovelser har Folk i Almindelighed gjættet længe i Forveien,» sagde Generalinden.

«Ja, man har rigtignok gjættet paa, at Hr. Falk skulde være forlovet, men — ikke med Frøken von Feldau.»

«Saa? Og med hvem da?» spurgte Generalinden.

«Oprigtig talt, med den smukke Enke, Fru Stein,» læspede Kammerjunkeren.

«Vi har været gode Venner, intet andet,» sagde Falk.

«Hun er en extravagant Dame og temmelig fri i sin Maade at være paa,» sagde Generalinden. «Det er formodentlig det, som har givet Anledning til Folkesnakken.»

«Lorenz og jeg har længe holdt af hinanden. Jeg kunde lide ham fra det første Øieblik, jeg saa ham paa Velgjørenhedsballet,» sagde Ellen med et straalende Blik. «Siden har vi seet hinanden saa ofte hos Baron Wilden-bergs. Han spillede Baronessens Tilbeder bare for at møde mig der.»

Diiiing. vu. 19i 62

Begavet.

Kammerjunkeren snoede sin spæde Moustache med et ironisk Smil:

«Den stakkels Baronesse!»

«Naa, min Hr. Svigersøn, det lader til, at De er en ordentlig Don Juan,» sagde Generalinden og truede ad ham med Strikkepinden. «Ja, Herregud, Ungdommen maa gjøre Kur. Min Mand, Generalen, havde ogsaa en Masse galante Eventyr i sin Ungdom, og alligevel blev han en exemplarisk Ægtemand.»

«Baronessen er nu ikke altid forsigtig,» sagde Kammerjunkeren.

«Og Folk er saa tilbøjelige til at løbe med Sladder og Løgn,» sagde Falk.

«Det er jo Damernes Hovedfornøielse,» læspede Kammerjunkeren blidt.

«Herrerne er saamænd ikke et Haar bedre,» udbrød Frøken v. Feldau vred.

«Bliv bare ikke for varme i Konversationen,» sagde Generalinden. «Her er varmt nok i Forveien. Solen bræn-der, saa det er en Gru.»

«Ja, og Hr. Falk sidder lige i Lyset,» tilføiede Kammerjunkeren. «Hans høire Side straaler, som om den var oversaaet med Brillanter.»

Ellen gik hen til sin Forlovede og betragtede hans Frakke.

«Det er jo Diamantpudder,» sagde hun.

«Frøkenen har rimeligvis støttet sit Hoved til Hr. Falks Skulder,» smilede Kammerjunkeren.

«Jeg bruger ikke det gammeldagse Stas,» mumlede Ellen, medens Blodet steg hende til Hovedet.

«Jeg har formodentlig faaet det af en Dame, som jegDinmantpudder i Øiet.

47

har siddet ved Siden af i Theatret,» sagde Falk med til-kjæmpet Ro.

«Ja, det faar man saa let,» sagde Kammerjunkeren. «Jeg havde engang Fru Stein til Bords, og siden var min Kjole som bedækket med Rimfrost. Den Dame ødsler med sit Diamantpudder.»

Ellen bed sig i Læberne og bladede i nogle Modejournaler. Generalinden strikkede nervøst.

Kammerjunkeren reiste sig for at gaa.

«Klokken er allerede mange, og jeg har endnu et Par Visitter at gjøre. Jeg maa nok desværre sige Damerne Farvel.»

«Farvel, Farvel,» sagde Generalinden. «Jeg haaber at have den Fornøjelse at se Dem paa Lørdag.»

«Det vil være mig en stor Ære, Fru Generalinde.»

Falk fulgte ham til Entrédøren. Ellen gik ind i sit lille Boudoir. Der stod hun ved Vinduet bøiet over en Blomstergruppe og græd.

Falk traadte hen til hende.

«Hvad feiler dig, min Kjære?»

«Jeg har faaet Diamantstøv i Øiet,» sagde hun, «og det svider.»

«Det tager man lettest bort med et lidet Kys,» sagde han og trykkede sine Læber paa hendes rosenrøde Øienlaag.

«Lorenz, du elsker vel ingen anden end mig?»

«Hvor kan du dog bryde dig om Kammerjunkerens ondskabsfulde Pjankeri ?»

«Men, Lorenz, du har dog vel ikke været hos Fru Stein ?»

«Er der mere Diamantpudder i Øiet endnu, saa maa vi se at faa det ud,» sagde han og kyssede hende paany.i 62

Begavet.

Hun løftede sit ungdomsfriske Ansigt mod ham og smilede gjennem Taarer.

XXII. Sidste Gang i Sæsonen.

«Mine Damer og Herrer! —»

Lorenz Falk løftede Champagneglasset til en ny Skaal-tale, den tredie ved Middagen.

Det var en Toast for Baron og Baronesse Wildenberg, i hvis Hus han denne Vinter havde tilbragt saa mange behagelige Timer, og hvor han havde lært at kjende og elske sin tilkommende Hustru. Da det nu rimeligvis var sidste Gang i Sæsonen, at man var sammen, vilde han udtale sin hjærteligste Tak til Baronen og Baronessen for al udvist Venlighed.

Skaalen blev drukken med stor Begeistring. Man er altid begeistret ved en god Middag.

Baronen og Baronessen løftede sine Champagneglas og nikkede smilende til alle Sider.

Det var heldigt, at Baronesse Olga var saa stærkt pudret i Ansigtet, ellers vilde hun vist været meget rød; thi hun følte sig temmelig hed i Hovedet.

Men man havde jo ogsaa drukket syv Slags Vin til Middagen.

Kammerjunker Eisenfeldt bøiede sig hen til sin Borddame og hviskede med sin spæde Røst:

«Den Skaal havde Baronessen fortjent alene. Det er dog virkelig hende, som har vist ham mest Venlighed.»

«Uh, Kammerjunker, hvor De er slem,» fnisede Frøkenen.Sidste Gang i Sæsonen.

149

«Jeg vil tillade mig at anmode mine Damer og Herrer at tømme et Bæger for en kjær Fraværende,» fortsatte Kammerjunkeren sagte som før, henvendt til sin Dame. «En Skaal for Enkefru Stein.»

Frøkenen truede ad ham med Gaffelen:

«Kammerjunker, De er ikke til at holde ud med Deres knusende Satire!»

Osten og Isen var allerede spist. Nu var der ikke andet tilbage paa Bordet end nogle halvtømte Glas, nogle Dessertassietter med Vindruestilke og Æbleskrællinger og nogle Spisesedler med forgyldte Bogstaver og Vinpletter.

Herrerne fæstede sine Kuvertbuketter i Knaphullet, Damerne satte dem paa Brystet og knappede sine Handsker.

Generalinden lagde sin Arm i Baronens, og Selskabet begav sig parvis ind i Salen. Siden trak flere af Herrerne sig tilbage til Røgeværelset, medens nogle unge Damer med Baronessen i Spidsen gik ind i Ellens Kabinet, hvor de tændte sine Cigaretter.

Lorenz havde slynget Armen om Ellens .Liv, medens hun koket smøgede paa Cigaretten og pustede ham Røgen i Ansigtet.

Hun var rigtig nydelig i en enkel Dragt af hvid Silke med en Buket friske Liliekonvaller i Brystet.

Generalinden traadte hen i Døren.

«Jo, det er en net Ungdom, vi har nu for Tiden! Det skulde jeg have vovet som ung Pige at dampe som et Lokomotiv i min Moders Nærværelse, saa havde jeg sikkert faaet en paa Øret.»

«Det er de forstandige Fruer, som giver Exemplet,» sagde Ellen med et skjælmsk Blik paa Baronessen.i 62

Begavet.

«Ja, vi stakkels Fruer faar Skyld for saa meget,» sagde Baronessen.

Da Kaffeen var serveret, gik Ellen hen til Pianoet for at synge et Par Duetter med Kammerjunkeren. Generalinden, Baronen og et Par ældre Damer satte sig ved Spillebordet.

Baronesse Olga havde taget Plads i et Hjørne inde i Salen. Hun vinkede paa Lorenz med sin Vifte.

«Sæt Dem nu her og vær lidt elskværdig. Det er rimeligvis sidste Gang, vi er sammen i Sæsonen. Bøgen er allerede sprungen ud, og saa bliver vel ikke vi heller længe i Kjøbenhavn.»

«Hvor skal Herskabet hen i Sommer?»

«Vi reiser til Norge til Modums Bad. Jeg har saadan Lyst til at se de norske Snefjelde. De skal være saa smukke og kolde — akkurat som De selv er.»

«Jeg er ingen af Delene. De ved jo nok fra Island, at flere af de kolde Fjelde er vulkanske.»

«Udbrændte Vulkaner,» sagde Baronessen med et Skuldertræk. «Man mærker intet til Ilden, bare Røg, og den bliver man sværtet af.»

«Jeg synes, Baronessen talte om, at vi skulde være elskværdige den sidste Gang, vi er sammen.»

«Sidste Gang bliver det vel forhaabentlig ikke. Vi mødes nok oftere. Hvor skal De tilbringe Sommeren?»

«Jeg skal først lidt over paa et Par Godser i Skaane, og siden skal jeg være paa Klampenborg. Generalinden har leiet en af Cottagerne, og jeg skal bo paa Badehotellet.»

«Og Brylluppet?»

«Det bliver vel henad Julen. Jeg vil først have mit nye Stykke opført.»Sidste Gang i Sæsonen.

Kammerjunkeren havde endt sin Sang og kom hen til dem. Konversationen blev almindelig.

Da man havde drukket The, brød Gjæsterne op Klokken henved elleve.

Falk slentrede alene opad Bredgade og over Kongens Nytorv smøgende paa sin Cigar.

Saa gik han ind til å Porta for at drikke en Sodavand.

Paa Herresiden var alle Borde optagne, og han havde ikke Lyst til at slaa sig ned nogetsteds. Der var desuden saa varmt og opfyldt med Tobaksrøg. Han gik derfor ind tilhøire i Damekaféen, hvor der var næsten tomt, og da det var efter Kl. 11, kunde han ogsaa beholde sin Cigar.

En Dame sad alene ved et Bord og vendte Ryggen mod Indgangen.

Han kjendte saa godt denne hvide Nakke og Baghovedet med det kortklippede mørke Haar.

Hun dreiede Hovedet og saa paa ham med et Smil.

«Jo, det er virkelig mig, stakkels Enke, som sidder heiene og forladt og nyder mit tarvelige Smørrebrød. Jeg har været i Theatret — alene, ganske alene, og saa bestilte jeg min Pige til at hente mig her Klokken halvtolv. Jeg havde nemlig ikke Lyst til at gaa sulten i Seng, thi som De ved, har jeg ingen ordentlig Husholdning. Det er naturligvis ikke passende for mig at komme hid uden Herrefølge; men den slemme Fru Stein har gjort saa meget, som er upassende, at lidt mere eller mindre skader ikke. Naa, hvorfor bliver De staaende der midt paa Gulvet? Kan De ikke slaa Dem ned her ved Bordet, eller er det maaske heller ikke passende?»

«Jeg kommer lige fra Forlovelsesgildet.»i 62

Begavet.

«Ja, der har De fraadset med Champagne, og imedens har jeg tømt den bitre Kalk.»

«En Pilsener i høit Glas,» forlangte Edvard ved Disken.

«En Pilsener i meget høit Glas!» raabte Gianelli i Lugen.

«Hører De, hvad den Gamle siger? Ja, jeg har virkelig tømt Smærtens Pilsener i et meget høit Glas, og nu sidder jeg her med Sorg og —»

«To Stykker Rugbrød med Steg!»

«To Stykker Rugbrød med Steg!» raabte Gianelli.

«Akkurat ja,» sagde Fru Stein. «Det er hele min Trøst. Naa, staa nu ikke der og se forlovet ud længere, men sid ned, Menneske.»

Han tog Yderfrakken af.

«Sidst jeg var sammen med Dem, var min Forlovede jaloux, fordi jeg bar noget af Deres Diamantpudder paa Skulderen.»

«Gud, sæt Dem saa endelig over paa den anden Side af Bordet, saa smitter jeg ikke af. Stakkels Fyr, er De allerede saa under Tøffelen! Hvor det skal more mig at se Dem som skikkelig Ægtemand.»

«Jeg haaber, jeg skal gjøre en god Figur. Men skal vi ikke nyde noget?»

«Tak, en Sherrykobbel vilde ikke være saa ilde.»

«Hør, Caspar, en Sherrykobbel og en Caminade til mig.»

«En Sherrykobbel og en Caminade!»

«En Sherrykobbel og en Caminade!» repeterede gamle Gianelli.

Falk sad ligeoverfor hende og betragtede hende, medens hun holdt de friske Læber tilspidsede om Røret og sugede den kolde Drik til sig.

«Nu, hvorfor glor De saa paa mig? Skal jeg sige Dem, hvad De tænker ?»

«Lad høre.»

«Hun er i Grunden rigtig nydelig.»

«Ja, De har Ret. Saa omtrent var det, og jeg gratulerer Deres tilkommende Mand.»

«Tak,» sagde hun tørt og greb paany til Sugerøret.

I det samme traadte Kammerjunker Eisenfeldt ind i Kaféen. Han studsede lidt og bukkede derpaa med et ironisk Smil:

«Ah, skal jeg have den Fornøjelse at møde Dem endnu en Gang iaften!»

«Som De ser,» sagde Falk kort.

«Og stadig i Dameselskab. Ja, de Herrer Digtere er lykkelige. De flagrer som Sommerfugle fra den ene Blomst til den anden.»

«De var nys sammen med Hr. Falk til en Glædesfest, bedste Kammerjunker,» sagde Fru Stein. «Dette er et Afskedsgilde. De ser, Beværtningen er tarvelig.»

«Saa kan jeg ogsaa passende tage Afsked med Dem. Jeg reiser imorgen tidlig til min Garnison.»

«Ah, jeg huskede ikke paa, at Kammerjunkeren ogsaa er Løitnant. Saa De skal reise? Det var dog kjedeligt.»

«De er altfor god, Frue.»

«Men saa træffer De jo ikke Frøken von Feldau imorgen.»

«Jeg forstaar Dem ikke rigtig —>

«Saa kan De jo ikke faa fortalt hende, at De har seet mig og Hr. Falk sammen. Ja, det kunde maaske gaa an at telegrafere det.»

«Fru Stein er altid en Smule ondskabsfuld,» sagde Kammerjunkeren med et Hofsmil. «Forresten træffer jeg

jo Frøkenen til Efteraaret. Det kan vel være tidsnok at fortælle hende den rædsomme Hemmelighed da.»

«Tror De, at De kan bære paa den saalænge?»

«Fru Stein, De er grusom! Men jeg fægter aldrig med Damer. Derfor flygter jeg og overlader Valpladsen til Dem. Farvel, Frue, og behagelig Sommer. Farvel, Hr. Falk. Ja, nu sees vi vel ikke saa snart?»

»Nei,» sagde Falk og reiste sig med et koldt Buk. «Jeg haaber, det er sidste Gang i Sæsonen.»

Kammerjunkeren trak sig tilbage til Herrekaféen.

Fru Stein lagde Armene paa Bordet og fixerede Falk gjennem Guldlorgnetten:

«Se nu ikke saa forskrækkelig ulykkelig ud over dette Møde. Han træffer jo ikke Frøken Ellen før til Efteraaret, og imorgen kan De jo skrifte Deres store Synd for hende og faa Deres Skjænd og — Tilgivelse. Det bliver en liden Afvexling i Forlovelsesdagenes Sødme.»

«Jeg kan ikke udstaa den Fyr!»

«Ikke jeg heller. Jeg vilde ønske, han blev forelsket i mig.»

«Det maa jeg sige —»

«For saa skulde jeg ordentlig martre ham.»

«Ja, det var jo ogsaa en Straf.»

«Men der kommer min Pige. Saa bliver De befriet for min Nærværelse.»

«Jeg faar vel Lov at følge Fruen til Gadedøren som sædvanlig?»

«Tør De virkelig det?» spurgte hun, idet hun reiste sig.

«Jeg vover det,» sagde han og kastede Theaterkaaben over hendes Skuldre.

«Tak,» sagde hun og løftede de mørke Øine mod ham.Gamle Fordringer.

Han havde aldrig før seet dem med en saa vemodig Glans.

Hun gik foran ham ud gjennem Forværelset, hvor Gianelli sendte dem sin mest forbindtlige Afskedshilsen.

Falk aabnede Døren for hende, idet hun traadte ud paa Fortouget. Pigen gik bagefter.

Ude paa Kongens Nytorv lagde hun sin Arm i hans — for sidste Gang i Sæsonen.

XXIII. Gamle Fordringer.

Septembersolen brændte stegende varm; thi der kom ikke et Vindpust fra Sundet, som laa stille og speilblankt, og nede paa Strandveien hvirvledes Støvskyerne op af Vognhjulene, saa de stakkels forkrøblede Træer i de smaa Haver foran Villaerne stod aldeles graapudrede og hængte med Bladene.

Den lange Vei fra Indgangen til Klampenborg frem til Koncertsalen var aldeles mennesketom, og Cottagerne med sine nedrullede Persienner saa alle ud til at være tilleie. Maaske havde Beboerne søgt lidt Skygge i de rød- og hvidmalede Bræddeskure, der efter Bestemmelsen skal tjene som Lysthuse, men som for Uindviede ser ud til at være ei blot til Lyst.

Paa Badehotellets Veranda stod Bordene dækkede; men man saa ikke andre levende Væsener der uden en hel Del Spurve og et Par Opvartere, som plagede af Varmen lænede sig mod en Søile og viftede sig med sine Servietter.i

Henved Firetiden begyndte dog nogle Middagsgjæster at komme. De tog alle Plads nede ved Bordene; thi der var altfor trykkende oppe i Spisesalen. Generalinde von Feldau og Frøkenen kom ud fra sin nærliggende Cottage og slog sig ned paa Verandaen.

Kammerjunker Eisenfeldt reiste si-g fra et Bord og ilede hen til Damerne.

«Goddag, Hr. Kammerjunker, velkommen tilbage.»

«Tak. Goddag, Fru Generalinde, Goddag, Frøken, hvorledes har De det?»

«Tak, rigtig godt, og Kammerjunkeren behøver vi ikke at spørge. De ser jo ud som den personificerede Sundhed og er solbrændt som en Indianer.»

«Damerne sidder her saa alene?»

«Ja, vi venter paa Falk, han er inde i Kjøbenhavn.»

«Han er i stor Spænding om Dagen,» sagde Generalinden. «Han har indleveret sit nye Stykke til baade det Kongelige Theater i Kjøbenhavn og til Theatret i Kristiania og venter netop Svar.»

«Der staar stadig Notitser om det i Aviserne,» sagde Kammerjunkeren.

«Altfor mange,» sagde Generalinden. «Forventningerne bliver for store. Bare det ikke bliver en Skuffelse.»

«Det vil vi ikke haabe,» sagde Ellen freidig.

Kammerjunkeren slog sig paa sine spæde Ben med sin spæde Spadserstok og forsøgte at se ligegyldig ud, medens han henkastede:

«Jeg har ikke seet Hr. Falk siden Aftenen før min Afreise til Garnisonen.»

«Ja, i Forlovelsesmiddagen hos os.»Gamle Fordringer.

157

«Senere paa Aftenen ogsaa. Hos å Porta — sammen med Fru Stein.»

«Hvad siger De?» udbrød Generalinden.

«Det er umuligt,» raabte Ellen.

«Jeg forsikrer Dem, mine Damer, paa Ære, det er sandt. De havde nok et Slags Afskedsgilde derinde og drak begge sin Toddy. Jeg erindrer virkelig ikke. om Fru Stein røgte Cigaretter; men de var begge temmelig oprømte.»

«Det er jo afskyeligt,» udbrød Ellen.

«Oprørende,» tilføiede Generalinden.

«Siden gik de Arm i Arm hjem.»

«Hr. Kammerjunker!»

«Paa Ære, Fru Generalinde, det er Sandhed.»

Ellen rykkede nervøst i Kvasterne paa sin Parasol.

«Det skulde jeg have vidst før! Paa selve Forlovelsesdagen! Men han skal ikke dø i Synden.»

«Naar man taler om Solen, saa skinner den,» sagde Kammerjunkeren. «Der kommer han. Jeg vil trække mig tilbage for ikke at forstyrre.»

Han lettede paa Hatten og gik hen til sit. Bord.

Falk var saa optagen af sine egne Tanker, at han ikke bemærkede Kammerjunkeren.

«For Guds Skyld, behersk dig, Ellen,» sagde Generalinden. «Lad os ikke gjøre Scener her i Publikums Paasyn.»

«Nei, Mor, jeg skal være rolig, aldeles rolig,» sagde Ellen sagte og kneb Læberne sammen.

Falk slog sig mørk ned ved Bordet.

«Men hvad feiler Dem dog, Falk, De ser saa alvorlig ud?» spurgte Generalinden.

«Det er en meget ubehagelig Affære. Jeg har faaet mit Stykke sendt tilbage.»Begavet.

«Afslaaet?»

«Ja, refuseret ved begge Theatre.»

«Naa, det var en flau Historie,» sagde Ellen, glad over at kunne give sin Harme Luft. «Nu vil Folk rigtignok faa noget at snakke om efter al den Reklame i Aviserne.»

«Jeg tænker, det bliver bedst at reise lidt bort fra Kjøbenhavn. Alle disse deltagende Blikke og beklagende Spørgsmaal vil gjøre mig nervøs.»

«Ja, det klogeste er vist at komme bort,» sagde Ellen koldt.

«Men lad os nu faa vor Middagsmad, skjønt Guderne skal vide, at jeg ikke er sulten.»

Middagen blev serveret, og de spiste i Taushed.

Kammerjunkeren sad og betragtede dem med skadefroe Blikke.

Ingen bemærkede, at et Selskab paa tre Personer, to Damer og en Herre, passerede forbi, før der lød en skarp Kvinderøst paa Fransk:

«Anatole, det er ham, sandelig, det er ham!»

Lorenz Falk løftede Øinene fra sin Tallerken og blev først aldeles bleg, siden purpurrød.

Madame de Pontjoie stod for ham, høi og svær, hvid-pudret i Ansigtet som en Pierrot, indhyllet i en Sky af sorte Kniplinger og støttende sig til en kolossal høirød Parasol. Ved hendes Side stod Angélique i en tarvelig mørk Reisedragt. Hendes Ansigt havde tabt noget af sin Ungdomsfriskhed og faaet Pudder i Stedet, og hun var bleven mere mager, men var endnu smuk. Anatole holdt sig som sædvanlig i Baggrunden, den stakkels gamle Anatole, tynd og forskræmt, med sit rynkede gule Ansigt og sin struttende sorte Moustache.

«Monsieur Falk, De gjenkjender dog vel Deres gamle Venner?» sagde hun paa Fransk og traadte nærmere.

Falk reiste sig forvirret.

«Undskyld, Madame, at jeg forstyrrer Dem,» sagde Madame de Pontjoie henvendt til Generalinden. «Men De forstaar Fransk, ikke sandt ?»

«Vi,» hvæsede Generalinden.

«De er Mr. Falks Moder, ikke sandt?»

«Naang,» udstødte Generalinden.

«Ah, Pardon. Men, Mr. Falk, vil De ikke præsentere os?»

Falk udførte forvirret Ceremonien.

«Tillader De, at jeg sætter mig? Puh, jeg havde ikke troet, her var saa varmt i Danmark. Anatole, hent mig en Stol.»

Falk havde budt Angélique sin Stol. Hun sendte ham et lynende Blik. Derpaa satte hun sig stille med sænkede Øine.

Generalinden og Ellen sad forlegne, og henne ved sit Bord rakte Kammerjunkeren nysgjerrig Hals.

«Tænk Dem, Madame la Général,» fortsatte Madame de Pontjoie paa sit flydende Parisersprog, «vi havde besluttet os til at reise i Sommer i Stedet for at ligge ved et franskt Bad. Vi drog til Norge —»

«Der var charmant,» faldt Monsieur de Pontjoie begeistret ind.

«Ti stille, Anatole. Nuvel, vi spurgte efter Mr. Falk i Kristiania — i saadanne Smaabyer kjender jo Alverden hverandre — man sagde, han var i Kjøbenhavn, vi lagde Hjemveien over Kjøbenhavn. I Hotel d'Angleterre fortalte man, at han var her paa Klampenborg.»

«Saa reiser vi til Klampenborg, sagde jeg,» forsikrede Mr. de Pontjoie triumferende.

«Ti stille, Anatole. Nuvel, endelig har vi fundet Dem, slemme Flygtning. Hvorfor reiste De dog fra Paris uden at sige os Farvel?»

«Jeg fik et Telegram, min Moder laa for Døden.»

«Ja, det hørte vi i Hotellet. Men senere kunde De dog have skrevet?»

«Jeg har stadig ligget paa Reiser.»

«Og nu, da De efter saa mange Aars Forløb ser An-gélique igjen, har De saa ikke et venligt Ord at sige hende? Hun har trofast ventet paa Dem i al denne Tid.»

Generalinden flytteäe sig urolig paa sin Stol. Ellen var meget bleg.

«Jeg troede — et saa flygtigt Bekjendtskab,» stammede Falk.

«Flygtigt!» udbrød Madame de Pontjoie. «Ah, min Ven, Angélique betroede strax sine Forældre Eders Hemmelighed, og De, Madame la Général, som rimeligvis er Hr. Falks Slægtning, skal ogsaa faa vide den. Han forlovede sig med min Datter Aftenen før sin Afreise.»

«Børnestreger,» mumlede Falk.

«Nei, dette gaar for vidt,» udbrød Generalinden og samlede med Møie Levningerne af sin Skolefransk. «Madame, Mr. Falk er forlovet med min Datter.»

«Var, Mama,» sagde Ellen paa Fransk og reiste sig ligbleg. «Vi er det ikke mere. Hr. Falk,» tilføiede hun med sagte dirrende Stemme paa Dansk og vendte sig mod ham, «selvom dette ikke var kommen til, havde jeg alligevel bestemt mig til at bryde med Dem. Jeg vilde aldrig kunne havt Tillid til en Mand, der samme Aften, som vi feirede vor Forlovelse, havde et Stævnemøde med sin gamle Kjæreste.»

«Ah, Kammerjunkeren har sladret.»

«Er det maaske ikke sandt?»

«Det nytter ikke at forsvare sig her. Jeg skal faa Lov at sende Opvarteren med Deres Ring. Jeg vil nødig foretage denne Ceremoni i Gjæsternes Paasyn.»

«Det er heller ikke min Mening.»

Hun slog sin Parasol op.

«Mama, kom lad os gaa. Jeg holder ikke ud her længere. Jeg er færdig til at segne om.»

De vexlede ceremonielle Hilsener med Familien Pont-joie og fjernede sig langs Bagsiden af Badehollet for ikke at passere Bordene.

«Nu er vi alene, min Herre,» sagde Madame de Pont-joie, «nu har vi et Regnskab at opgjøre.»

«Ja, et alvorligt Regnskab,» tilføiede Mr. de Pontjoie modig.

«Ti stille, Anatole!»

«Her er intet Regnskab at opgjøre,» sagde Angélique og blandede sig for første Gang i Samtalen. «Mr. Falk morede sig for nogle Aar siden med at lege med et uerfarent Kvindehjærte og glemte siden det hele som en barnagtig Spøg. Jeg beklager meget, at jeg har været naiv nok til ikke at gjøre det samme. Nu vil vi lade hele denne Sag være glemt.»

«Men, Angélique —»

«Jeg har intet at tale med Mr. Falk om, Mama. Lad os blot faa et Værelse her i Hotellet. Jeg trænger til at hvile lidt.»

. «Men, mit Barn,» indvendte Mr. de Pontjoie.

«Ti stille, Anatole, Angélique har Ret. Vi har intet mere at tale med Mr. Falk om. Adieu, Monsieur, De har

slet lønnet vor Gjæstfrihed. Anatole, skaf os en Opvarter.»

Falk blev staaende uden at kunne faa et Ord frem. Hans Strube sammensnøredes, og han gjorde blot et stivt Buk, idet de gik ind i Badehotellet.

Derpaa drak han et Glas Isvand og slentrede ned til Porten.

Uden ret at vide hvorfor, styrede han Kursen til Dyrehaven og gik langt ind i Skoven, hvor han tog Plads paa en ensom Bænk, medens Tankerne foer vildt gjennem hans Hoved.

Han havde tumlet sig for meget blandt alle disse Silkeslæb, han havde faaet dem viklet om Fødderne, og det er farligt.

Man snubler saa let i dem og — falder.

XXIV. Afsked.

Det var allerede Aften, da han vendte hjem til Klampenborg og til Badehotellet.

Af Portieren hørte han, at den franske Familie var taget tilbage til Kjøbenhavn.

Han gik hurtig op paa sit Værelse, lagde sin Forlovelsesring i en Konvolut og sendte en af Opvarterne hen til Generalindens Cottage med den.

Da han kom tilbage, fortalte han, at Herskabet holdt paa 'at pakke ind. Pigen havde sagt, at Generalinden og Frøkenen skulde reise til Jylland og besøge Generalindens Søster, som havde et Gods deroppe.Afsked.

Han leverede Falk en liden Pakke og gik.

Det var Ellens Ring og nogle Guldsager, som han havde foræret hende.

Han kastede det altsammen ned i sin Kuffert og begyndte at pakke sine Sager sammen. Derpaa ringede han paa Opvarteren, forlangte sin Regning til næste Morgen og bad ham bringe en Toddy op. Spise kunde han ikke.

Han tændte en Cigar og satte sig ved det aabne Vindu og saa udover Sundet, som laa der speilblankt og stille, medens Musikken fra Koncertsalen lød dæmpet op til ham.

Saa skulde han atter bryde op og forlade det lille venlige Danmark, hvor han havde tilbragt saa mange behagelige Timer og drømt sin smukkeste Fremtidsdrøm.

Nu skulde han atter vende tilbage til det kolde, triste Norge. Han havde nok tænkt at tage en Tur hjem; men det skulde have været som den feterede Forfatter og som en rig lykkelig Ægtemand ved en elsket Hustrues Side.

Nu var det ramlet overende, det smukke Drømmeslot, og han selv sad sørgende paa dets Ruiner.

Han var en stakkels Sommerfugl fra Norden, som havde forvildet sig ned til Syden og beruset sig i Blomsterduften dernede. Siden var han sluppet ind i en Salon og var flagret for nær Lyset. Derfor havde han intet andet at gjøre end at slæbe sig hjem med sine forbrændte Vinger og dø i den lange norske Vinter.

Ja, for hjem til Norge maatte han. Han havde intet Valg. 1 Kjøbenhavn vilde det blive uudholdeligt, og han havde ikke Penge nok til at drage sydover paany.

Han fik tale med Norderuds. De maatte paany hjælpe ham, det var den eneste Udvei, og hvis ikke, saa flk han lægge sig til at dø derhjemme.i 62

Oppe paa Kirkegaarden i Kristiania var der Plads til ham ved Siden af Forældrene. Den Plet Jord var det eneste, han eiede i Fædrelandet. Det var ikke meget; men i Grunden var det jo det eneste, han behøvede.

Endelig gik han i Seng, men kastede sig urolig frem og tilbage uden at kunne sove.

Tankerne holdt ham vaagen.

Dampskibet skulde gaa til Norge den næste Dag.

Om Formiddagen tog han ind til Kjøbenhavn og gik op til Fru Stein. Hun var den Eneste, han brød sig om at tage Afsked med.

Hun var netop flyttet ind fra Landet og modtog ham i sin mosgrønne Salon.

«Men Gud bevare mig vel, hvorledes De ser ud, Menneske! Hvad feiler Dem dog? De er jo hvid i Ansigtet som en nypudret Baronesse Wildenberg.»

Han satte sig ned og fortalte hende alt. Hans Stemme lød rolig og dæmpet, som om han talte i Søvne.

«Stakkels Ven,» sagde hun, da han havde endt, «der er jo formelig regnet Ulykker ned over Dem, og jeg er heller ikke uden Skyld i Bruddet. Jeg tænkte nok, at Kammerjunkeren vilde sladre af Skole.»

«Saa kom jo Familien Pontjoie til. Alt syntes at have sammensvoret sig mod mig.»

«Det kjedeligste var nu, at Stykket blev refuseret. Jeg havde glædet mig til at sidde i Parkettet og raabe paa Forfatteren, og saa vilde jeg have kastet en Laurbærkrans med en lang Dannebrogssløife op til Dem.»

«Nu er de visnede alle mine Laurbær.»

«De kan grønnes paany. Reis nu hjem til Norge, hvil Dem ud og gjenvind Deres Sindsro og begynd saaAfsked.

atter med Deres Arbeide. Ingen bliver Digter uden Kamp.»

«Jeg har aldrig havt nogen Kamp. Jeg har hele mit Liv været et klogt Barn, som Publikum og Pressen har kjælet for, saalænge jeg vilde være artig Dilettantdreng; men saasnart jeg har forsøgt at være voxen Forfatter og skrive større Arbeider, har jeg faaet Dask og er bleven sat i Skammekrogen. Men nu er jeg for gammel til at være Dilettant længere. Jeg vil forsøge min Begavelse i en anden Retning.»

«Vil De maaske blive Skuespiller?»

«Nei, jeg kan jo heller blive Morfinist eller Drukkenbolt. Maaske jeg kan drive det videre i den Retning.»

Fy, skam Dem dog for at tale saaledes! Og nu De reiser hjem til Norge, saa kan jeg heller ikke have et vaagent Øie med Dem.»

«Ja, hvis jeg skulde være bleven her i Kjøbenhavn, kunde vi jo have gjenoptaget vort gamle Venskabsforhold.»

«Fra Deres Side er der rigtignok intet i Veien; men er De vis paa, at det samme er Tilfældet med mig?»

«Har De faaet Forhindringer?»

«Det kunde nok være.»

«De har maaske fulgt mit Raad og har gaaet hen og forlovet Dem?»

«Akkurat, ja.»

«Gratulerer.»

«Tak. De tager alt saa rolig for Øieblikket.»

«Ja, alt er mig saa knusende ligegyldigt.»

«Kan det ikke engang interessere Dem at høre, hvem den Ulykkelige er?»

«Aa jo, hvorfor ikke?»Begavet.

«Han heder Blistrup og er Grosserer. Det er et rigtig net Menneske, liden, lys og soigneret — han ligner Kammerjunker Eisenfeldt — og sidder i en god Stilling. Desuden tilbeder han mig, og det er mere, end De gjør, og siger, at han kan ikke leve uden mig, og det kan De godt, og derfor har jeg forbarmet mig over ham.»

«De har gjort ret.»

«Ja, jeg er mere og mere kommen til den Overbevisning, at det ikke er godt for en værgeløs Kvinde at gaa alene —»

«— Til å Forta.»

«Gaa alene gjennem Livet, vilde jeg saa smukt have sagt, og saa kommer De med Deres Restaurationsprosa. De er den mest upoetiske Poet, jeg nogensinde har kjendt.»

Han reiste sig.

«Nu er det vel paa Tide at sige Farvel.»

Hun rakte ham Haanden.

«Ja, dette bliver vel for uigjenkaldelig sidste Gang. Jeg vilde saa gjerne fulgt Dem paa Dampskibet og overrakt Dem en Blomsterbuket; men De kan indse, naar man er forlovet o. s. v.»

«Ja, naturligvis.»

«Men vent lidt, en Blomst skal De alligevel have til Afsked.»

Hun gik hen og skar en stor Rose af.

«Se her, tag den og fæst den paa Brystet. Naar den er visnet, har De vel allerede glemt mig.»

«Jeg vil ofte, meget ofte, tænke paa Dem.»

Hun skjød ham henimod Døren.

«Se nu til at komme afsted, ellers er jeg bange, vi bliver sentimentale begge to.»

Han vendte sig endnu en Gang i Døren. Hun trak Portieren heftig for. Hendes mørke Øine var blændede af Taarer, som banede sig Vei frem under Guldlorgnetten ned over Kinderne.

Falk gik henimod Toldboden.

Han vilde komme tidlig ombord for at undgaa at træffe Bekjendte ved Afreisen. Hans Tøi var allerede bragt til Dampskibet om Morgenen.

Nede i Amaliegade mødte han Kammerjunkeren og Baronesse Wildenberg, som gik i en ivrig Konversation.

Kammerjunkeren hilste med sit forbindtligste Smil. Baronessen bevægede neppe Hovedet til et ligegyldigt lidet Nik og syntes saa optagen af Konversationen, at hun aldeles ikke lagde Mærke til Lorenz, skjønt han næsten streifede hendes Silkekaabe og kjendte Duften af hendes Parfume, idet hun gik forbi. Hun brugte bestandig Heliotrop. Det huskede han fra sidste Vinter.

Han ilede hen til Dampskibet og gik strax ned i sin Kahyt. Da det lettede, kom han op paa Dækket og stod i Bagstavnen og saa ind mod det flade, frugtbare Sjælland.

Der laa Kjøbenhavn, det glade, gemytlige Kjøbenhavn. Marmorkirkens store Kuppel aftegnede sig paa den skyfrie Himmel, og de forgyldte Kugler paa den russiske Kirke straalede i Solen. Der strakte sig Langelinie, hvor han havde spadseret saa mangen en Gang, oftest i Damefølge, og længere henne paa samme Side laa Kysten med Skovshoved og Taarbæk, hvor Fiskerhytter og kokette Villaer smilende ståk Hovederne sammen mellem de grønne Bøge.

Dampskibet fjernede sig mere og mere fra Land.

Farvel, smukke Kjøbenhavn!

XXV. Paa gamle Tomter.

Indsejlingen til Kristiania er bekjendt for sin Skjønhed, og smukt ligger Byen ogsaa med de dunkelblaa Fjelde i Baggrunden og som Forgrund alle de smukke Øer, overdryssede med fantastiske Villaer, der giver det hele et sydlandsk Præg.

Men man skal helst se den i Solskin.

Naar Taagen ligger tyk og tung over Staden, og alt er graat og vaadt, klamt og koldt, har den et andet Præg, og naar man dertil som Lorenz Falk er i trist, graat Humør, ser den temmelig trist ud, og dette Præg beholder Byen, efterat man er kommen i Land i den. Man hører ikke Gadesælgernes muntre Raaben som i andre store Stæder, og alle Mennesker ser saa alvorlige, saa forskrækkelig alvorlige ud. De hilser paa hverandre, som om de skulde være til Begravelse, og taler altid paa Gaden med dæmpet Røst.

En Franskmand, som var i Kristiania, paastod sogar, at selv Hundene i Byen var saa alvorlige, at de ikke turde gjø paa offentlig Gade for ikke at vække Anstød.

Lorenz gik i Land og slentrede opad Gaden.

Han mødte et Par Bekjendte. De maalte ham fra Top til Taa og løftede modvillig paa Hatten med en Mine, som om de var fornærmet over, at han var kommen tilbage.

Han havde ladet sit Tøi staa ombord og slentrede videre uden nogetsomhelst Maal. Han vilde tage ind i et Hotel, ligegyldig hvilket.

Han saa sig omkring til begge Sider, og med engang fæstede hans Blik sig ved et Skilt malet i en Port.

Der stod med store sorte Bogstaver:Paa gamle Tomter.

169

ff ru ff i nit es

lPvivatbotel <S pensionat.

Det var naturligvis Gusta Londemann. Herregud, saa hun fremdeles havde Logerende! Mon hun var bleven Enke? Det skulde dog være morsomt at se, hvorledes hun havde det. Han kunde jo ligesaa gjerne bo der som andetsteds. Saa kom han til kjendte Mennesker.

Han gik ind i Porten.

Der saa ikke meget propert ud, og Trappeopgangen var mørk og smudsig.

Nu stod han udenfor Entrédøren og ringede paa.

Der lød slæbende Trin indenfor, ledsaget af en hel Del klaprende Barnefødder.

En fed Dame med kruset rødgult Pandehaar aabnede D'øren. Bag hende saaes en Flok rødhaarede Pigebørn med hver sit Stykke Sirupssmørebrød i Haanden.

«Kan man faa Logis her?»

«Ja, det kan De, nydelig møblerede .Værelser med noget eller alt i Huset, god kraftig Huskost og Adgang til Familien, om De ønsker det. Skulde det være for kortere eller længere Tid?»

«Det ved jeg endnu ikke saa bestemt.»

«Vær saa god, vil De ikke komme ind i Stuen? Gaa ind i Barnekammeret, Smaapiger, staa ikke der i Veien og smør Sirup paa den fremmede Herre. Vær saa god.»

Hun aabnede Døren og viste ham ind i en mørk Spisestue med slet Luft.

«Vær saa god, sid ned.»

Han betragtede hende, medens hun stod foran ham.

Hun var bleven lidt sværere siden sidst; men det røde Ansigt med Filipenserne var temmelig uforandret. Hun bar et sort Blondeskjørt og et skaldet sort Fløielsliv med en rød Atlaskes Puf foran og et stort Hul under den ene Arm. Et Par nedtraadte Morgentøfler og et strikket lyse-blaat Langshawl fuldendte hendes Toilette.

Lorenz traadte nærmere hen til hende:

«Kjender De mig ikke igjen, Fru Finne?»

Hun trak ham bort til Vinduet og slog derpaa Hænderne sammen: «Nei, du gode Gud, er det ikke Lorenz Falk! Finne, Finne!»

Han kom styrtende ind og saa temmelig forpjusket ud i en fedtet graa Klædning. 1 den ene Haand holdt han en knust Stolryg og i den anden et afbrukket Ben.

«Hvad er der dog paafærde? Har en af Ungerne slaaet Næsen af sig?»

Han studsede ved Synet af Falk:

«Om Forladelse, jeg vidste ikke, her var Fremmede.»

«Kjender du ham ikke, Finne?»

Han slåp Fragmenterne af Stolen og ilede hen og omfavnede ham.

«Lorenz, min gamle Ven! Hvorledes har du det?»

«Tak, ikke noget videre rart.»

«Ligesaa hos os, min Ven, ligesaa hos os. Bare Elendighed.»

Han sparkede Stolstykkerne henad Gulvet.

«Jeg holdt netop paa at hugge Ved. For Øieblikket brænder vi bare Mahogny i Mangel af andet Brændsel. De to sidste Dage har vi kogt Maden med gamle Stole, i næste Uge tænker jeg at fyre med Gustas Piano. Det duer ikke mere at spille paa.»

«Uf, Finne, du overdriver nu saa skrækkelig og kommer bare med Ubehageligheder,» sagde Fruen.

«Nei, du har Ret, Gusta, vi giver Sorgerne en god Dag og drikker et Velkomstbæger med Lorenz. Hør, Gutten min, du skulde vel ikke kunne laane mig til en Flaske 01? Jeg har ingen Smaapenge.»

«Jo, vær saa god.»

Han Jeverede ham et Kronestykke.

«Mange Tak. Ja, naar jeg siger én Flaske, mener jeg naturligvis to. Gusta drikker gjerne et Glas med. Isabella, kom og hent to Flasker 01 til Papa.»

Et af de rødhaarede Pigebørn kom ind.

«Der ser du min ældste Datter. Jeg har sex Piger, og rødhaarede og stygge er de allesammen. Er det ikke mærkeligt, du? For jeg har dog virkelig været en smuk Mand, og Gusta var heller ikke saa ilde i sine unge Dage.»

Fru Finne slog med Nakken og sendte Lorenz et koket Blik.

«Ja, Gusta, du maa nu ikke være altfor indbildsk. Jeg hørte ingen anden, som fandt dig saa deilig undtagen Lorenz, og han var jo saa ung dengang, han forstod ikke bedre.»

Lorenz slog ærgerlig Øinene ned.

I det samme kom Barnet tilbage med Øllet, to af de store stygge norske Helflasker uden Vignet, som hun satte paa Spisebordet med den smudsige Dug, der laa paa fra sidste Maaltid og var fuld af Brødsmuler.

Finne skjænkede i, og han og Fruen tømte begge sine Glas. Lorenz vædede blot Læberne.

«Men du drikker jo ikke.»

«Tak, jeg drikker helst 01 til min Mad.»i 62

Begavet.

«Ja, du har nu altid været saa fin paa det, og finere er du vel bleven i Udlandet. Jeg er bange for, at det bliver tarveligt for dig her hos os.»

«Men, Finne, da!»

«Herregud, Gusta, mod en gammel Ven skal man være oprigtig. Ser du, vi har tre Logerende med alt i Huset, to Butikjomfruer og en blegsottig Student. Af de tre syndige Mennesker lever hele Familien, otte Personer, og nu og da ogsaa en Tjenestepige, som vi imellem kan være saa heldig at beholde i otte Dage, længere bliver det ikke.»

»Men, Finne, du skræmmer jo Hr. Falk bort fra Huset med det samme.»

«Aa, jeg er ikke saa bange af mig,» sagde Lorenz og reiste sig. «Jeg gaar ud og lader et Bybud bringe mit Tøi hid og kommer igjen senere.»

Han tog nølende til sin Tegnebog.

«Maaske I vil have lidt Forskud?» sagde han og rakte Finne et Par Tikronesedler.

«Jo Tak, det er virkelig meget velkomment.»

«Farvel saalænge.»

«Farvel og velkommen tilbage,» sagde Fruen. «De skal faa et rigtig hyggeligt Værelse —»

«Og god kraftig Huskost og Adgang til Familien,» hærmede Finne, idet han gik hen og fyldte Ølglassene, medens lille Isabella tømte Levningerne efter Lorenz.

Gusta fulgte ham ud i Entréen. Falk ilede hurtig ned ad Trapperne.

Hans første Besøg gjaldt Kirkegaarden.

Han aandede ligesom lettere, da han var kommen indenfor Porten. Det var saa stille og smukt deroppe. Han gik opad en af Alléerne og lod sine Øine vandre omPaa gamle Tomter.

73

mellem Gravene, lutter velholdte Blomsterbed, fredet af kjærlige Hænder.

Skjønt det allerede var sent paa Aaret, prangede der dog et rigt Blomsterflor overalt, og Vildvinens Blade langs Terrasserne straalede i blodrød Farvepragt.

Nu skulde han snart være ved Graven; men hvor var den dog henne? Jo, der; men hvor den var bleven forandret!

Rundt omkring var der en Granitramme og et støbt Gitter og midtpaa en høi poleret Granitstøtte, hvorpaa der læstes i forgyldte Bogstaver:

HANS FALK.

BEATE FALK,

født Christensen.

Og under stod Datum med Fødsels- og Dødsaar. 1 de fire Hjørner var der høistammede Rosentræer, og nedentil

blomstrede røde, hvide og violette Asters. Selve Støtten var omslynget af en lang Krans af Christtorn og Georginer, og paa Graven laa et Par smukke Buketter.

Der var jo pyntet som til en Fest. Nu erindrede han ogsaa, at det nylig havde været hans Moders Fødselsdag. Datumen stod jo paa Støtten.

Saa var hun dog ikke aldeles glemt, stakkels Moder. Kjærlige Hænder, sikkert Kvindehænder, havde smykket Graven til Festdagen.

Det kunde ikke være nogen anden end Anette Norderud, som havde tænkt derpaa. Og pludselig stod hun for hans Blik, den unge Pige, lys, mild og venlig. Hun var kommen bort for ham dernede mellem alle Silkeslæbene. Nu havde han fundet hende igjen paa Kirkegaarden.i 62

Begavet.

Falk aabnede Gitterporten og tog Plads paa den lille Bænk ved Graven.

Det var naturligvis ogsaa Norderuds, som havde reist det smukke Monument. Han selv havde intet gjort og kunde intet gjøre, ikke andet end græde for sine Kjære, der havde arbeidet for ham, til de bukkede under.

Han skjulte Ansigtet i Hænderne og hulkede.

Da han havde siddet en Stund, følte han en Haand let paa sin Skulder. Han løftede Hovedet.

Fru Verlund stod udenfor Gitteret, Han kjendte hende strax igjen, skjønt hendes blanke sorte Haar var bleven aldeles graat; men hun var net og ordentlig klædt i en sort Uldkjole og bar ikke som før sine gamle Silkepjalter.Paa gamle Tomter.

175

«Herregud, saa var det alligevel Lorenz. Jeg har ofte tænkt paa Dem, for jeg gaar altid nedom her, naar jeg er oppe og besøger Ferdinand, og der er jeg daglig. Det er den eneste " Glæde, jeg har, at se til hans Grav. Han ligger deroppe paa Bakken, min Gut, og han har det saa pent. Det er det fineste Strøg deroppe, det er bare Noblessen, som ligger der, for det er dobbelt saa kostbart, da Gravene maa mineres i Fjeldet; men saa ligger de saa tørt og godt der. Og saa har jeg kjøbt saadan en deilig Støtte til ham. Et hvidt Marmorkors med en Due oventil og nedentil en opslaaet Bog med hans Navn i forgyldte Bogstaver. Men den var ogsaa dyr.»

«De slaar Dem altsaa godt igjennem da, Fru Verlund?»

«Ja, Gudskelov, min lille Handel lønner sig rigtig udmærket, og saa bruger jeg jo ikke stort, jeg enslige Fruentimmer. Derfor kan Ferdinand ligge saa pent, og det er min Stolthed.»

Stakkels Kone, hun havde intet andet at leve for end sin Søn, selv nu efterat han var død.

«Men Deres Forældre har ogsaa et rigtig nydeligt Gravsted,» fortsatte Fru Verlund. «Det er Frøken Norderud, som passer det. Jeg saa hende her for et Par Dage siden. Hun er en rigtig sød Pige, og saa mærkelig ung, som hun ser ud, skjønt hun vist er henved de Tredive. Ja, lyse Folk holder sig altid godt. De skal naturligvis ud til Falkestad og besøge Deres Familie?»

«Ja, jeg har tænkt paa det.»

«Skal De nu slaa Dem til Ro hjemme i Norge?»

«Det ved jeg ikke endnu.»

«Naa ja, vi sees nok senere. De maa rigtig gaa op og hilse paa Ferdinand. Han har det saa pent, saa pent. Farvel saalænge.»i 62

Begavet.

Hun nikkede med Hovedet, saa de tykke Gulddobber dinglede i Ørene, og trippede bort mellem Gravene.

Lorenz reiste sig ogsaa og begav sig nedover til Byen.

Paa Veien gik han indom for at hilse paa Vindahls. De boede paa det gamle Sted og havde det net og ordentlig.

Fru Vindahl sad i Dagligstuen med sit Sytøi i Skjødet og studerede en fedtet Leiebibliotheksroman, medens lille Gaston, der nu var bleven en stor Dreng, holdt paa med sine Lektier. Vindahl kom haltende ind fra Sideværelset og trykkede hans Haand.

«Velkommen tilbage! Nei, hvor du er bleven gammel og ser daarlig ud.»

«Ja, Aarene tager paa os alle, skjønt det kan man ikke sige om Fruen. Hun blomstrer som en Rose.»

«Smigrer!»

«Ja, Georgine har holdt sig godt, og hun er en flink Kone, skjønt hun fremdeles studerer sine Romaner. Ja, nu skal vel du snart skrive en stor en, som hun kan faa læse?»

«Aa, jeg har vist skrevet fra mig,» sagde Lorenz mørk.

«Aa, Passiar. Hør, Georgine, hent os et Glas Vin, saa kan vi tale lidt sammen, og du, Gaston, kan faa Lov at gaa ud og spadsere en Tur.»

De sad længe sammen, og Lorenz fortalte sine gamle Venner om sine formørkede Fremtidsudsigter.

Da han gik, og de havde fulgt ham ud, sagde Vindahl til sin Kone:

«Jeg skriver iaften til Madame Norderud, at hun maa komme herind. Hun er den eneste, som kan bringe Orden i Affærerne. Hos Finne maa han ikke blive boende. Finne var istand til at gjøre en Drukkenbolt af ham.»-Fremmed i Israel.

'77

Da Lorenz kom hjem til sit Logis, lukkede Fru Gusta op.

Der var en kvalm Stegelugt i Entréen, og gjennem den halvaabne Dør til Spisestuen saa han Finne samt Børnene og Pensionærerne sidde om Bordet med den smudsige Dug og nyde sin Aftensmad med 01 og Drammer.

Falk vilde ikke have noget at spise, men gik lige ind paa sit Værelse og sagde, at han var træt og vilde gaa til Ro.

Han laasede Døren og aabnede sin Kuffert for at tage noget Tøi ud. Da fik han fat paa Moderens Kabinetspor- træt i den udskaarne Ramme. Det havde fulgt ham paa hele Turen.

Han satte det foran sig paa Bordet og betragtede det.

Blikket var ikke bebreidende som før, bare bedrøvet.

XXVI. Fremmed i Israel.

Den næste Dag var der takket være Forskuddet ren Festmiddag i Fru Finnes Pensionat: Suppe, Steg og Pudding; det var noget, som Pensionærerne endnu ikke havde oplevet.

Fru Finne var mere end almindelig soigneret. Pande-haaret var om Morgenen blevet kruset med en varm Griffel, og Hullet paa det skaldede Fløielsliv igjensyet. Alle hendes rødhaarede Smaapiger sad renvaskede ved Bordet og slubrede Maden i sig med stor Graadighed, medens de to Butikjomfruer, der troede, at der var Geburtsdag i Huset, sad rødmende i sine Søndagskjoler og holdt Gaffelen med ud-

. Dilling. VII. 23Begavet.

spilede Fingre som Tegn paa god Tone. Studenten, som var en Type paa der. velopdragne norske Ungdom, der behandler enhver fremmed Person som sin Dødsfiende, sad bleg og taus og huggede fornærmet fabelagtige Portioner Steg i sig.

Finne, der havde nydt adskillige Snapse til Maden, var i Perlehumør og gav Vertens Rolle med stor Bravour. Først udbragte han Falks Skaal med blomstrende Svada, noget, som denne fandt alt andet end behageligt. Derpaa

henvendte han sig til en af Butikjomfruerne:

«Frøken Olsen, et lidet Stykke til for min Skyld?»

Frøken Olsen kunde ved Gud ikke spise mere.

«Frøken Pedersen, maa jeg have den Fornøielse!»

Frøken Pedersen tog Ølglasset med udspilede Fingre, nikkede bly, nippede til Øllet som en Kanarifugl, nikkede paany bly og satte det ned.

«Nu maa du takke for Skaalen, Lorenz,» sagde Finne.

«Jeg holder aldrig Taler uden høist nødvendig,» sagde Falk, «og jeg finder, at det er noget Sludder, naar et Par Mennesker sidder sammen, at man skal drikke hverandres Skaal.»

«Det giver det hele et mere festligt Præg. Jeg havde tænkt at skrive en Sang til dig i Formiddag; men Aanden vilde ikke komme over mig.»

«Det var virkelig heldigt,» sagde Lorenz.

«Finne har nu altid været en Selskabsmand,» sagde Fru Gusta og betragtede ham med Stolthed.

«Hr. Kandidat Clemmesen, maa jeg faa Lov at drikke et Glas med Dem!» sagde Finne med majestætisk Alvor.

Studenten løftede vred sit Glas, slog det haardt mod Bordet, førte det derpaa i lige Linie med sin Næse, gjordeFremmed i Israel.

'77

et kort fornærmet Nik med Hovedet og drak. Derefter lugtede han paany til Glasset, nikkede fornærmet, dunkede det mod Bordet og satte det tilsidst ned.

Da denne vidtløftige Ceremoni, som er Toppunktet af Belevenhed, var tilendebragt, begyndte Hr. Clemmesen atter at æde Pudding med indædt Raseri og løftede ikke sine Øine fra Tallerkenen før henimod Slutningen af Maaltidet, da han «gjorde Kontravisit» og drak med Finne med minutiøs Gjentagelse af de nylig stedfundne Ceremonier.

Nu var Finne bleven sentimental. Han hævede sit sprukne Ølglas, som om det havde været et Bæger med skummende Champagne, og tillod sig at udbringe en Skaal for sin Hustru, sin kjære trofaste Hustru, der mild og venlig havde staaet ved hans Side i Livets Kampe, der havde skjænket ham en Skare elskelige Døtre og som en god Engel fredet om ham i dette tarvelige, men hyggelige Hjem.

Her kvaltes hans Stemme næsten af Taarer.

Fru Gusta var ogsaa dybt rørt og tørrede Øinene med Frynserne af sit strikkede blaa Langshawl, medens hendes haabefulde Døtre benyttede sig af den almindelige Forvirring til at tage Smulerne af Puddingfadet med Fingrene og putte dem i Munden.

Hele Selskabet reiste sig og drak med Fruen med Undtagelse af Hr. Clemmesen, der vred tog sit Glas og gik fra Bordet. Lorenz troede, at han var bleven fornærmet og vilde forlade Selskabet, indtil han saa, at Studenten marscherede rundt Spisebordet hen til Fru Finne for at klinke med hende, hvorpaa han gravitetisk spankede tilbage til sin Plads og fordybede sig i Betragtningen af sin ren-skrabede Desserttallerken.i 62

Begavet.

Endelig reiste man sig fra Bordet. Butikjomfruerne gik i Forretningen, og Hr. Clemmesen trak sig tilbage til sit Værelse.

«Det er prægtige Pensionærer, jeg har, ikke sandt?» sagde Finne og tog gemytlig Falks Arm. «Damerne er to søde Piger, og Studenten er ogsaa en tækkelig ung Mand. Han er lidt stille og retiré, før man lærer ham at kjende, men har et overmaade velopdragent og behageligt Væsen,, saadan en rigtig norsk Kjærnekarl.»

«Unægtelig,» indrømmede Lorenz.

Finne strakte sig velbehagelig paa Sofaen, og strax efter snorkede han som en Dampmaskine.

Lorenz gik ind paa sit Værelse og tog Plads ved Vinduet, hvor han sad sløv og stirrede ned paa Gaden, indtil det begyndte at blive mørkt.

Finne kom ind. Han havde sovet Rusen ud, frøs og gabede.

«Du maa laane mig til en Flaske 01, Gut, jeg er saa bansat tørstig efter det salte Skyllevand, som Gusta kalder for Suppe. Hun har Kassen, men vil ikke ud med Mynt, og saa var jeg inde hos Clemmesen for at laane; men den Pjalt har naturligvis ikke en Øre at afse. Byder man ham 01, saa drikker han som en Spædkalv; men selv trakterer han ikke saa meget som en Snaps Finkel.»

Da han havde faaet Pengene, blev Isabella som sædvanligt sendt efter 01 til Papa.

Saasnart Finne havde stivet sig lidt op med Øllet, blev han livligere og foreslog Lorenz, at de skulde gaa op i Studentersamfundet om Aftenen.

«Det er 2den Oktober idag, Samfundets Stiftelsesdag, husker du nok. Der skal være Sexa med TheaterforestillingFremmed i Israel.

'77

og Punschebord efterpaa. Sexaen sløifer vi, jeg kan aldrig spise til Aftens efter en god Middag; men det kan være morsomt for dig at se, hvorledes Studenterne spiller nu.»

Lorenz gik med Glæde ind paa Forslaget. Han tænkte med Gru paa at tilbringe Aftenen med Frøknerne Olsen og Pedersen og den velopdragne Hr. Clemmesen.

Finne saa rigtig noksaa pen ud, da han havde vasket sig og pudset sit Haar og faaet paa sig en ren Skjorte og en blankslidt sort Klædning.

Det var med egne Følelser, at Lorenz gik opad den brede Stentrappe i Studentersamfundet. Her i disse Haller havde han feiret sine første Triumfer, herfra havde han sine gladeste Ungdomsminder.

Ude paa Gangen hørte han, at man sang ved Sexaen inde i Salen. Derefter kom de obligate Hurraraab og den obligate Applaus, akkurat som i gamle Dage.

De gik ind i et af Læseværelserne for at vente, til Sexaen var forbi og Salen ryddet til Theaterforestillingen. Lorenz saa sig omkring, lutter fremmede Ansigter. I gamle Dage kjendte han hver eneste en. Han følte saadan en Længsel efter at møde en gammel Bekjendt, efter at faa et rigtigt varmt Haandtryk og et hjærteligt Velkommen; men ingen tog nogen Notits af ham.

Nu gik Døren op. Der kom en Del Herrer i Kjole og hvidt Slips ud fra Sexaen. Jo, der var da endelig en gammel Ven, Henrik . Meydling, Primadonnaen fra hans første Studenterkomedie. Lorenz ilede hen til ham:

«Goddag, Goddag, gamle Ven!»

«Godaften,» sagde Hr. Meydling med en Mine, som om Lorenz blot havde været borte et Par Dage. «Er du kommen tilbage til Norge?»i 62

Begavet.

«Ja, som du ser, og nu syntes jeg, det skulde være morsomt at hilse paa gamle Venner.»

«Her er ikke mange tilbage.»

«Nei, jeg ser det. Sig mig, hvor er Bilskau, vor prægtige Komiker?»

«Bilskau — aa, han? Han er vist paa Heimdal.»

«Heimdal, hvad er det?»

«Det er en Kuranstalt for Drukkenbolte.»

«Saa! Og Pedersen, den lille Pedersen, han, som var saa bly?»

«Han er paa Gaustad. Han blev gal af Religions-skrupler.»

«Naa, det var dog en sørgelig Ende, de har faaet. Ja, de var jo rigtignok saa begavede begge to, og det har jo aldrig du været, Meydling.»

«Nei, derfor har jeg heller ikke drevet det videre end til at blive Stipendiat og Studentersamfundets Formand,» sagde Meydling koldt. «Men jeg har ikke Tid til at staa her længere. Farvel.»

«Jeg beder mange Gange om Undskyldning, fordi jeg opholder dig,» sagde Falk.

Nu begyndte Russen at storme ind i Salen og slaaes om Pladsen. Efter en lang Ventetid og et langt Orkesternummer, der maatte gives da capo, begyndte endelig Forestillingen.

Den gik med Liv og Lyst, akkurat som i gamle Dage, og Stykkets Forfatter, der spillede med og spillede udmærket, blev fremkaldt — akkurat som i gamle Dage.

Siden var der Punschebord, men ikke som i gamle Dage. Bestyrelsen fik en værkbruden Thekjedel med varmt Vand og to Flasker Kognak til at låve Toddy af, MusikkenFremmed i Israel.

'77

og Skuespillerne blev fodret ved et andet Bord, og de Menige kjøbte Selters og Toddyer af et Par aandssvage Gutter, der besørgede Opvartningen og stadig serverede med noget, som man ikke havde bestilt.

«Det gaar tilbage med de gamle Guder,» sagde Unne, da de efter en halv Times Venten havde faaet lidt at drikke. «Hvor er Samfundets festlige Punscheboller paa det lange Bord, hvor man bænkede sig og slog ligesaa meget paa sig som i sig? Brændevinsbolaget har hængt dem paa Tørreloftet, og Samfundet drikker lovløs Toddy. Næste Aar bliver det vel sat under Tiltale for ulovlig Ud-skjænkning og nødt til at servere med Kirsebærsuppe og Rødgrød ved festlige Anledninger akkurat som ved Barne-ballerne i min Ungdom. Vi lever i et frit Land, skal jeg sige dig.»

Formanden holdt en Tale for Dagen, den samme som ved Sexaen, og saa blev der sunget en Festsang, den samme som ved Sexaen. Siden holdtes der Taler for Orkestret og Samfundstheatret. Lorenz kunde det altsammen udenad.

«Det er taktløst af Formanden, at han ikke siger et Par Ord og ønsker dig velkommen hjem igjen,» sagde Finne. «Du, som er en saa god gammel Samfundsmand.»

«Vær rolig, Finne, jeg er helst fri. Du ser, jeg er en Fremmed i Israel.»

Der blev drukket en Skaal for Stykkets Forfatter, og han blev under endeløs Jubel baaret paa Guldstol.

Falk gik hen til Forfatteren, et ungt Menneske med et smukt aabent Ansigt.

«Maa jeg faa Lov til at kondolere Dem. Vi er Lidelsesbrødre. Jeg har nemlig ogsaa været Studenterforfatter.»Begavet.

«Jeg har naturligvis den Fornøielse at kjende Hr. Falk af Omtale. Vi har alle Deres Stykker i Arkivet.»

«Nei, har De virkelig? Jeg troede, de for længe siden var solgt som Makulatur til Indtægt for Byggefondet.»

«Hr. Falk er satirisk som før. Naa, hvorledes synes De om Spillet?»

«Udmærket baade om Stykket og Spillet. Hvad studerer De?»

«Jeg har Andenexamen og agter ikke at studere videre.»

«Nei, naturligvis. Dertil er De altfor begavet.»

«Ja, man har raadet mig til at blive Skuespiller. Hvilket Fag synes De, jeg bør vælge ?»

«Ja, næst efter Dilettantskuespillere har jeg ikke seet nogen vække mere stormende Bifald hos Publikum end de musikalske Clowner i Cirkus. Dersom De kunde lære Dem til at staa paa Hovedet og blæse Carneval de Venice paa Tomflaske med Kasserolakkompagnement, tror jeg, det vilde være den mest lønnende Kunstgren, De kunde slaa ind paa.»

Den unge Mand forlod ham ildrød af Vrede.

«Kom, lad os gaa, Finne,» sagde Falk. «Jeg har nok af hele Komedien. Den unge Forfatter blev fornærmet og troede, jeg gjorde Nar af ham; men om nogle Aar vil han sande mine Ord. Denne evige Leflen med Talentet irriterer mig. Her er en ny broget Dilettantbold fyldt med Begavelse, som Samfundsdrengene først kaster høit i Veiret og siden lader falde i Smudset.»

Da de kom hjem, lukkede Fru Finne op og førte triumferende Lorenz ind i Spisestuen.

Midt paa Gulvet stod en høi, knoklet Skikkelse.

Lorenz gjenkjendte øieblikkelig dette markerede Ansigt med Familien Falks velformede store Næse.

Det var Madame Norderud.

«Velkommen tilbage til gamle Norge, min Gut,» sagde hun og rystede varmt hans Haand, medens et Par Taarer rullede ned over hendes furede Kinder. «Lad mig se lidt paa dig.»

Hun beholdt Haanden og trak ham hen under Hængelampen.

«Naa, lidt bleg om Næbbet er du rigtignok bleven; men det skal vi nok kurere dig for ude i den friske Landluft. Imorgen følger du med hjem til Falkestad.»

«Men, Tante —»

«Ingen Modsigelser! Du ved, det nytter ikke, naar jeg har Tømmerne. Kan du huske, da du kjørte med tre Heste? Da maatte du alligevel den Vei, Tante Norderud vilde, og du kom godt hjem, skjønt du ikke fik Lov at kjøre Storgaden. Naa, gaa nu til Ro. Vi tales ved imorgen.»

Derpaa lagde hun sin stærke Haand paa hans Skulder og skjød ham ind i Entréen.

XXVII. Smukt Efteraar.

Vognen fra Falkestad ventede ved Dampskibsbryggen. Jens Kusk sad strunk og stiv paa Bukken i nyt Livrée. Han havde i alle disse Aar fulgt Falkestad som et gammelt Inventarium, skjønt saa farlig gammel var han heller ikke, da han som ganske ung var kommen til Gaarden. I de sidste Aar havde han levet der som lykkelig Ægtemand

ved den rødhaarede Tomines Side. De havde sin Bolig paa en af Husmandspladsene i Nærheden, og naar der var et eller andet høitideligt paafærde oppe paa Gaarden, var Tomine altid og hjalp til.

Lorenz og Madame Norderud satte sig op i Vognen og kjørte gjennem Storgaden. Der ståk Hoveder frem i alle Vinduer, — det gjør der bestandig i Smaastæderne, naar der kommer en Vogn — og blandt Ansigterne saa han ogsaa Frøknerne Binbergs. De var indtørkede som Mumier og saaledes ikke stort forandrede.

Nu kom de ud paa Landeveien, den brede, smukke Vei, der førte gjennem en af Smaalenenes fladeste og frugtbareste Trakter, oversaaet med lysmalede, velholdte Bondegaarde, smaa Skovstykker, Birkelunde og Alléer og her og der et speilblankt Tjærn eller en større Indsø.

Solen skinnede mild og varm, og Høsten havde med sin stærke Pensel malet Skoven i de grelleste Farver, Rødt, Gult og Grønt om hverandre, alt eftersom Birk, Løn og Rogn legede Skjul mellem de dunkelgrønne Naaletræer.

Lorenz sad og indaandede den rene Luft i fulde Drag: «Hvilket smukt Efteraar!»

«Her trækker man Veiret lettere end inde i den kvalme By. Jeg holdt paa at kvæles i Fru Finnes Privathotel,» sagde Madame Norderud.

«Ja, der var nu Luften ogsaa mere end almindelig slet,» sagde Lorenz. «Et længere Ophold der vilde været den visse Undergang.»

«Det tænkte jeg ogsaa, derfor vilde jeg faa dig bort derfra snarest muligt.»

Han vendte sig mod sin Tante og saa hende venlig ind i Øinene, og samtidig lagde han Mærke til, at der varSmukt Efteraar.

foregaaet en ikke liden Forandring ved hendes Person. Hendes Dragt var vistnok enkel og mørk som altid; men baade Stof og Snit var elegant og vidnede om Velstand.

«Sig mig, Tante, det er en Ting, som forundrer mig, og det er, at du ikke med et eneste Ord har spurgt mig om, hvad jeg tænker at tage mig til.»

«Ved du det da selv?»

«Oprigtig talt, nei.»

«Saa nytter det jo ikke at plage dig med Spørgsmaal derom.»

«Det er sørgeligt, naar man er saa gammel, som jeg er, at se Fremtiden ligge saa knugende mørk og haabløs for sig.»

«Fremtiden ligger i Vorherres Haand, Gutten min,» sagde Madame Norderud mildt. «Det er rigtignok saa moderne nu for Tiden at sige, at der ikke er nogen Gud til; men han sidder nu deroppe alligevel, og naar det ser allermørkest ud for os, tænder han altid en liden Lysestump og viser os paa ret Vei.»

Lorenz sukkede og sænkede Hovedet.

«Der ser du Falkestad. Kjender du det igjen?»

«Herregud, hvor smukt og stateligt det ligger der og lyser i Solskinnet! Jeg tror, det er nymalet.»

«Ja, der er pudset op baade indvendig og udvendig, og det samme har vi gjort med Norderud. Did skal vi Gamle flytte til Nytaar.»

«Og Falkestad?»

«Der skal Anette bo med sin Mand.»

«Saa, hun er forlovet?» spurgte Lorenz lidt trang for Brystet.

«Ja, du kan nok tænke, at en saa smuk og rig Pige ikke bliver gaaende som gammel Jomfru.»Begavet.

«Nei, naturligvis. Er hendes Kjæreste Landmand?»

«Nei, han er fra Byen; men vi har saadan en flink Agronom, som kan hjælpe ham, til han faar sat sig lidt ind i Landvæsenet, og naar man har en Gaard som Falke-stad uden nogen Gjæld og nogle Tusind i Renter om Aaret, kan man jo altid klare sig, om man ikke er saa

overvættes dygtig i Landbruget. Desuden har jo de Unge mig og Ole Daniel i Nærheden til at hjælpe med Raad og Daad.»

«Det er klart,» sagde Lorenz med et lidet Suk.

Nu svingede de op i Alléen.

Anette stod paa Trappen og viftede af alle Kræfter, og bag hende saa man Ole Daniel Norderud med sin sølv-Smukt Efteraar.

beslagne Merskumspibe, medens et Par nysgjerrige Pigeansigter tittede frem bag Ruderne i Kjøkkenet. Det store Flag med Unionsmærket svajede muntert for Vinden, og nede i det gamle Rognebærtræ i Haven skrattede og lo en hel Del Spurve af Hjærtens Lyst.

Madame Norderud førte sin Nevø i Triumf ind i Dagligstuen, hvor Kaffebordet stod dækket med Fade bugnende af hjemmebagte Kager og en hel Udstilling af Falkeslægtens gamle Sølvtøi.

Møblementet var nyt og elegant, og der var kommen gode Malerier paa Væggene og Brysselertæppe paa Gulvet.

Lorenz blev placeret i Sofaen ved Siden af Ole Daniel, og Anette serverede Kaffeen.

Det forekom ham, som om det blot var et Par Dage siden, han saa hende sidst, saa uforandret var hun, som hun stod der sund og rødmusset med de rige lyse Fletninger om Hovedet og klædt i en mørkeblaa Dragt med en Guldblonde om Halsen og et koket lidet sort Silkeforklæde broderet med Rosenknopper og Guldblade. Hun lignede disse duftende Smaablomster, som staar dybt inde i Skoven, fredet mod Sol og Blæst af de høie Træer. Derfor visner de ikke saa hurtig, fordi de staar i Skyggen.

Lorenz følte en underlig kvælende Fornemmelse saadan lige ved Halsen, hver Gang han saa paa hende, og kom til at tænke paa, at hun snart skulde tilhøre en anden.

Da de havde drukket, sagde Madame Norderud: «Nu maa du vise Lorenz Storstuen, Anette, det kan vist more ham at se den igjen.»

De Unge gik ud. Ole Daniel reiste sig ogsaa.

Madamen trak ham ned paa sin Plads med et kraftigt Ryk.Begavet.

«Hvor skal du hen?»

«Jeg vilde bare følge med Børnene.»

«Ole Daniel, du er da en stor Tosk! Kan du ikke begribe, at de skal være alene derinde?»

Ole Daniel tyggede skamfuld paa sin Pibespids og taug.

Anette og Lorenz gik sammen gjennem den lange Gang og traadte ind i Storstuen.

Lorenz blev staaende midt paa Gulvet.

Det var den gamle Storstue i forynget Skikkelse; thi de store Speile var nyforgyldte og ligeledes de antikke Møbler, som havde faaet rødt Silkebetræk. Selv den gamle Lysekrone hang der som før og lod sine Prismer glimre i Solskinnet.

«Alt er jo ganske uforandret.»

«Ja, du ved jo, vi kjøbte Møblerne efter Tante, og saa har vi ladet dem pudse op. Og se her, Lorenz, her staar dit Dukketheater i sin gamle Krog. Jeg fandt det i en Kasse oppe paa Loftet og støvede det af. Dekorationerne og Dukkerne er ganske hele; men de er blevne svært gule.»

Lorenz sank om paa en af de forgyldte Stole, skjulte Ansigtet i Hænderne og græd. Anette stod taus ved hans Side med Taarer i Øinene.

«Se saa, Lorenz, lad nu ikke Minderne gjøre dig nedtrykt.»

«Aa, Anette, det havde været bedre, at jeg aldrig var kommen tilbage og havde seet mit smukke Ungdomshjem. Jeg har følt mig som et andet Menneske den korte Tid, jeg har været her, og nu skal jeg atter jages ud igjen hjemløs og fredløs.»

Hun tog en Stol og satte sig ved hans Side.

«Du kan jo blive her hos os.»Smukt Efteraar.

«Blive her, naar du gifter dig!» udbrød han og løftede Hovedet.

Hun saa ham trofast ind i Øinene:

«Jeg gifter mig aldrig med andre end med dig, jeg, Lorenz! Nu ved du det.»

«Anette, er — er — det virkelig dit Alvor?»

»Jeg har altid holdt af dig, lige siden jeg var en liden Pige, som ikke kunde spille Prinsesseroller; men nu skal jeg gjerne forsøge det ogsaa, hvis det kan glæde dig,» sagde hun og pillede ved sit guldbroderede Forklæde.

Lorenz slog Armen om hendes Liv og lagde sit tunge Hoved til hendes Skulder. Han vidste ikke, om han lo eller græd. Maaske gjorde han begge Dele. Længe sad de saaledes, indtil Døren blev sagte aabnet, og Madame Norderud ståk Hovedet ind.

«Det var saa stille herinde — naa, endelig har han da faaet Øinene op! Det er forskrækkeligt, hvor slige kloge Folk kan være dumme, naar det gjælder deres eget Vel. Ole Daniel, nu kan du faa Lov at komme og sig med det samme til Tomine, at hun skal bringe en Flaske Champagne ind i Storstuen; vi kan ogsaa være flotte, naar vi vil, for nu skal vi drikke Forlovelsesskaal.»

«Men, Mor,» sagde Anette rødmende, «nu saa strax!»

«Synes du, det er for tidligt, Barnet mit? Jeg synes, du har ventet længe nok, jeg.»

Anette svarede intet, men beholdt Falks Haand i sin, medens de gik hen til Bordet, hvor Tomine, nu Fru Jens Kusk, sjæleglad skjænkede i Glassene.

Senere spadserede de Nyforlovede i Haven, hvor de satte sig paa en Bænk i Syrenlysthuset.

Lorenz tog i Vestelommen.i 62

Begavet.

«Se her, Anette, jeg har en Ring til dig. Der staar ingen Datum i den. Den er lidt brugt, men saagodtsom ny; vil du bære den?»

«Det vil jeg,» sagde Anette. «Jeg ved, at du har været forlovet dernede i Kjøbenhavn med en Grevinde eller Baronesse, eller hvad det nu var for noget; men det faar jeg finde mig i. Vi Kvinder, vi venter, naar vi faar have vor frie Villie, til den Rette kommer, men I Mandfolk forsøger alt •—»

«— Og vælger dét bedste,» faldt Lorenz hende i Talen. «Tante Norderud, eller Mor, som jeg nu faar kalde hende, havde Ret, jeg har været skrækkelig blind, som har flakket Verden om for at søge min Lykke, og saa kunde jeg have fundet den for lang Tid siden herhjemme. Kan der tænkes noget smukkere Sted end her? Nu vilde jeg ikke bytte det bort mod selve Sjællands lyse Bøgeskove. Alt omkring os aander Fred.»

«Det er, fordi du har fundet Fred med dig selv.»

«Se, hvor smukt Solen gaar ned og spiller paa den gule Birkeskov. Den straaler, som om den var af Guld.»

«Løvet gulner, Sommeren er forbi,» sagde hun stille.

«Ja, men Høsten kan ogsaa have sin Ynde. Vor Sommer er ogsaa forbi, Anette; men jeg er vis paa, vi skal faa et smukt Efteraar,» sagde han og slog Armen om hendes Liv.

Hun svarede ham blot med et varmt Blik.Slutiüngstableau.

XXVIII. Slutningstableau.

Der er gaaet et Par Aar, og de gaar saa hurtig, naar man er lykkelig.

Det er atter i Oktober Maaned. Skoven staar i sin brogede Farvepragt, og Efteraarssolen skinner ind gjennem Storstuvinduerne og spiller paa Lysekronens Prismer og de tunge Sølvkander paa Kaffebordet, som er dækket i Storstuen, eftersom der er stor Fest i Huset.

Den unge Odelsmand, Hans Falk til Falkestad, Søn af Forældrene Proprietær og Kand. philos. Lorenz Falk og Hustru Anette, født Norderud, feirer nemlig idag sin etaarige Fødselsdag.

Falk og Anette havde Bryllup ved Nytaarstid forrige Aar, og i Oktober kom den unge Falk til Verden.

Lorenz Falk er bleven sat Familiefader. Han har lagt sig til et stort Skjæg og en liden Mave, deltager ivrig i Landbruget, holder paa at vælges ind i Formandskabet som udpræget Høiremand og befatter sig ikke mere med at skrive Theaterstykker.

Han forsøgte at give en liden Festforestilling paa Dukketheatret i Anledning af Sønnens Geburtsdag; men den unge Hans Falk viste sin Foragt for den dramatiske Kunst ved at sparke overende en Slotsdekoration og bide Hovedet af Primadonnaen, hvoraf Madame Norderud slutter, at han aldrig vil gaa til Scenen.

For Øieblikket troner han paa Bedstemoders Skjød med' en stor Kage i hver Haand og propper i sig, saa Smulerne drysser af ham. Han viser idetheletaget ikke nogen udpræget Interesse for andet end for at putte alt muligt i Munden.

Dilling, vu. 25i 62

Begavet.

Nogen Taler er han heller ikke endnu; thi hele hans Repertoire bestaar af de tre Ord: «Ma«, «Fa» og «Buh».

At de to første Ord betyder Mor og Far, er hævet over enhver Tvivl; men Fortolkningen af det tredie har vakt megen Strid mellem de Lærde. Lorenz paastaar nemlig, at «Buh» ifølge det brugelige Lexikon i Børnesproget er udlagt: «en Ko», medens Madame Norderud er villig til at aflægge Ed paa, at Ordet i dette Tilfælde skal betyde «Bedstemoder».

Dette vigtige Spørgsmaal drøftes netop ved Kaffebordet af Selskabet, som bestaar af den unge Arvings Forældre og Bedsteforældre samt Familien Vindahl og Kandidat Finne, der har været en Maaneds Tid i Besøg paa Falkestad, medens Fru Gusta er hjemme og passer Pensionatet og de rødhaarede Smaapiger. Han har faaet nye Klæder af Falk og er meget ordentlig derude, rimeligvis af Respekt for Madame Norderud, som næsten daglig kommer en Tur til Falkestad, mest for at hilse paa sin Kjæledægge, den lille Hans.

«En velsignet Appetit har han,» sagde Madame Norde-rud og betragtede sin Dattersøn med Stolthed.

«Tit, tit, ser du den?» sagde Bedstepapa og holdt et blankt Tokronestykke i Veiret.

Barnet slåp begge Kagerne og greb efter Mynten, som han øieblikkelig puttede i Munden.

«Igaar svælgede han to Tiører, og idag vil han Gud hjælpe mig sluge en halv Daler,» sagde Madame Norderud og vristede Tokronestykket af Munden paa ham. «Han er allerede gal efter Penge. Han ligner dig, Ole Daniel.»

«Og saa ulykkelig som han ser ud, fordi du tog dem fra ham,» sagde Moderen.Sliitningstableau. 19 5

«Jeg synes, han ser dum ud,» udbrød Falk.

«Ja, han ligner Ole Daniel op ad Dage,» sagde Madamen. «Begavet bliver Gutten Gudskelov ikke.»

Hr. Falk junior sprællede arrig med Benene og slog hende om Ørene med en sølet Theske.

Til Straf herfor fik han et langt Kys af Bedstemoder.

«Der er ikke alle Begavelser, som gaar i Hundene,» sagde Finne. «Kan du huske, Lorenz, du sammenlignede den unge begavede Student med en broget Guttaperkabold, som Publikum først kastede høit i Veiret og siden lod falde i Smudset. Det er dog ikke Tilfældet med dig. Du er snarere faldt som en Ko i en grøn Eng.»

«Jeg vilde ogsaa være falden i Smudset, dersom jeg ikke var bleven opfanget af venlige Kvindehænder,» sagde

Falk og rakte sin Hustru den ene og sin Svigermoder den anden Haand.

Madame Norderud klemte ham, saa det gjorde ondt; men det var et velment Haandtryk.